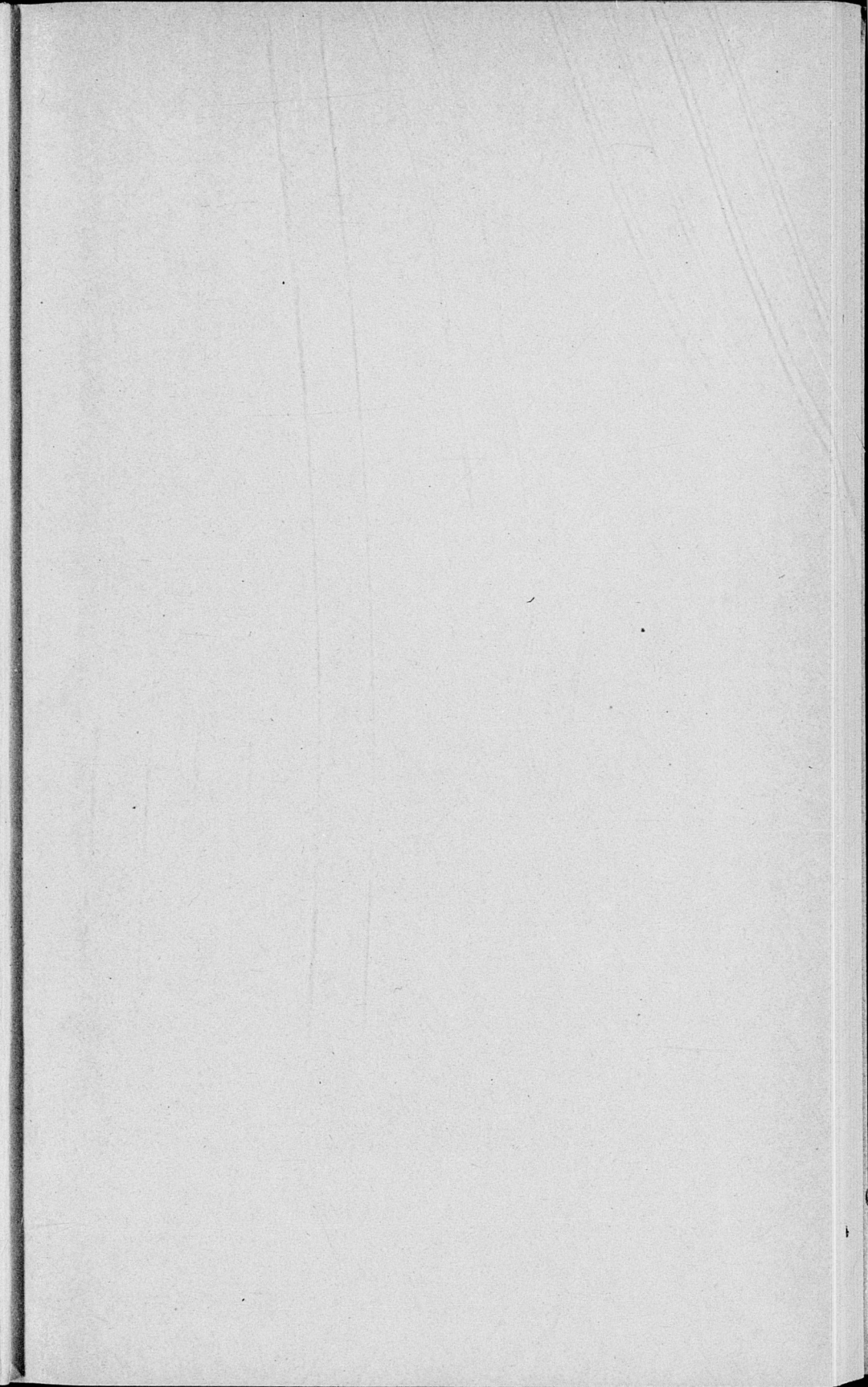
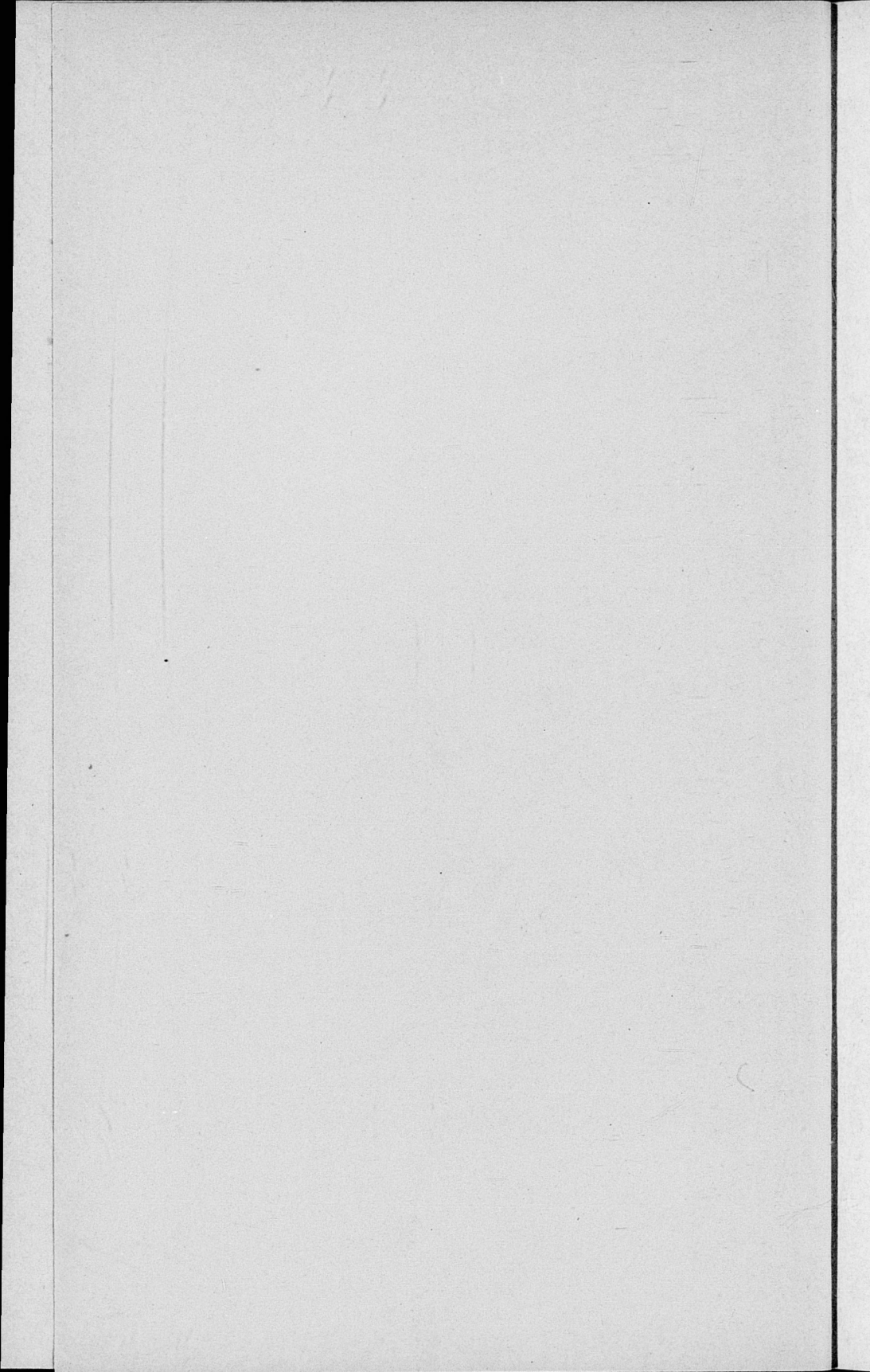

DISSERTATIO LITTERARIA

CONTINENS

OBSERVATIONES AD SCHOLIA IN PLATONEM.

DISSERTATIO LITTERARIA

CONTINENS

OBSERVATIONES AD SCHOLIA IN PLATONEM.

OBS

DISSERTATIO LITTERARIA

CONTINENS

OBSERVATIONES AD SCHOLIA IN PLATONEM,

QUAM

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

H. J. H A M A K E R,
IUR. UTR. DOCT. ET IN FACULTATE IUR. PROF.,

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU

ET

NOBILISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET
LITTERARUM HUMANIORUM DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS

SUMMISQUE IN

LITTERARUM CLASSICARUM DISCIPLINA

HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

IN ACADEMIA RHENO-TRAIECTINA

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS

FACULTATIS EXAMINI SUBMITTET

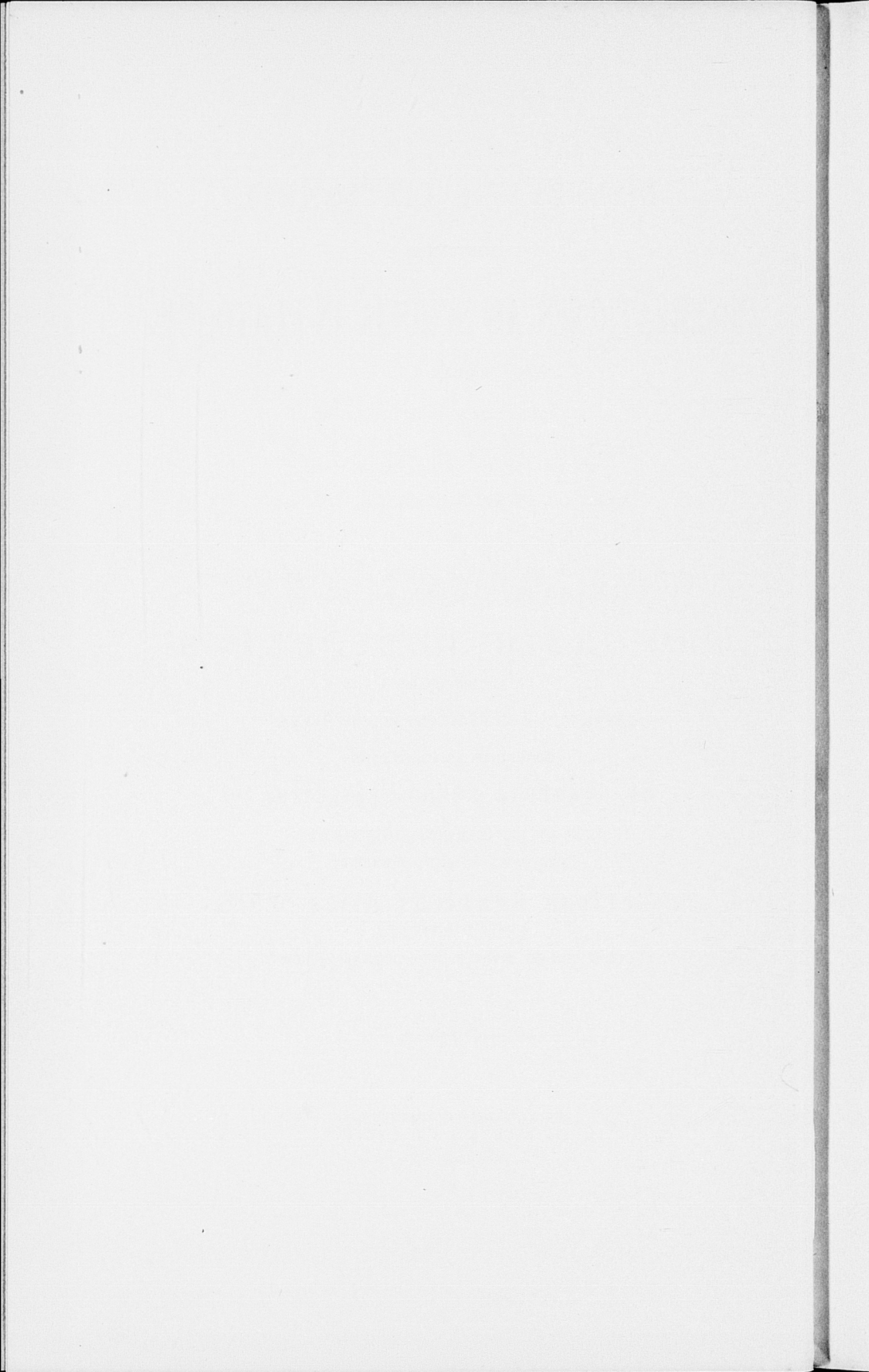
Fredericus Henricus Elias Wolf,

E PAGO ZAAMSLAG.

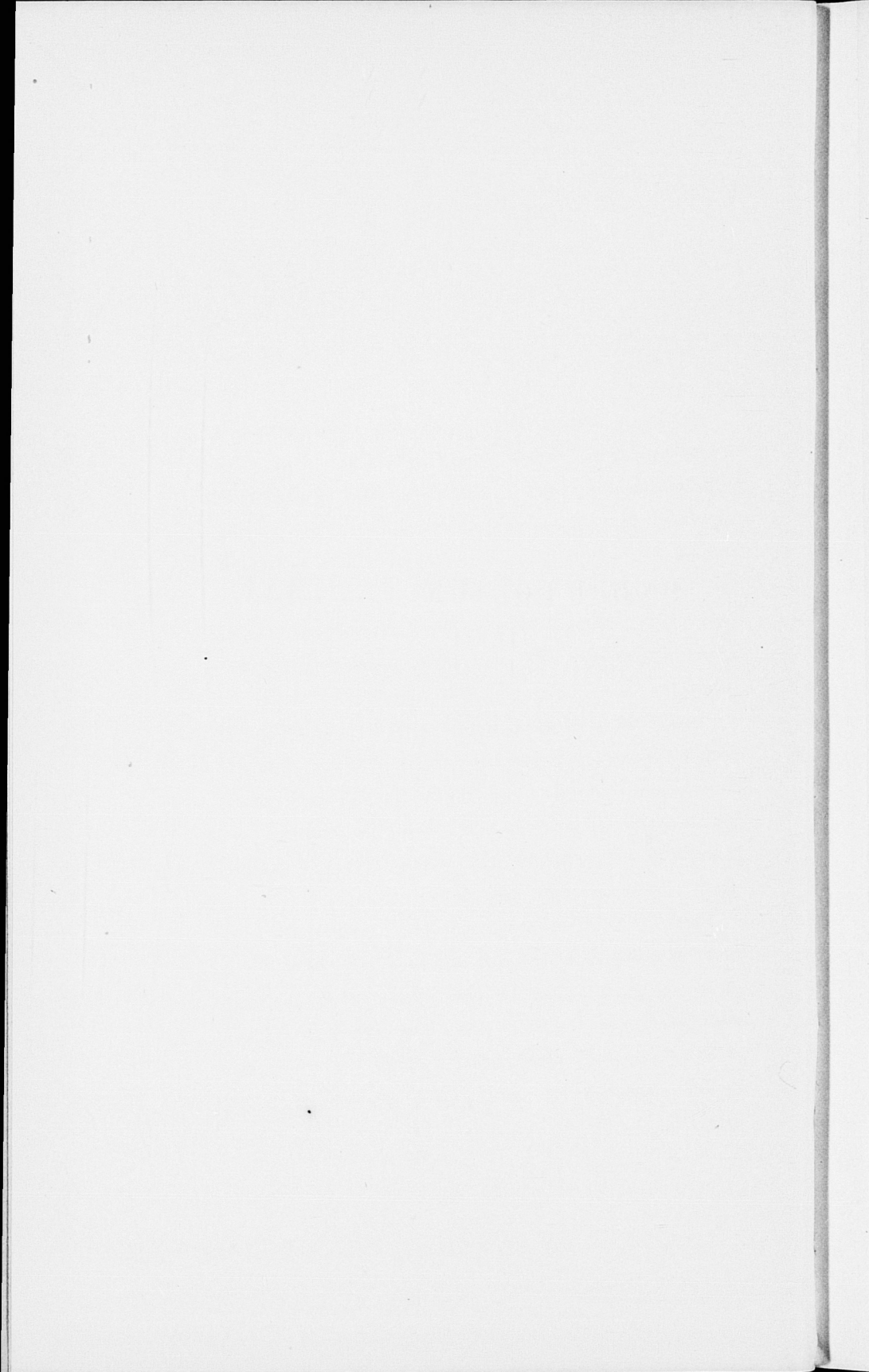
AD DIEM XXI M. IUNII A. MDCCCLXXXIV, HORA I.

TRAIECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM.
MDCCCLXXXIV.

UXORI CONIUNCTISSIMAE.

Academiae vale dicturo nihil mihi restat iucundius quam ut grati animi sensum significem erga viros praestantissimos, qui Praeceptores mihi contigerunt; imprimis erga Te, Pater Carissime, qui me puerum latinae linguae et graecae elementis ita imbuisti, ut per totam vitam institutionis Tuae fructus percepturus sim. Nunc igitur palam gratias quam maximas Tibi offero pro egregia illa institutione, quam satis laudare nequeo.

Permulum Tibi me debere, Clarissime VAN HERWERDEN, Promotor Aestumatissime, lubens profiteor. Publicis privatisque lectionibus studia mea fovisti, rectis consiliis me adiuvisi et ubique benevolentiam Tuam in me praestitisti. Persuasum Tibi habeto me haec semper grato animo recordaturum.

Vobis, Viri Clarissimi OPZOOMER, WIJNNE, FRANKEN, maxima et perpetua gratia a me habebitur. Nunquam non gaudebo me lectiones Vestras frequentavisse, unde uberrimos fructus et tunc cum intereram percepi et nunc percipio. Quid vobis debeam, Viri Praestantissimi, nunquam obliviscar, dum spiritus hos regit artus.

VIII

Neque Tu silentio mihi praetereundus es, Vir Clarissime BRILL, nunc rude donatus, olim studiosae iuventuti in republica litterarum strenuus antecessor. Diu valeas diuque otio fruaris, quo nemo Tibi invidet.

Vobis omnibus, Viri Clarissimi, longa et felix vita concedatur in Academiae et Patriae decus.

Vos quoque, amici commilitones, in quorum numero quatuor fratres habui, valete. Teneat nos semper illud vinculum amicitiae, quod adhuc nos tenuit.

Scribebam Arnhemiae
die V ante Idus Iunias
anni MDCCCLXXXIV.

DE UNIVERSA SCHOLIORUM INDOLE.

Scholia in Platonem, quae hodie circumferuntur ¹⁾, ab auctoribus suis ex variis fontibus petita sunt. Namque alia debentur philosophorum commentariis, alia ex lexicis grammaticorum descripta sunt, alia aliunde corrasa. De tertio hoc genere Scholiorum atque de primo paucis absolvam, de secundo, i. e.

1) Primus Scholia in Platonem vulgavit J. P. Siebenkeesius in *Anecd. Gr. Norimb.* 1798. Multo plenius collegit D. Ruhnkenius, cuius editio prodiit L. B. 1800; Ruhnkenius Scholia illustrare in animo habuit et pauca quaedam illustravit. Vide edit. laud. pg. 255. Wytttenbach, *Vita D. Ruhnkenii in Opusc. var. arg. tom. I* pg. 699. Nova protulit Thom. Gaisfordius in *Catalogo sive Notitia Manuscriptorum Clarkii*, Oxon. 1812 et in libro: *Lectiones Platonicae e membran.* Bodl. Oxon. 1820. Haec omnia leguntur litteris S, R et O (Oxon. = Gaisf.) distincta in Scholiorum editione, quam curavit C. F. Hermann in *Appendice Platonica*, Lipsiae 1875. Scholia, quae Bekkerus, Creuzerus, Schneiderus, Stallbaumius, Schanzius protulerunt, aut aliunde iam nota erant aut parvi momenti sunt.

de iis, quae e lexicis grammaticorum desumta sunt, pluribus acturus; in quibus huius disputationis argumentum positum erit.

Philosophi, e quorum scriptis Scholiastae hauserunt, Neoplatonici sunt, qui in singulos Platonis libros commentarios conficiebant. In Scholiis saepe nominatim laudantur e. c. Plotinus Schol. Gorg. 507 D Rep. VI: 498 B, Iamblichus Schol. Sophist. 216 A. Rep. VI: 509 D. Proclus Schol. Theaet. 155 B Rep. III: 398 A Tim. 17 A 24 A 25 A et C, Olympiodorus Schol. Phaedr. 227 A; saepius etiam eorum scripta expilantur auctoris nomine omisso e. c. Olympiodori commentarius in Phaedonem, Procli in Theaetetum, Hermiae in Phaedrum, Procli et Olympiodori in Alcibiadem priorem, Olympiodori in Gorgiam, Procli in Timaeum. Praeterea verisimiliter Procli commentario in Leges usum esse Scholiastam in Scholiis ad hos libros Th. Mettauerei diligentia docuit in Dissertatione Inaugurali Philologica de Platonis Scholiorum fontibus, Turici 1880, ad quem librum eos relegatos volo, qui plura de hoc argumento cognoscere cupiunt.

De iis, quae undecunque corrasa sunt, haec observasse sufficiat. Ex historicis laudatos invenimus Helanicum Schol. Sympos. 208 D (cf. Müller, fr. histor. gr. I. 47. 10. Proleg. pg. xxvi) et Manethonem Schol. Tim. 21 E (*ἐκ τῶν Μανεθῶν Αἰγυπτιακῶν*); tum auctoris nomine omisso Phlegontis Tralliani *Ὀλυμπιάδης ἡ Χρυσικά* Schol. Rep. V: 465 D (cf. Müller l.l. III. 603) aliosque quos ignoramus (cf. Schol. Rep. V: 453 D VIII: 566 A et C). Glossae geographicae desumtae

sunt ex Diogeniani sive Hesychii lexico, ex Stephani Byzantini Ἑθνικοῖς in Scholiis ad Menexenum, Gorgiam et Alcibiadem I, ex Strabone Schol. Sophist. 216 A (εἴ τι δέῃ Στράβωνι πείθεσθαι τῷ γεωγράφῳ) et alibi; duo praeterea opera laudantur Claudii Ptolemaei Alexandrini, alterum Γεωγραφικαὶ ὑφηγήσεις inscriptum Schol. Ion. 533 D, alterum Γεωγραφούμενα Schol. Rep. VII: 519 C. Inter fontes, unde Scholiastae fabulas Graecas hauserunt, princeps est Apollodori Bibliotheca (cf. Mettauer. l.l. pg. 48), tum hic illic, Schol. Rep. V: 451 A Legg. XI: 914 B, Cornuti commentarius de natura deorum gentilium adhibitus est. Enarrantur in plurimis Scholiis vitae philosophorum, sophistarum, poetarum, al., quae magna pro parte sumtae sunt ex Hesychii Milesii Onomatologo vel πίνακι τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, neque tamen ex integro Hesychii libro, sed ex epitome. Cf. etiam Hesychii Milesii Onomatologi quae supersunt; cum prolegomenis edidit Johannes Flach. Lips. 1882. Partim autem ex commentariis Neoplatonicorum in Scholia transierunt. Verum ex fonte plane diverso, id quod primo obtutu facile apparet, aliquot vitae fluxere, quae singulari quadam eruditione prae ceteris excellunt. Sunt Aristophanis vita Schol. Apol. Socr. 19 C, Anyti Meletique ibid. 18 B, Chaerephontis ibid. 20 A, Lyconis ibid. 23 E, Agathonis Schol. Symp. 172 A, Aspasiae Schol. Menex. 235 E. Quae vitae unde provenerint, ignoratur. His aliquot Scholia addere possumus, quorum origo manifesta est. Schol. Symp. 179 B continet hypothesin Euripidis fabulae Alcestidis manifesto ex

huius poetae codice in Scholia translata. E Galeno petita sunt, quae leguntur ibid. 185 C. Theophrasti historia plantarum adhibita est Schol. Rep. VI: 488 C et VIII: 560 C. Ptolemaei opus de arte musica laudatur Schol. Rep. III: 443 D. Postremo, ut in hoc finem faciam, Scholio ad Remp. I: 338 C de pancratio certamine, additum legimus: ταῦτα Φιλόστρατος Φησιν ἐν τῷ περὶ γυμναστικῆς; indidem sumta sunt Schol. Rep. I: 338 C de Polydamante, atque Schol. Protag. 335 E de dolichodromis.

Accedo nunc ad tertium Scholiorum genus i. e. ad ea, quae e lexicis grammaticorum fluxerunt. In his sunt, quorum verbo meminisse sufficit. Passim occurrunt in Scholiis glossulae ex Timaei Sophistae lexico vocum Platonicarum; saepius adhibitum est Pollucis Onomasticon, quod nominatim laudatur Schol. Alcib. I: 105 A (ὡς Πολυδεύκης ἐν Ὀνομαστικοῖς, scil. VIII: 105), cf. Schol. Euthyphr. 2 A βασιλεύς, Rep. VIII: 550 C de populi Atheniensium partitione, Legg. IX: 855 C διαψήφισις, ibid. XI: 928 C δίκην λαχεῖν cum Poll. Onomast. VIII: 90; 130; 63 et 64; 28. Praeterea in Scholiis magna copia proverborum explicatur; quae explicationes partim debentur Neoplatonicorum commentariis, praecipue autem desumtae sunt ex Boethi lexicis Platonicis (cf. Naber. Proleg. ad Phot.), fortasse etiam ex libris Didymi et Tarrhaei, Zenobii et Diogeniani, atque e Pausaniae Atticistae lexico rhetorico (cf. Mettauer. l.l. pg. 105 sqq.). Cum autem et investigare ex quo fonte quaeque explicatio fluxerit vel fluere potuerit, integram disquisitionem requirere videatur,

et has explicationes ibi collectas esse viderim, ubi maximam utilitatem praebent, nempe in Corpore Paroemiographorum Graecorum, quod ediderunt Schneidewin et Leutsch, ubi suo quaeque loco explicatio e Scholiis laudatur, neque denique id agam, ut Scholia illustrem, sed quae in iis insunt grammatici argumenti a ceteris seponam atque colligam, omnes omittam.

Hisce de universa Scholiorum indole praemissis ad singula transire possum, atque primo capite agam de Scholiis, quibus glossae ex Diogeniani lexico continentur.

DE GLOSSIS DIOGENIANEIS.

Ex doctissimis disputationibus illustrium grammaticorum Alexandrinorum Eratosthenis, Polemonis, Aristophanis, Aristarchi, aliorum Didymus ille *χρῆκέντερος*, qui Augusti aetate vixit, commentarios confecerat in permultos poetas cum comicos tum tragicos; quae Didymi lexica nactus Pamphilus, qui saepius ab Athenaeo testimonium dicere iubetur, ex copiis Artemidori, Hermonactis, Theodori, aliorum supplevit et in formam redegit doctissimi atque amplissimi lexici glossarum et rerum notabilium (*περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων κατὰ στοιχεῖον*). Hoc Pamphili lexicon in brevius contraxit Vestinus, Vestini epitomen Diogenianus. Diogeniani operis alteram editionem curavit Hesychius praeter aliorum opera ad-

hibitis Boethi lexicis Platonicis, cf. Naberus Proleg. ad Photii lexicon pg. 18, 67¹⁾. Huius Diogeniani glossae insunt et in Scholiis Platonicis et in Photii lexico²⁾;

1) Hugo Weberus (de Hesychii ad Eulogium epistula, Vimar. 1865. Untersuchungen über das Lexicon des Hesych. in Philol. Suppl. vol. III. pg. 451—624, impr. pg. 551 seqq.) contendit Diogenianum ipsum — non Hesychium — Boethi lexicis usum esse, ad quam opinionem probandam affert longiores Boethi explicationes plerasque misere contractas esse e. c. παιδικά, Παναθήναια, τὴν ἄλλως, τευτάζειν, ὁμοῦ. Tum Diogeniani duo opera exstitisse, alterum lexicon, Περιεργοπένητες inscriptum, quod Hesychius adhibuerit, alterum epitomen ex Pamphili thesauro excerptam hodieque deperditam. Quarum Weberi opinionum mihi innotuit haec ex libro laud. Leopoldi Cohn pg. 342, qui probat; illa ex dissertatione Mettauerei pg. 90, qui improbat, oppositis glossis quibusdam copiosis velut Ἡρακλεία λίθος, αὐτὸ δειξέει, al. Utut est, in Diogeniani opere, quod in Hesychii recensione superest, glossas Boethi integras vel mutilas inesse constat. cf. Hesych. v. διὰ πάντων κριτής.

2) Saeculo nono Photius ille, qui postea Patriarcha Constantinopolitanus factus est, λέξεων συναγωγὴν composuit, de quo lexico uberrime exposuit Naberus in Prolegomenis ad Photii lexicon (Leidae 1864); continentur hoc lexico secundum Naberum Proleg. pg. 7: „praeter glossas adventicias, excerpta e lexicis rhetoricis Aelii Dionysii et Pausaniae, Epitome quae dicitur Harpocratonis, Boethi utrumque lexicon Platonicum, Timaeus, denique glossae homericæ et aliquot glossae sacrae.” Secundum Schmidium Quaest. Hesych. pg. xci Photius in unum conflavit „cum Diogeniani glossis selectis Dionysium juniorem et Pausaniam Atticistas, lexicorum rhetoricorum auctores Eudemum et Zosimum Gazaeum, denique Boethum et Timaeum Platonicos.” Hodie nobis Photii lexicon non amplius integrum superest, verum dimidia parte interiit; quod damnum quodammodo resarciri potest lexicis Suidae, Etymologi Magni, Bachmanni. Nam Suidas integriorem Photii codicem nactus, quam nos hodie tenemus, cum pulvisculo in suam farraginem

qua via autem eo pervenerint, magna est dissensio inter viros doctos. Nam contendit Naberus Boethum glossas habere ex Diogeniano, non autem ipsum Diogenianum inspexisse, sed quaecumque Diogenianea habeat, ex Aelii Dionysii lexico rhetorico transcripsisse, qui Diogeniani opere usus sit. Ex his Dionysii et Boethi lexicis glossas Diogenianeas transiisse in Photium, ex solis Boethi libellis in Scholia Platonica. Contra Mauritius Schmidt glossarum Diogeniinearum sat magnum numerum ex ipso Diogeniano vel Hesychio in Scholia fluxisse affirmat; nam praeterquam quod in iis quater laudetur Diogenianus nomine appposito, centum et undequadráginta locis Hesychium tam fideliter exprimere, ut aut hunc aut Diogenianum compilatum esse negari nequeat. Cf. Quaestiones Hesychianae pg. xci. Atque idem Schmidtiús iam antea monuerat in Didymi Chalcenteri fragmentis pg. 83 Photii fontem Diogenianum fuisse atque praeterea in Patriarchae lexicon complura Didymea immigravisse e Dionysii Pausaniaeque lexicis, quorum conditoribus aditús ad ipsum Didymum patefactus esset. Leopoldus Cohn, de Aristophane Byzantio et Suetonio Tranquillo

transtulit; sic certe credimus cum Cobeto atque Nabero, quamquam alii, e. c. Boysenus, aliam sententiam amplectuntur. Praeter Suidam Etymol. Magnus usurpavit Photium, itidem integriori codice usus. Lexicon Bachmanni autem ex Photio excerptum esse contendit Naberus, cuius de priore huius lexicí parte, quam primus edidit I. Bekkerus in *Anecdotis Graecis* I: p. 321 seqq., suspensiones vide Prolegom. pg. 150 seqq.

Eustathi auctoribus, Lipsiae 1881, pg. 344 haec dicit: „Boethus autem cum alios tum praecipue Pamphilum auctorem secutus est; passim etiam Diogeniani Περιεργοπένητας inspexit, unde quater Diogenianus a Schol. Platonis laudatur; falso enim Naber statuit Boethum Diogeniani mentiones debere Aelio Dionysio.” Alia profert Boysenus, de Harpocratonis lexicī fontibus Quaestiones selectae, Kiliae 1876, pg. 61—66, non Dionysium et Pausaniam Diogeniano usos esse, sed hunc illis; tum adsentitur Schmidtio Photium ipsum inspexisse Diogeniani lexicon atque inde habere glossas Diogenianeas. Postremus omnium Mettauerus l.l. pg. 80 omnes glossas Diogenianeas a Scholiasta Platonis ex ipso Diogeniani opere desumas esse opinatur: ne ullam quidem, inquit, glossam invenio in Scholiis Diogenieam, quae certis argumentis probetur e Boethi lexicis transiisse in Scholiorum farraginem.

Videmus igitur, quanta sit dissensio de origine glossarum Diogeniearum in Scholiis Platonis et apud Photium. Nunc quid ipse explorare potuerim, dicam. Comparatis omnibus glossis procul dubio recte statuere mihi videntur Schmidti et Mettaueri Scholiastam ipsum Diogeniani sive Hesychii lexico usum esse.

Nullam glossam novi, qua luculentius hoc appareat, quam ea, quae est Schol. Ion. 533 D: Διογενιανός δὲ Μαχυνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἶη ἀργύρω ἐμφέρης, τὴν δὲ Ἑρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. Glossam e Diogeniano fluxisse per Boethum putat Naberus, cuius observationem Photius servaverit in voce Ἑρακλείαν

λίθον· τινὲς τὴν Μαγνητικὴν ἀπέδωσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἐνιοὶ δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνητικὴ ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ κτέ. Diogeniani glossam in his inesse non est cur negemus; Scholiastam autem hinc sua sumpsisse persuadere mihi non potui, postquam vidi, in ipsius Diogeniani lexico apud Hesychium glossam superesse iisdem plane verbis conceptam, quibus Scholiasta servavit. Evolve mecum Hesychium, apud quem legimus: Μαγνητικὴ λίθος· αὕτη πλαυῇ τὴν ὄψιν, ἀργύρῳ ἐμφέρης οὔσα. ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται. Errat igitur vir clar. Naberus Proleg. ad Photium pg. 63 affirmans „Diogeniani glossam, quae a Scholiasta servata sit, apud Hesychium interiisse” atque iniuria Ruhnkenio errorem exprobrat, qui rem recte perspexisse mihi videtur in Praefatione ad Hesychii lexicon pg. xi.

Praeter hanc glossam tres in Scholiis occurrunt Diogeniani nomine adscripto; sunt autem hae:

Schol. Lysid. 206 D: Ἑρμαῖα· λέγεται δὲ καὶ παίδων οὕτως ἀγῶν παρὰ Συρακοσίοις, ὥς Φησι Διογενιανός.

Apud Hesychium periit, neque alibi compareret.

Schol. Hipp. Mai. 301 B. διανεκῆ· διὰ παντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.

Schol. Legg. IV: 718 E. ἀνιδιτί· ἀνιδρωτί, ὥς ἐν τῷ Διογενιανῷ.

Supersunt apud Hesychium, altera (ἀνιδιτί) fortasse apud Suidam.

Quas glossas nullam causam novi cur potius aliunde a Scholiasta petitas esse putemus quam ex ipso Diogeniani lexico. Sed multo plures in Scholiis glossae

obviae fiunt, quae eadem hodie in Hesychii lexico inveniuntur neque apud Photium eiusque compilatores occurrunt. Quarum lemmata deinceps apponam:

ἀδολέσχην	Schol. Rep, VI: 488 E.
ἀκινάκης	„ VIII: 553 C.
ἀλλόκοτον	Lysid. 216 A
ἀμπλακῶν	Phaedr. 242 C.
ἀναγωγή	Legg. XI: 916 A.
ἀναθέσθαι	Hipparch. 229 E.
ἀνεψιότης	Legg. IX: 871 B.
ἀνέδην	Hipp. Min. 368 A.
ἀνήσει	Parmen. 162 A.
ἀραῖος	Legg. XI: 931 B.
ἀσκωλιάζειν	Sympos. 190 D.
ἀσπάλαθος	Rep. X: 616 A.
ἀτάλλοισα	„ I: 331 A.
Ἀφίδνα	Gorg. 487 C.
ἀφίππους	Rep. I: 335 E.
βόμβας	Euthyd. 303 A.
γεγωνεῖν	Hipp. Mai. 292 D.
γεννήται	Crit. 51 E.
γεώμορος	Legg. XI: 919 D.
διαριθμήσεται	Epinom. 978 B.
διονύσια	Rep. V: 475 D.
Διὸς ἐλευθερίου	Erux. 392 A.
δριμύτητα	Rep. VII: 535 B.
ἐλεγεία	„ II: 368 A
ἐμβραχυ	Gorg. 457 A.
ἐντείνοντες	Min. 321 A.

ἐξακεῖσθαι	Schol. Legg. X: 885 D.
ἐπ' αὐτοφώρῳ	Apol. Socr. 22 B.
ἐπιεικῶς	Charmid. 153 C.
ἐπ' οἰκήματος	„ 163 B.
ἐπουρίση	Alcib. II: 147 A.
ἔφημα	Rep. V: 455 C.
ἦ	Phaedr. 262 A. Rep. V: 453 E
	Sisyph. 387 D.
ἡδυσμαίων	Rep. III: 403 D.
ἡνυτον	Sympos. 217 C.
ἴτης	„ 203 D.
κνῆ τυρὸν κνήστιδι	Io. 538 C.
κόθουροι	Legg. X: 901 A.
κολλόπων	Rep. VII: 531 B.
κολούεσθαι	Euthydem. 305 D.
κομιδῇ	Theaet. 155 A.
κομφῶς	Cratyl. 401 A. Politic. 285 A.
κονία	Rep. IV: 430 B.
Κυδαθῆνηκιον	Sympos. 173 B.
κυκεών	Rep. III: 408 B.
λιπαρῶς	Protag. 315 E.
μέρμερος	Hipp. Mai. 290 E.
μέτοιχοι	Legg. VIII: 850 A.
μῶν	Io. 530 A.
νεανιεύεσθαι	Gorg. 482 C.
ὀκρίβηντα	Sympos. 194 B.
πίλναται	„ 195 D.
πνίγει	Phaedr. 258 E.
πρεσβεύωμεν	Sympos. 186 B.
προΐκα	Legg. XI: 921 A.

προΦερίς	Schol. Euthyd. 271 B.
σκαληνός	Euthyphr. 12 D.
σκληΦρός	Euthyd. 271 B.
στεῖχε	Hipparch. 229 A.
συρΦετῶ	Theaet. 152 C.
ταλάντατον	Cratyl. 395 E.
τεκμηράμενοι	Legg. VIII: 849 E.
τὴν ἄλλως	Theaet. 172 C.
τρίβων	Sympos. 219 B.
ὑπέρδικοι	Phaed. 86 E.
ὑπερήφανος	„ 96 A.
φορμίσκων	Lysid. 206 E.
φορμίον	„ „
Χαλάστρα	Rep. IV: 430 A.
χαμεύνια	Sympos. 220 D.
Χόλαργος	Gorg. 487 C.
ψαλῖδα	Legg. XII: 947 D.
ψάλιον	„ III: 692 A.

Ad has glossas pauca quaedam observanda sunt.

Schol. Rep. VI: 488 E ἀδολέσχην· μακρολόγον, Φλύαρον.

Glossa docere potest, quo modo Scholiasta lexico suo usus sit, nam legimus apud Hesychium: ἀδολέσχει· Φλυάρει, μακρολόγει. cf. gl. ἀρχῖος, ἀτάλλοισα, διαριθμήσεται, δριμύτητα, ἐντείνοντες cum Hesychio in vv. ἀραΐας, ἀτάλλει, διαριθμουμένην, δριμύ, ἐντεῖναι.

Schol. Sympos. 190 D ἀσκληιάζειν κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἄλλεσθαι ἀληλιμμένους, ἐφ' οὗς ἐπὶ ἡδων γελοίου ἔνεκα· τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συμπεφυκόσι τοῖς σκέλεσιν ἀλλομένων· ἥδη δὲ τίθεσσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλεσθαι τὸν

ἕτερον τῶν ποδῶν ἀνέχοντα, ἢ, ὡς νῦν, ἐπὶ σκέλους ἐνδὸς βαίνοντα. ἔστι δὲ καὶ τὸ χωλαίνειν.

Scholiasta hic integriore exemplari Diogenianei lexicī usus est, quam nobis hodie in Hesychio superest, ubi legimus: ἀσκωλιάζεις· κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκούς ἄλλεσθαι, ἐφ' οὗς ἀληλιμμένους ἐπήδων γελοίου ἔνεκεν.

Schol. Gorg. 487 C Ἀφίδνα· δῆμος Αἰαντίδος Φυλῆς.

Verba apud Hesych. Ἀφίδνα· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος Φυλῆς mutilata esse videntur. Cf. Alberti ad Hesych., Interpretes ad Harpocrat. s. v. Θυργωνίδα.

Schol. Euthyd. 303 A τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύπαξ ἔλεγον, ὡς καὶ Λυκόφρων ᾤήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ πύπαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκέτι.

Hinc emendandus Hesych. s. v. πύπαξ; cf. Schmidt Didym. pg. 54.

Schol. Rep. V: 475 D Διονύσια ἑορτὴ Ἀθήνησι Διονύσῳ ἤγετο, τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Μαιμακτηριῶνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφιβολιῶνος.

Plane eadem Hesych. et Lex. rhet. Bekk. pg. 235, 6, nisi quod hic pro Μαιμακτηριῶνος legitur Γαμηλιῶνος, apud illum Ληναιῶνος. Cf. O. Gilbert, die Festzeit der Attischen Dionysien. Gött. 1872, pg. 79. A. Mommsen. Heortolog. 1864 pg. 332.

Schol. Charmid. 163 B ἐπ' οἰκήματος· ἐπὶ τοῦ δεσμοωτηρίου, ὡς Λυσίας, ἢ ἐπὶ πορνείου, ὡς Ἀττικοί.

Hesych. mutilus est: οἴκημα· τὸ δεσμοωτήριον, Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον. cf. Interpr. ad Harpocrat. s. v. οἴκημα.

Schol. Alcib. II: 147 A ἐπουρίση· ἀποπέμψη, ἢ, ὡς νῦν, ἐφορμήση.

Hesych. ἐπούρισας· ἐφάρμικας et ἐπούρισεν· ὥρμησεν, ἀπέπεμψεν. In vitio consentiunt, nam pro ἀποπέμψῃ legatur ἐπιπέμψῃ.

Schol. Rep. V: 455 C ἔψημα δὲ ἐστὶν ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ.

Hesych. in v. ἔψημα· ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ. Ἐραῖον nihil est, sed σίραιον (i) unice proba forma. Vide Pierson. ad Moerid. v. σείραιον.

Schol. Theaet. 155 A κομιδῇ· πάνυ, παντελῶς· συναγωγή, ἐπιμέλεια. καὶ κομίστρια ἢ τροφός.

Idem in Lex. rhet. Bekk. 267, 29, sed pro πάνυ, παντελῶς ibi est πάμπαν, τελείως, quae Diogeniana alienis admixtis leges apud Hesych. κομιδῇ· ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, παντελῶς· ἢ συλλογή, ἢ λῆψις, ἢ ἐπιμέλεια, et post pauca κομίστρια· ἐπιμελήτρια, τροφός. cf. Schol. Symp. 215 D.

Schol. Cratyl. 401 A κομψῶς· καλῶς, μετρίως.

„ Politic. 285 A κομψός· τωαυστής, γελοιαστής, ἢ καλός, ἢ μέτριος.

Si componimus cum his ea, quae exhibet Hesych. κομψόν· ἔντιμον, σπουδαῖον, γελοιαστήν, τωαυστήν, πανοῦργον, λάλον, στωμύλον, σκωπτικόν, ἐπίχαρι, et κομψούς· σπουδαίους, ἐντίμους, καλούς, facile intellegimus hinc Scholiastam sua habere. Sed alia Scholia apponemus, ubi idem vocabulum κομψός explicatur: Schol. Gorg. 493 A. κομψός· οὐ τὸν πιθανόν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν ἢ σπουδαῖον φησι. Schol. Clitophon. 409 D κομψότατα· πιθανώτατα ἢ τεχνικώτατα ἢ σπουδαίωτατα. Schol. Rep. II: 376 A κομψόν· νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ πανοῦργον καὶ ἀπατητικὸν καὶ πιθανόν καὶ τεχνικὸν καὶ ἀστεῖον καὶ περίλαλον. Quis dubitet,

quin haec indidem fluxerint, unde glossa apud Suidam:
 κομψόν· περίτρανον, περίλαλον, πανούργον, ἀπατητικόν,
 πιθανόν, τεχνικόν, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀγαθόν καὶ σπουδαῖον.
 Horum fons incertus.

Schol. Legg. VIII: 850 A μέτοικοί εἰσιν οἱ ἐνοικοῦν-
 τες ξένοι ἐν τῇ πόλει, καὶ τελοῦντες ἀνὰ δραχμὰς ἰβ' τοῦ
 ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ δημόσιον, καὶ τριώβολον τῷ γραμματεῖ.
 μετοίκιον οὖν ἐστὶ τέλος οὕτω καλούμενον, ὃ ἐτίθεσαν τῇ
 μὲν πόλει δραχμὰς ἰ', τῷ δὲ τελώνῃ τριώβολον.

Utramque glossam eodem errore in numero ἰ' leges
 apud Hesych.

Schol. Io. 530 A μῶν· μὴ αὖ, οὐ δὴ, ἄρα.

Hesych. μῶν· μὴ. οὐ δὴ. ἄρα. Corrige apud utrumque
 μὴ οὖν.

Schol. Sympos. 194 B. ὀκρίβαντα· τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ
 οἱ τραγωδοὶ ἡγωνίζοντο. τινὲς δὲ κιλλίβαντα τρισκελῆ Φασίν,
 ἐφ' οὗ ἴστανται οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν.

Haec, ni fallor, Scholiasta ex Diogeniani sive Hesychii
 lexico petiit, ubi eadem leguntur in v. ὀκρίβας. Apud
 Photium est duplex glossa ὀκρίβας, quarum alteram:
 ὀκρίβας· τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγωδοὶ ἡγωνίζοντο· καὶ
 Πλάτων ὁ Φιλόσοφος ἐν Συμπόσιῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι
 Schwartzius recte tribuit Aelio Dionysio, qui Diogeniani
 lexicon adhibebat; priorem autem: ὀκρίβας· σκηνή, ἰδίως
 πάντων τῶν λεγόντων· τὰ πλαστικὰ πᾶγματα ἐφ' οἷς δια-
 τυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερέσματα τῶν ξυλίνων
 θεάτρων· βέλτιον δὲ φαίνεται τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ ἴστανται
 οἱ τραγωδοὶ cum Nabero tribuerim Boetho, cf. Naber.
 Proleg. ad Phot. pg. 60, ubi tamen de nonnullis minus
 recte iudicasse videtur.

Schol. Rep. IV: 430 A Χαλάστρα· πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἐνθα τὸ Χκλαστραῖον νίτρον γιγνόμενον διὰ ἐνναετηρίδος πηγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται.

Verba inde ab διὰ ἐνναετ. apud Hesych. perierunt.

Hae igitur glossae, numero LXXIII, quarum vix una atque altera apud Photium occurrit, ita tamen ut vel maxime incredulo non dubium esse possit, quin a Scholiasta e Diogeniani sive Hesychii lexico petita sit (e. c. πρεσβεύωμεν) satis superque demonstrare mihi videntur ipsum Diogeniani lexicon a Scholiasta adhibitum esse neque omnes glossas Diogenianeas ab eo e Boethi libellis desumtas esse, quae Naber est opinio. Quod etiam certius redditur iis, quae his addam. Nam hic illic in Scholiis glossas deprehendi, ubi Diogenianea coniuncta vel immixta leguntur glossis, quas Photius servavit; quae Diogenianea miro certe casu apud Photium periissent, si lexicis ab eo adhibitis infuissent. Sed exempla proferam.

Prolegom. ad Photium pg. 66 Naberus haec scribit: „Est apud Hesychium locus e Pamphilo deinceps descriptus: Πνύξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, ΝΥΝΙ δὲ ἅπαξ ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν. Scholiasta autem Platonis Criti. 112 A h. e. Boethus Πνύξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἐκκλησίαι ἐγίνοντο, πάλαι μὲν πᾶσαι, ΤΣΤΕΡΟΝ δὲ ἅπαξ, ὅταν τὸν στρατηγὸν χειροτονῶσιν.”

✱

Nunquam credam Boethum usum esse soloeca oratione, quam iure notavit Cobetus Mnemos. IV pg. 284 (a. 1876): recte habet γίγνεται ἐκκλησία νυνὶ ὅταν τὸν στρατηγὸν χειροτονῶσιν, sed vitiose dicitur ἐγίγνετο

ἐκκλησία ὕστερον ὅταν pro ὅτε τὸν στρατηγὸν ἐχειροτόνουν'. Quae vero apud Scholiastam secuntur: ἐκλήθη δὲ οὕτως ἦτοι ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τὸν ὄχλον ἐκεῖ ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνᾶ εἶναι τὰ περὶ αὐτὴν οἰκήματα, eadem habet Photius et similia traduntur in Lex. rhet. Bekk. 292, 30. Pulchra etymologia sapit Aelium Dionysium. Cf. Naber. Proleg. ad Phot. pg. 56 de Dionysii derivatione vocis κάκη et C. T. P. Schwartz ad Aelii Dionysii Halicarnassensis reliquias in v. ἀλιτήριοι.

Schol. Politic. 265 B νεκλής· ὁ πρόσφατος· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλσι παττομένων ἢ λέξις. ἔστι δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἐαλωκὼς ἰχθύς, καὶ δὴ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθεὶς.

Priorem Scholii partem usque ad παττομένων apud Hesych. invenies v. νεκλεῖς, alteram apud Photium.

Schol. Hipp. Min. 368 C λήκυθον δὲ ἀγγεῖδον τί Φασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαστρον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον Ἡρόδοτος. ἐχρῶντο δὲ καὶ ἀντὶ Φασικωλίων ληκύθους, ἃ ἔστι δερμάτινα βαλλάντια (Φάσικωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται). διὸ καὶ τοὺς ἀπόρους αὐτοληκύθους ἔλεγον. λέγουσι δὲ καὶ τὴν λάγυνον λήκυθον καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ τοῦ αὐχένος ἡχῶδες, ὥς Φησι Κλέαρχος.

Glossae apud Photium: λήκυθον· τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλάβαστρον (Suid. ἀλάβαστρον)· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον (Suid. ἀλάβαστρον) εἶπεν Ἡρόδοτος Naberus adscripsit: Adnotatio, quae plenius servata est a Schol. Plat. Hipp. Min. 368 C'' his verbis indicans se Scholion habere pro integriore Boethi observatione. Qua in re falli mihi videtur vir clarissimus. Nam quamquam non nego Scholiastam aliam praeterea

glossam legere potuisse sive in Boetho sive alibi, unde noverit morem argentum in ampullis condendi atque pauperes dici αὐτοληκῦθος — est autem apud Photium glossa λήκυθος· εἰώθεσαν ἐν ληκύθοις νομισμάτων ἔχειν νέων τινές, ὅθεν καὶ τοὺς ἐκδημοῦντας αὐτοληκῦθος ἔλεγον — ad haec significanda Diogeniani verbis usus est. Verum ipsas glossas excitabo, quas in Hesychio hodie legimus: Φασκώλιον· βελάντιον δερμάτινον. Φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται.

αὐτολήκυθοι· οἱ πένητες.

λήκυθος· τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἡχώδες.

De his omnibus apud Photium ne verbum quidem; nam quod apud eum legitur v. Φασκώλιον nihil ad rem. Ad Herodoti locum (III: 20), ubi articulus abest, adnotavit Schweighaeuser: nec ferendus hoc loco ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt Grammatici, nec absente articulo cognosci potest, utrum in masc. an in femin. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck. ad Arist. Acharn. 1053, cuius monitum de Atticorum usu firmant ea, quae a nobis ad Athen. V: 206 c et VI: 268 a adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere, quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud

Athen. VI: 268 a." Ipsum Grammaticum de masculino genere monuisse patet ex Scholio.

Schol. Rep. VIII: 553 C *τιάρα* ἐστὶν ἡ λεγομένη κυρ-
βασία. ἔστι δὲ κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἣ οἱ Περσῶν βασιλεῖς
μόνοι ὀρθῇ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένη. Ἡρόδοτος δὲ
ἀρσενικῶς τὸν *τιάραν* φησί. τινὲς δὲ καὶ *κίταριν* λέγουσι τὸ
αὐτό. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων εἶναι
λέγει τὴν *κίταριν*.

Hic quoque nihil aptius esse videtur quam ipsas
glossas ex Photio et Hesychio adscribere, ut cogno-
scatur ratio Scholii. Habet Hesychius: *τιάρα*· ἡ λεγο-
μένη *κυρβασία*. ταύτην δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο
ὀρθήν, οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένην. Ἡρόδοτος δὲ ἐν α'
ἀρρενικῶς. Photius: *τιάρα*· κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἣν οἱ
βασιλεῖς μόνοι ὀρθήν ἐφόρουσαν παρὰ Πέρσαις, οἱ δὲ στρατηγοὶ
κεκλιμένην. καὶ Δημάρατος κτέ. τὸ δὲ αὐτό Φαῖν εἶναι καὶ
κίταριν. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων τὴν
κίταριν ὡς διάφορον. Cf. uterque v. *κυρβασία*. Sed quam-
quam Scholion conglutinatum esse existimamus, tamen
non est, cur repugnemus Nabero ad glossam apud Pho-
tium adnotanti: Glossa est Platonica, cf. Schol. Rep. VIII:
553 C. Unde Boethus hauserit apparet ex Hesychio, qui
similia tradit. Fons communis omnium est Pamphilus." Herodoti locus est I: 132. cf. Xenoph. Anab. II: 5 § 23.

Finem his imponam exscribendis tribus Scholiis ad
Symposium.

Schol. Sympos. 193 A: *λίσπαι*· αἱ λείπαι καὶ ἐκτετριμ-
μένη καὶ ἄπυγοι *λίαν*, καὶ οἱ διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι.
οἳ τε Ἀθηναῖοι *λίσποι* καλοῦνται τῷ ἐκ τῆς ἐν τῷ κωπηλα-
τεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας αὐτοῦς ἀπογλούτους εἶναι.

Priora ex Hesychio desumta, apud quem legimus: λίσπη· λεῖα, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυρος λίαν. Cetera conveniunt cum copiosa glossa Boethi apud Photium: λίσπαι· οἱ μέσοι διαπτεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα ἢ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι διὰ τὸ νευτικούς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφ' ἑδρας ἀπογλούτους εἶναι κτέ.

Ibid. 213 E ψυκτὴρ σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφω.

Prior Scholii pars apud Phot., altera apud Hesych. sed testimonio ut saepe omisso.

Ibid. 221 E κανθήλιος· τοὺς βραδεῖς νοῆσαι ἢ ἀφρεῖς, ἀπὸ κἀνθωνος, ὅς ἐστιν ὄνος, εἰρημένοι, ὃς πάλιν ἀπὸ τῶν κανθήλιων, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ ἐπικάμπτων ξύλων, τουτέστι σαγμάτων, ὀνομάζεται οὕτως.

Phot. κανθήλιος· βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφρὴς et κἀνθων· ὄνος. Hesych. κανθήλια· τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεῶς ἐπικαμπῇ ξύλα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια. καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων, καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινι πλέγματα. In Scholio pro ἐπικάμπτων legendum ἐπικαμπῶν cum viro clar. van Herwerden, qui haec mecum communicavit: cum exstarent ἐπικαμπῆς et ἐπικάμπιος, Graeci nunquam adiectivum verbale ἐπικάμπτος formasse videntur.

Ex his omnibus igitur perspicuum mihi esse videtur Scholiastam ipsum Diogeniani sive Hesychii lexicon adhibuisse, neque omnia Diogeniana a Boetho accepisse. Hinc fit ut etiam de ceteris glossis dubitare liceat, qua via in Scholia (atque in Photii lexicon) pervenerint. Quam quaestionem difficillimam, de qua

dissentire inter se Schmidtiū et Naberum supra vidimus, dirimere non possum. Nam glossae plerumque ita comparatae sunt, ut nil peculiare habeant, cur hanc illamve sententiam magis probes. Nonnullas autem undevis potius quam e Boethi libellis in Scholia (et in Photium) fluxisse, pro certo habendum est. Quod ut pateat, exemplum afferam in paucis illustre, quo iam Schmidtiū usus est. In Epistola Platonica VIII: 353 E legitur *τέμνειν Φάρμακον*, quod significat remedium afferre. Scholiasta autem explicat: *τέμνειν Φάρμακον· πείθειν, τιμᾶν, ἡγεῖσθαι, ὥς οἶμαι νῦν*. Nimirum, inquit Schmidtiū Quaest. Hes. pg. xcv, in Diogeniano legit aeolicum *τέμμειν* explicatum vocibus *πείθειν, τιμᾶν, ἡγεῖσθαι*, quocum conf. *ἐπετέμετο· ἐπετίμῃσεν*, sed legere sibi visus est *τέμνειν*. Hoc est Platonem interpretari. Quamquam tam ineptum nihil est, ut non inveniatur homines ineptiores, qui admirentur. Certe Photius 575, 12. Bachm. anecd. 384, 5 non modo Diogenianum recoquunt, sed etiam Scholiorum sordes *τέμνουσι Φάρμακον· τιμᾶσι, ἡγούνται. οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς*. Itaque nisi verum Scholiastae nomen adhuc sub *ἄλλοις* latet, Hierocles audiebat homo ineptissimus." Hoc igitur Boetho abiudicabimus. Hierocles iste quinque a Photio laudatus est. Cf. Naber. Proleg. pg. 127. Neoplatonicum fuisse Platonis interpretem, qui saeculo post Chr. v^o vixerit et *Φιλοσοφούμενα* scripserit, haud spernenda est Mettauerei opinio, l.l. pg. 98. Alias ineptias id genus vide Schol. Phaedr. 254 E *ὑσπληξ*, Axioch. 371 E *ἐνκύσθαι*, Protag. 337 D *πρυτανεῖον*, de quibus cf. Schmidt. Q. Hes. pg. xcii, xciii. Sed etiam hisce

missis non semper recte Naberum in glossis apud Photium ad Scholia Platonica provocasse indicavit et demonstravit Mettauier pg. 76 seqq. afferens Schol. Legg. IX: 855 D κατὰ τὸ στόμα, Rep. X: 607 B λικέρευζα, Axioch. 365 A συνειλεγμένον τὰς ἀφάας, adde Legg. XII: 969 B ὕπαρ, Tim. 25 D τέναγος, in quibus glossis apud Photium Naberus haec Scholia laudat, cum contra uterque, Photius et Scholiasta, sua multo potius ipsi Diogeniano debeat. Operae pretium est gl. τέναγος paullo accuratius considerare. Habet Schol. Timae. 25 D: τοῦτο καὶ οἱ τοὺς ἐκείνη τόπους ἱστοροῦντες λέγουσιν, ὡς πάντα τεναγῶδη τὸν ἐκεῖ εἶναι χώρον. τέναγος δέ ἐστιν ἰλὺς τις ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τούτῳ. ἢ πηλῶδη πελάγη, ἢ διάβροχοι ἢ κάθυγροι τόποι. Prior pars Scholii ex Procli comment. pg. 58 B fluxit, tum voci τεναγῶδης explicationem vocis τέναγος Scholiasta addidit ex Diogeniano. Cf. Hesych. Nam cum nusquam apud Platonem τέναγος vel τεναγῶδης legatur, nulla causa erat, cur haec vox in lexico Platonico explicaretur, et fere constat Scholiastam atque Photium — qui eadem praebet atque Scholiasta — huius vocis explicationem a Diogeniano accepisse. Verum ne ipse quidem Naberus in his semper sibi constat, qui glossas στείχειν et ὄμαδον apud Photium inter Homericas retulerit, quamquam eodem iure, quo alias, laudare potuerat Schol. Hipparch. 229 A et Rep. II: 364 E. Esse autem, quae Naberii opinioni faveant, hoc minime negaverim, ut:

Schol. Phaedr. 234 D γάνυσθαι· Φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, διαχεῖσθαι.

Eadem Suidas, contra Hesych. γάνυται· χαίρει, εὐφραίνεται, λαμπρύνεται, καὶ γελαῖ, ἥδεται. et γανύσεται· χαρήσεται, διαχυθήσεται, αὐξηθήσεται, εὐφρανθήσεται. cf. Lexic. rhetor. Bekk. 230, 7 et 9. Vera forma est γάνυσθαι.

Schol. Rep. III: 411 A γεγανωμένος· λελαμπρυσμένος.

Idem Phot.; Hesych. γεγανωμένη· λελαμπρυσμένη.

Schol. Legg. XII: 962 C τοπάζειν· στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν, καὶ ὑποτοπεῖν δέ.

Photius satis accurate convenit. Hesych. similia, sed s. lemmatt. τοπάζει et τοπάσαι. Cf. Schol. Gorg. 489 C.

Schol. Axioch. 364 B ἐπιτωθάζων· ἐπιλοιδορούμενος, ἢ ἐπεμβαίνων, ἢ χλευάζων ὡς νῦν, ἢ καυχώμενος.

Idem Suidas. cf. Hesych. in vv. ἐπιτωθάζει et ἐπιτωθάζοντες.

De Scholio Theaet. 164 E προπηλακίζομεν (cf. Schol. Gorg. 483 B, Rep. I: 329 B, VII: 536 C) collato cum Phot. s. v. προπηλακίζων et Hesych. s. v. προπηλακίζει dubito; item de Schol. Phaedr. 243 B παλινφθία coll. Bachm. lex. et Hesych. s. v.

Dixi modo glossas plerumque ita comparatas esse, ut nihil peculiare habeant, cur Naberii sententiam magis probes quam Schmidtii. Quod ut uno alteroque exemplo perspicuum fiat, primum excitabo:

Schol. Apolog. Socr. 18 C. ἐρήμη δίκη ἐστίν, ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικαίτηθῃ.

Idem Photius, atque Naberus glossam ad Boethum refert Proleg. pg. 61. Sed idem quoque Hesychius, a quo Scholiastam sumpsisse censet Schmidtus Quaest.

Hes. pg. xcii. Apud Hesych. legitur *δικιτηθῆ*, apud Suid. et in lex. Bachm. *καταδικασθῆ*.

Altero exemplo utar:

Schol. Hipp. Min. 372 E *κατηβολή*· τὸ ἐπιβάλλον· Εὐριπίδης Τημένω καὶ Πελοπίδῃ. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος καὶ ὁρμή, καὶ μερίς, καὶ ἱερὰ νόσος, τὸ χρεῶν, τὸ καθήκον, θυσία, τελετή, τὰ νομιζόμενα.

Idem Hesych., apud quem pro τὸ χρεῶν rectius legitur καὶ τέλος τῶν χρεῶν, atque huc Scholion refert Schmidt. l.l. Ad Photium autem, qui non habet nisi *κατηβολή*· τὸ ἐπιβάλλον adnotavit Naberus: Apud H. St. IV: 1030 D existimatur Schol. Plat. exscripsisse Hesychium; hoc quidem non affirmaverim, si quidem constat utrumque usum fuisse Boethi libello." Cf. prior glossa *κατηβολή* apud Photium ibique Naber.

Eiusdem generis glossae sunt:

<i>ἀγνώς</i>	Schol. Euthyphr. 2 B.
<i>ἀκεῖσθαι</i>	Rep. II: 364 C.
<i>ἀνερμάτιστα</i>	Theaet. 144 A.
<i>ἀπρίξ</i>	" 155 E.
<i>βλαυτία</i>	Sympos. 174 A.
<i>γλίσχρως</i>	Rep. VIII: 553 C.
<i>ἐπισίτιοι</i>	Rep. IV: 420 A.
<i>εὐκράς</i>	Criti. 112 D.
<i>ἐΦικέσθαι</i>	Hipp. Mai. 292 A.
<i>ἦα</i>	Apol. Socr. 21 E.
<i>κάρτα</i>	Tim. 25 D.
<i>καταδεδερθηκώς</i>	Sympos. 219 C.
<i>καταλογάδην</i>	Legg. VII: 811 E.

κατὰ πόδα	Schol. Sophist. 243 D.
κατέδραθεν	Apol. Secr. 40 D.
λήμματα	Legg. X : 906 B XI : 920 C.
μονονουχί	Axioch. 365 B.
μύρτα	Epist. XIII : 361 B.
ὄσημέραι	Charmid. 176 B.
παιδοτρίβην	Lysid. 207 D.
περιδίνων	Legg. VI : 777 C.
συνέριθοι	„ X : 889 D.
τέγγεσθαι	„ IX : 866 D. Rep. II : 361 C.
τητώμενα	„ VII : 810 B.
τίτθη	Rep. I : 343 A.
ὑποβρύχια	Phaedr. 248 A.

In his igitur glossis Scholiasta, Hesychius et Photius (sive Suidas) ad verbum plerumque inter se conveniunt. In aliis Hesychius nonnihil differt a Scholiasta et Photio (s. Suida) inter se idem tradentibus; neque tamen inde apparet has non e Diogeniano a Scholiasta petitas esse, nam hodie integrum Diogenianum non tenemus, sed ab Hesychio nonnihil refictum. Huius generis glossas e Scholiis collegi hasce:

ἀκρόδρυα	Schol. Criti. 115 B.
ἄλλως	Rep. VI : 494 B.
ἀπέκνωαισε	„ III : 406 A.
ἀστεῖος?	„ I : 349 B.
ἀτάρ?	Theaet. 142 C.
ἀτεράμων	Legg. IX : 853 D.
αὐτίκα	Gorg. 459 C.

γέρρα	Schol. Lach. 191 C.
ἐγκαθέτους	Axioch. 368 D.
εἰλήσεων	Rep. II : 380 E.
εἴλωτες	Alcib. I : 122 D.
ἐνεοῦς	„ II : 140 D.
ἐντέτηκε	Menex. 245 D.
ἐξομοργνύμενον	Legg. VI : 775 D.
ἐξ ὑπογυίου	Menex. 235 C.
ἐπίδοξοι	Theaet. 143 D.
ἐπιστολή	Epp. VII : 337 E.
ἢ μήν	Apol. Socr. 22 A.
καθικέσθαι	Axioch. 369 E.
κῶμοι	Rep. IX : 573 C.
μετόν	Legg. X : 900 E.
νεογιλός	Alcyon. 110.
νεωκορήσει	Rep. IX : 574 D.
νηποινεί	Legg. IX : 874 C.
ὀριγνώμενη	Axioch. 366 A.
οὐ μήν	Legg. VII : 822 C.
παρ' ἀκαρῇ	Axioch. 366 C.
πριάμενος	Legg. XI : 915 E.
ρύμας	Epinom. 983 C.
σφακελισμός	Timae. 84 B.
Φελλεύς	Criti. 111 B.
Φωρᾶν	Legg. XII : 954 A.
χρῆν	„ 1 : 630 D. 633 A.

Ut ipse lector iudicare possit pauca exscribam.

Schol. Lach. 191 C γερροφόροις· τὰ σκεπάσματα
πάντα οἱ Ἀττικοὶ γέρρα ἔλεγον. τινὲς δὲ δερμάτινα σκεπάσ-

ματά τινα καὶ Περσικά, οἷς ἀντὶ ἀσπίδων ἐχρῶντο. οἱ δὲ γέρρα τὰς σκηνάς Φασι, καὶ γεροφόρους τοὺς τὰ εἰρημένα φέροντας.

Priorem Scholii partem Suidas ad verbum exhibet, Hesychius haec: γέρρα· τὰ σκεπάσματα πάντα ἢ τὰ δερμάτινα σκεπάσματα. Cum secunda οἱ δὲ γέρρα κτέ. conf. Hes. γέρρα· τὰς σκηνάς et Harpocr. in v. Intellegitur Demosthenes, qui sic dixit pro Ctesiphonte § 169.

Schol. Alcib. I: 122 D Εἴλωτες παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι καὶ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι, ἀπὸ τοῦ Ἑλους, πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ·

καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλος καὶ Δάριον

Φησὶν Ὅμηρος. καὶ εἰλωτεία ἡ δουλεία.

Idem Suidas, apud quem Homeri locus (Il. B: 594) deest. Hesych. habet: Εἴλωτες· οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι. οἱ παρὰ Λάκῳσι δουλεύοντες. Similia leguntur in lex. rhet. Bekk. 246, 16: Εἴλωτες· οἱ δοῦλοι τῶν Λακεδαιμονίων. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ δὴ ἡττήθησαν πρῶτον ἐν τῷ Ἑλει καὶ ἐδουλώθησαν, quae Boysenus pg. 47 propter seriem verborum, in qua leguntur, ad Aelium Dionysium refert. Dionysius autem adhibebat Diogenianum.

Schol. Timae. 84 B σφακελίσαν· σφακελισμός ἐστι σῆψις μυελοῦ, καὶ σφάκελος ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρῶσις. ὁ δὲ σπασμός οὗτος μετὰ φλεγμονῆς. ἰατροὶ δὲ τὴν μελανίχην ἢ τὴν σφοδρὰν ὀδύνην, ἔνιοι δὲ τὴν τῶν ὁστέων σῆψιν. λέγεται δὲ καὶ ὁ σφυγμός καὶ ὁ παλμός. ἀλλὰ καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος.

Similia Photius. Utrumque, Phot. et Schol., ipsum Diogenianum adisse, contendere ausim. Vide Hesych.: σφακελισμός γὰρ καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη· καὶ ἡ

μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρῶσις· καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις.
 Quae apud eundem Hes. leguntur: σθακελίσαν· κακω-
 θέν, καταφθαρέν glossa Platonica, nostrum locum spec-
 tans, esse videntur.

Schol. Criti. 111 B φελλεύς· τόπος σκληρὸς ποσῶς καὶ
 πετρώδης, συνεργῆς δέ. οἱ δὲ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη.

Usque ad πετρώδης· idem apud Phot. Pro συνεργῆς
 lege δυσεργῆς ex Hesych., qui cum Scholiasta convenit.

Sunt quoque glossae, ubi Photius et Hesychius ma-
 gis conspirent, Scholiasta paullum differat e. c.

ἀμέλει

Schol. Hipp. Mai. 295 B.

ἀπέκναιτε

Rep. III: 406 A.

δεινοί

Cratyl. 424 C.

ἐκ τοῦ παραχρῆμα

Sympos. 185 C.

θανκτῶσι

Phaed. 64 B.

κορυζῶντα

Rep. I: 343 A.

in aliis contra Photius paullisper discrepat a Scholiasta
 et Hesychio, qui idem tradunt e. c.

ἀκταίνειν

Schol. Legg. II: 672 C.

ἀνέφικτα

Alcyon. 110.

ἀρνακίδες

Sympos. 220 B.

βοτά

Menex. 237 D.

ἐννέωρος

Min. 319 B.

ἔρανος

Legg. XI: 915 E.

εὐλαί

Axioch. 365 C.

θραῦττον

Phaed. 86 E Parmen. 130 D.

Κεραιμεικῶ

Parmenid. 127 C.

κῆδος

Rep. X: 605 D.

Καλλιρρόη	Schol. Axioch. 364 A.
κνώδαλα	„ 365 C.
λέμμα	Timae. 76 A.
Λυκαβηττός	Criti. 112 A.
μέλλει	Rep. VIII: 566 E.
πολλοὶ δεῖ	Charmid. 166 C.
σκολύβρις	Euthydem. 278 B.
τραγήματα	Rep. II: 372 C.

Hae igitur glossae sunt, de quibus, qua via in Scholia pervenerint, quaeri potest. Dixi supra me non dirimere posse utra sententia rectior sit, Schmidtii an Naberi. Fieri tamen non potuit, quin glossas inter se comparanti sensim mihi opinio subnasceretur, quam liceat proferre. Mihi quidem in universum Schmidtii sententia probabilior esse videtur.

- 1° quia glossae plerumque nihil habent, quo peculiariter ad Platonem referantur.
- 2° quia vix verisimile est Boethum errores commisisse, qualis est apud Photium, Scholiastam et Hesychium in v. *λήμμα*.
- 3° quia glossae *σφακελισμός* et *τέναγος*, quas Phot. et Schol. habent, procul dubio non ex Boetho fluxerunt, sed ex ipso Diogeniano. Consensu igitur Photii et Scholiastae non conficitur glossam e Boetho provenisse; itaque multo magis Photius ipse Diogenianum vel excerpta ex Diogeniano adhibuisse videtur.

Haec argumenta in re dubia sufficiant. Multo praestat Scholia percurrere atque ea adnotare, quae e

lexico integriore Diogeniani, quam hodie in Hesychio superest, fluxisse videntur.

Schol. Phaed. 65 B ἢ δ' ὅς· εἰάν μὲν ἡ δύο μέρη λόγου, ἔσται ἔφη δὲ ὅς, τουτέστιν ἔφη δὲ οὗτος· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι αὐτὸ μόνον σημαίνει τὸ ἔφη. εἰάν δὲ ἡ ἓν μέρος λόγου, ἔσται φίλος ὡς Ἀθηναῖοι, ἡ ὄφελος ὡς Αἰγινῆται, ἡ ὄξος ὡς Χαλκιδεῖς, ὧς πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται. τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ, ὡς τὸ ὦ τῶν.

Glossam ex Diogeniano desumptam esse censet Schmidtus, quem potius sequimur quam Naberum ad Phottium v. ἢ δ' ὅς. Cf. Hesych. v. ἡδος et ἄδος. Neminem unquam dixisse ἡδος pro φίλος habeo persuasissimum. De significatione ὄφελος cf. Il. Σ: 80, A: 576 ubi Scholia: ἡδος· ἡδονή, ὠφέλεια. Acetum significasse vide apud Athenaeum 2, 67 C, Polluc. 6: 65, Zonaram pg. 1457 (Cyrenaeos sic dixisse), Aelium Dionysium apud Eustathium 1417, 21. Verba Scholii: τάττεται δὲ ἐπὶ κτέ. si spectant vocem ἡδος (= φίλος), recte se habent, sin vero ἢ δ' ὅς, error subest. Vide Naber. l.l.

Schol. Theaet. 160 E ἀμφιδρόμια· ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐκ γενέσεως, οὕτω κληθεῖσα παρ' ὅσον ἐν ταύτῃ καθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ συνεφαιψάμεναι τῆς μαιώσεως, καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν φέρουσι τρέχουσιν κύκλῳ, καὶ τοῦνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπουσι τῷ παιδίῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολυπόδας καὶ σηπίας, οἳ τε φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ ἄλλῳς οἱ προσέχοντες.

Apud Suidam adeo similia leguntur, ut dubitari non possit, quin indidem fluxerint; via tamen diversa. Nam quae in Scholio leguntur, collato Hesychio statim ex Diogeniano petita arbitror a Scholiasta; quae vero

Suidas habet ea per Dionysium (vel Pausaniam) e Diogeniano in Photium, inde in Suidam pervenisse; in eo etiam differunt glossae Scholiastae (= Hes.) et Suidae, quod apud hunc est: τῇ δεκάτῃ δὲ τοῦνομα τίθενται. Cf. Harpocrat. v. ἐβδομευμένου, Schömann, Griech. Alterth. II pg. 563. A Dionysio (s. Pausania) locum nostrum e Platone additum fuisse credo propter Etymolog. M. v. ἀμφιδρόμια· ... τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς τὰ βρέφη περὶ τὴν ἐστίαν περιφέροντες ... μέμνηται Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Τούτο μὲν δὴ κτέ. cf. Lex. rhet. Bekk. 207, 13. Harpocrat. v. ἀμφιδρόμια.

Schol. Sympos. 191 D ἰχθυῖδιόν τι τῶν πλατέων ἢ ψῆττα, ἐκ δύο δερμάτων συγκεῖσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅτινες στανδάλιον λέγουσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον· κακῶς δέ· ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα.

Diogeniani glossa, quam minus integram servavit Hesychius. cf. Suidas in voce.

Schol. Anterast. 135 E πένταθλοι οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. ἔστι γὰρ

πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία

πάλη, σίγυννος, ἄλμα, δίσκος καὶ δρόμος.

σίγυννος δὲ ἐστὶ ξυστὸν δόρυ· παρ' Ἡροδότῳ δὲ τὸ ὀλοσίδηρον ἀκόντιον. πέλητι δὲ ἀσπίς ἴτυν οὐκ ἔχουσα [ἢ τετράγωνος, ἣν οἱ φοροῦντες λέγονται πελτασταί, ἢ τοξόται, ἢ οἱ τοὺς ξυστοὺς κατέχοντες.]

Apud Platonem legitur: δοκεῖς γὰρ μοι λέγειν οἶον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἶσιν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς παλαιστάς. Quid Scholiasta? Adscripsit ad hunc locum notum versiculum, cui interpretationes addidit ex Diogeniano (s. Hesych.). Quid enim σίγυννος, quid πέλητι sit, iisdem verbis apud Hesych. explicatum videmus, Herodoti

tamen loco (V: 9) omissio. De iis, quae in Scholio uncinis inclusi, infra dicendi locus erit.

Schol. Charmid. 161 E *στλεγγίδα· στλεγγίς ξύστρα· τὸ πάλαι δὲ ἢ τοῦ καλάμου κόμη παρὰ Λάκωσιν, ἣ ἀπεμάσσοντο. στλεγγίσματα δὲ τὰ περιξύσματα. κυρίως δὲ καλάμιναι ξύστραι. ὁ δὲ Θουκτερινὸς στλεγγίδα μὲν τὴν ξύστραν, στλαγγίδα δὲ τὸ χρυσοῦν στεφάνιον.*

Glossam e Diogeniano desumptam esse putat Schmidtus Quaest. Hes. pg. xciii, quem sequor. Naberus ad Phot. v. *στλεγγίς* de glossa Platonica cogitare videtur, itaque e Boethi libello fluxisse. Hesychius nihil habet nisi *στλεγγίς· ξύστρα. στλέγγισμα· ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. et πλανίς* (Schmidt. *στλαγγίς*)· τὸ τῆς νύμφης χρυσοῦν διάδημα. Qui in Scholio ὁ Θουκτερινὸς dicitur Nicander est.

Schol. Rep. VIII: 553 C *στρεπτοῦς· ὄρους περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὰς χεῖρας, οὗς καὶ στεφάνους χειρῶν λέγει Ἴων ἐν Φρουροῖς.*

Hesychius: *στρεπτοί· ὄροι. τὰ περὶ τὰς χεῖρας ψέλια.*

ibid. 566 E *μέλλει· ἔοικεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωίλῳ, μένει.*

Lexicographo librarii error MENEI pro MEΛΛΕΙ apud Sophoclem imposuisse videtur. Hesychius: *μέλλει· φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. ἢ μένει.*

Schol. Alcyon. 110 *ἀνέφικτα· ἀδύνατα καταληφθῆναι.*

Postremum vocabulum addatur apud Hesych. in v.

Schol. Erux. 400 E *Ἐρατοσθένης σίσυραν Φησι στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων, σίσυρναν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων βαπτόμενον ἀμπεχόνιον, [ὃ γούνην φασίν.]*

Collato Hesychio s. vv. σίσυρα et σίσυρνον haud te-

mere dicas haec e Diogeniano fluxisse. Uncinis inclusa aliunde petiit Scholiasta. Cf. Schmidt Didymi Chalcenteri fragm. pg. 62.

Praeter has glossas etiam aliae in Scholiis insunt, quas non iniuria ad Diogenianum s. Hesychium retuleris, e. c. ἀτεχνῶς Schol. Euthyphr. 3 A, ὁμόσε λέγει ibid. 3 C, παιῶνας Sympos. 177 A al. Quia autem nihil continent, quod hodie in Hesychio desideramus, exscribere supersedeo et transeo ad ea, quae e lexicis rhetoricis fluxisse videntur.

DE GLOSSIS LEXICORUM RHETORICORUM.

Lexicorum rhetoricorum auctores fuerunt Aelius Dionysius Halicarnassensis et Pausanias, de quibus accurate dixerunt, de Aelio Dionysio Cobetus in Mnemosynes volumine X pg. 50 seqq. (a. 1861), Naberus in Prolegomenis ad Photii lexicon pg. 24 seqq., Walterus Rindfleisch in dissertatione de Pausaniae et Aelii Dionysii lexicis rhetoricis, Regimonti 1866, C. T. P. Schwartz in Praefatione ad Aelii Dionysii reliquias, Trai. ad Rhen. 1877, de Pausania Naberus l.l. pg. 39 seqq., Rindfleisch l.l., F. Goslings in Observationibus ad Scholia in Thucydidem, Lugd. Bat. 1874, pg. 47, neque opus est hic omnia repetere, quae illi egregie disputarunt. Navaverat uterque, Dionysius et Pausanias, haud inutilem operam Platoni. cf. Naber

pg. 28 seqq.; quae autem ex eorum operibus in Scholiis supersunt, in iis vestigia interpretationis Platonicae prorsus deesse recte observavit Mettauerus l.l. pg. 93. Itaque de hisce eorum studiis dicere non necesse est, paucis tamen de universa ratione atque natura lexicorum, quae composuerunt, disserendum. Aeliani operis indolem et praestantiam his verbis Photius in Bibliothecae Codice 152 nobis declarat: χρησιμώτατος δὲ ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι Φροντίδα καὶ τοῖς τῶν ἀττικῶν συγγραμμάτων ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις· ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τὰς ἑορτάς καὶ τὰς δίκας ἐντεῦθεν ἐστὶν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιότροπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν· μάλιστα· εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνοίῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ α μεχρὶ τοῦ ω τὰς ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι τε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὕσαις οὐκ ἐβεβιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερον καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρακτέθινται· ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν σύνταγμα συναγαγεῖν βουληθείῃ χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἀποδείξει καὶ μετὰ ῥαστώνης ἐκτελέσει. Multis igitur scriptorum veterum testimoniis utebatur Dionysius ad ea, quae observaverat, illustranda. Eustathius ¹⁾)

1) Eustathius Episcopus Thessalonicensis saeculo duodecimo scripsit Παρεκβολὰς εἰς τὴν Ὅμηρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεάν. In his commentariis conscribendis praeter aliorum opera frequenter Aelii Dionysii et Pausaniae lexicis usus est, quorum nomina in aliis glossis laudat, in aliis tacet. Consensu autem Photii et Eustathii etiam eae glossae, ubi auctoris nomen celavit Episcopus, facile deprehenduntur.

et Photius inter se comparati docent eum Aristophanem et Menandrum imprimis in deliciis habuisse, perpetuo Platonis studium coniunxisse cum studio Thucydidis, Xenophontis, Demosthenis, Homerum quoque et Herodotum saepius laudasse; quorum testimoniis observationes suas de dialecto attica atque ionica, et de nominum generibus ornabat illustrabatque; curabat praeterea accentus; de variis verborum scripturis agebat; adnotabat de mensium nominibus; quae omnia quotiescunque apud Photium et Eustathium occurrunt, satis probabiliter ad Dionysium referuntur, praesertim cum externa indicia accedunt, e. c. *καλοῦσι* vel *λέγουσι* et *ὡς ἡμεῖς*, quibus opponuntur *οἱ παλαιοί* vel *οἱ ἀρχαῖοι*, quae verba Dionysii glossam esse arguunt. Cf. Naber. Proleg. pg. 25, 26, 33, 36, 37; Goslings pg. 28; Schwartz pg. 38; Eustathius 813, 44 et 1390, 50; Boysenus, de Harpocratonis lexicī fontibus, pg. 55, qui non nimium formulae *κατὰ τοὺς παλαιούς* apud Eustathium tribuendum esse monet, et certius notis *παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς* vel *λέξις Ἀττική* indicari Atticistas. — Multo difficilior res est, ubi agitur de iure Attico et de festis Graecorum; Dionysium de his dixisse Photium testem habemus; verum Pausanias quoque eadem tractanda sibi sumserat, unde factum est, ut non semper prorsus constet, utri haec illave glossa tribuenda sit. Cuius rei luculentum exemplum habemus in Lexico rhetorico Bekkeri (Anecdota Graeca I. pg. 197 seqq.). Continentur hoc lexico praeter glossas Diogeniāneas, de quibus omnes consentiunt, aliae complures, quae partim certe Pausaniae tribuendae esse

videntur Nabero et Schmidtio; contra Boysenus praeter Pausaniam etiam Aelium Dionysium agnoscere putat. Non opus est, ut nunc dicam, quanam glossae Diogeniano, quae Dionysio et Pausaniae tribuantur; hoc moneo iamdudum observatum esse lexicographum Bekkeri saepe integras glossarum series e lexicis, quae adhibebat, transcripsisse; Diogenianeas collato Hesychio unusquisque facili negotio indicet. Cf. Naber. Proleg. pg. 173 sqq. Boysen. l.l. pg. 45. Dionysii et Pausaniae series complures indicavit vel indicare sibi visus est Boysenus pg. 46, 55, 56. Noli tamen putare omnes glossas extra series eo ipso non esse Diogeniani, Dionysii, Pausaniae; nam inter has quoque sunt, quae satis probabiliter ad eos referantur. Huius lexicī rhetorici glossae aliquot etiam in Scholiis Platonici leguntur. Excitabo hic, quae agunt de iure Attico:

<i>διαιτηταί</i>	Schol. Legg. XI: 920 D. Lex. rhetor.	
	Bekk. 235,20	
<i>εἰσαγγελία</i>	Rep. VIII: 565 C	244,14
<i>ἐπίσκηψις</i>	Legg. XI: 937 B	255,27
<i>ἐπωβελία</i>	„ XI: 921 D	255,29
<i>εὐθυνοί</i>	„ XII: 945 B	257,15
<i>κακοτεχνιῶν</i>	„ XI: 936 D	268,24
<i>πρυτάνεις</i>	„ XII: 953 C	291,4

Cuius igitur hae glossae sunt et qua via in Scholia pervenerunt? Ad priorem quaestionem statim respondeo quinque postremas in Lexico rhetorico Bekk. in serie

occurrere, quam Boysenus e Dionysio desumtam esse censet; de prima glossa nihil affirmatum invenio, de secunda ad ipsam adnotabo. Unde autem Scholiasta acceperit, de ea re paullo melius fortasse iudicare licebit, si ipsas glossas accuratius consideraverimus.

Schol. Legg. XI: 920 D *δικιτηταί* εἰσιν ἐν οἷς Ἀθήνησιν εἰσῆγοντο καὶ ἰδιωτικὰ δίκαι· εἰ δὲ τινες μὴ ἐπέιθοντο τοῖς δικιτηθεῖσιν, αὐτοὶ εἰσῆγον αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον καὶ παρὰ τοὺς δικαστάς. ἐγίνοντο δὲ δικιτηταί πάντες Ἀθηναῖοι, οἷς ἐξήκοστόν ἦν ἔτος. τὸν δὲ ἀδικοῦντα δικιτητὴν ἐξῆν εἰσαγγέλλειν· καὶ εἴ τις ἐάλω, ἀτιμία ἦν τὸ ἐπιτίμιον.

Pro ἐν οἷς lege εἰς οὗς. Apud Suidam glossa deest.

Schol. Rep. VIII: 565 C εἰσαγγελία ἐστὶ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαβρῆδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι. καὶ τοῦτ' ἐστὶν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.

Quis ita disputarit de voce εἰσαγγελία docemur Lexico rhetorico Cantabrigiensi (recensuit E. O. Houtsma, Lugd. Bat. 1870), ubi in v. εἰσαγγελία haec.: εἰσαγγελία, κατὰ καινῶν καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων. αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δόξα . . . Καικίλιος δὲ οὕτως ὠρίσατο· εἰσαγγελία ἐστὶν ὃ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδῶκασιν ἀπεινεγεῖν οἱ νόμοι. ἔστι δὲ τὸ μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς. Est igitur glossa Caecilii Calactini, quae apud Bekkerum in serie legitur ad litterarum ordinem decurrente, quam seriem Boysenus l.l. pg. 56 Pausaniae tribuit: itaque hac via, i. e. per Pausaniam, in Scholia Platonica et in Suidam pervenire potuit.

Schol. Legg. XI: 937 B ἐπίσηψίς ἐστι δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων.

Idem Suidas; Bekk. lex. rhet. ψευδῇ μεμαρτυρηκότων.

ibid. XI: 921 D ἐπωβε- Lex. rhet. Bekk. 255,
 λία ἐστὶν ἐπιτίμιόν τι τουτέστι 29 ἐπωβελία· ἐπιτίμιόν τι
 τοῖς διώκουσι χρηματικὴν τινὰ τουτό ἐστι τοῖς διώκουσι χρη-
 δίκην, εἴην μὴ ἔλωσιν. ἦν δὲ ματικὴν τινὰ δίκην, ἂν μὴ
 τοῦτο ἔκτον μέρος τοῦ τιμή- ἔλωσιν. ἦν δὲ τοῦτο τὸ ἔκτον
 ματος, οὗ ἐπεδικάζοντο καὶ μέρος τοῦ τιμήματος, οὗ ἐπε-
 ἐνεγράφοντο. καὶ ἐκαλεῖτο οὗ- γράφοντο καὶ ἐδικάζοντο, καὶ
 τως, ὅτι ἐπὶ τῇ δραχμῇ ὀβολὸς ἐκαλεῖτο οὕτως, ὅτι ἐπὶ τῇ
 ἦν, τῆς δραχμῆς λογιζομένης δραχμῇ ὀβολὸς ἦν, τῆς δραχ-
 πρὸς ἕξ. ἐλάμβανε δὲ ὁ Φεύ- μῆς λογιζομένης ὀβολῶν ἕξ.
 γων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ ἐλάμβανε δὲ ὁ Φεύγων ἀπὸ
 τὴν δίκην ἀπέφευγε. μέμνη- τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην
 ται δὲ ταύτης καὶ Δημοσθένης ἀπέφευγεν.
 ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου (I, 834,
 25).

In Scholio ἐστὶν sive τουτέστι delendum; ceterum integrius est quam glossa lexicī rhetorici. Apud Suidam duplex glossa ἐπωβελία, quarum priorem Boy-senus Caecilio Calactino tribuit, alteram ad Boethum retulerim, qui Platonem respicit. Exscribam hanc: ἐπωβελία· τὸ ἔκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινος καὶ μὴ ἐλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν. ἐπωβελία οὖν ἡ ζημία. ἐπωβελία ὁ τόκος ὑπὸ Πλάτωνος Νόμων ια'.

Ibid. XII: 945 B εὐθυνοὶ εἰσιν ἄρχοντες τινες οἱ τὰς εὐθύνας λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἀρχόντων, ὥσπερ καὶ οἱ

λογιστὰι καὶ πάρεδροι ἐφ' ἐκάστη ἀρχῇ· καὶ γὰρ τῷ ἄρχοντι εὐθυνοὺς ἦν καὶ πάρεδρος, καὶ τῷ βασιλεῖ ὁμοίως καὶ τῷ πολεμάρχῳ καὶ τοῖς θεσμοθέταις. ἐκπράσσει δὲ ὁ εὐθυνοὺς ὅσα ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἣ προστέτακται, ὧφλόν τινες εἰς τὸ δημόσιον.

Multo brevius Bekk. lex. rhet. idem usque ad v. οἱ λογισταί. Quae apud Photium leguntur: εὐθύνοαι· οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων· καὶ εὐθυνοὶ· οἱ τούτους ἀνακρίνοντες· Νόμων ἰβ'· εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύνοντα· καὶ μετ' ὀλίγα· διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι· ἡμεῖς τούτους λογιστὰς λέγομεν Boethi esse videntur.

ibid. XI: 936 D κακο- Lex. rhet. Bekk. 268, 24
τεχνιῶν δίκης ὄνομά ἐστιν, κακοτεχνιῶν· δίκης ὄνομά
ἦν εἰσῆσαν οἱ λέγοντες μάρ- ἐστιν, ἦν εἰσῆσαν οἱ ἔχοντες
τυρας· ψευδομαρτυρεῖν, κατὰ μαρτυρίαν ψευδομαρτυρεῖν,
τῶν παρσχομένων τοὺς ψευ- κατὰ τῶν παρσχομένων τοὺς
δομάρτυρας. ψευδεῖς μάρτυρας.

Eadem corruptelae atque in Scholio erant in gl. apud Photium, quas correxit Dobraeus scribens: ἐλόντες μάρτυρας ψευδομαρτυριῶν. In fine Photius recte habet τῶν παρσχομένων αὐτοὺς.

ibid. XII: 953 C πρυ- Lex. rhet. Bekk. 291, 4
τάνεις εἰσὶ μέρος τι τῶν πρυτάνεις τίνες εἰσὶ, καὶ
πεντακοσίων τὸ δέκατον, πεν- πρυτανεύειν· μέρος τι τῆς
τήκοντα ἄνδρες, οἱ διοικοῦντες βουλῆς τῶν πεντακοσίων, τὸ
ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς δέκατον, πεντήκοντα ἄνδρες
πραττόμενα, καὶ ἐπρυτάνευον ἀπὸ μιᾶς Φυλῆς, οἱ διοικοῦν-
κατὰ πρυτανείαν ἐκ διαδοχῆς. τες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βου-
πρυτανεία δὲ ἐστὶν ἀριθμὸς τις λῆς πραττόμενα, πρυτάνεις

ἡμερῶν, ἦτοι λς' ἢ λη' ἢ λε', ἐκκλῶντο. καὶ ἐπρυτάνευον ἃς ἐκάστη Φυλὴ πρυτανεύειν κατὰ πρυτανείαν ἐκ διαδοχῆς λέγεται. ιβ' μὲν γὰρ οἱ μῆνες, ἀλλήλῃσι αἱ Φυλαὶ διὰ τούτων τῶν ἀνδρῶν, κλήρω λαχόντων. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο πρυτανεύειν.

Πρυτανεία τί ἐστι· καθολικῶς μὲν ἡ πρυτανεία ἀριθμὸς ἡμερῶν τριάκοντα ἐξ ἣ τριάκοντα πέντε, ἃς ἐκάστη Φυλὴ πρυτανεύειν λέγεται. ἐκτεταμένως δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ πρυτανεία ρητέον.

Πρυτανεῖα· ἀργυρίον τί ἐστιν, ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι. οὐδετέρως δὲ ρητέον τὰ πρυτανεῖα.

τι, ὃ κατατίθεται ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ δίδεται δικαστικὸν τοῖς ἐξακισχιλίοις.

Similia leguntur apud Photium: πρυτανεῖα· ἐκτεταμένως μὲν καὶ θηλυκῶς ἀριθμὸς τις ἡμερῶν· οὐδετέρως δὲ σαφῶς μὲν οὐδεὶς εἶπεν τί δηλοῖ· τινὲς δὲ ἀργυρίον τι ἔφασαν εἶναι, ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι, ἐξ ὧν τὸ δικαστικὸν ἐδίδото τοῖς ἐξακισχιλίοις· πρυτανεῖα (l. πρυτανεία) δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς· δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ Φυλαί· (καὶ διήρηνται εἰς ταύτας αἱ ἡμέραι τοῦ ἐνιαυτοῦ)· ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον· ἐπέβαλεν (l. ἐπέβαλον) δὲ ἐκαστῇ Φυλῇ τῶν δέκα λε' ἡμέρας καὶ ἐπερίττευσεν ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι

τέσσαρες, ὥς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι Φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρῶτον (1. πρώτων) ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λς' ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἕξ ἀνὰ λς'.

His glossis addenda est glossa, quae quamvis in Lexico rhetorico Bekkeri non inveniatur, eiusdem tamen generis est atque glossae praecedentes eodemque referenda. Est autem haec:

Schol. Axioch. 368 D κατεχειροτόνησαν· κατεψηφίσαντο. ἡ καταχειροτονία ἐγίγνετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κῆρυξ οἷον ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία. εἶτα πάλιν δεύτερον ἔλεγεν ὁ αὐτὸς κῆρυξ, ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα καὶ ἐξέτεινόν τινες, καὶ ἐκαλεῖτο ἀποχειροτονία. καὶ λοιπὸν ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κῆρυξ, τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονοῦντων, τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονοῦντων, καὶ ὅσων ἂν ᾗσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει.

Idem Photius, ubi Naberus adnotat: Est glossa Platonica, quod minime putaveris." Minime, fateor; sed omnino non necesse est hanc glossam Platoniam esse, i. e. e Boetho oriundam; nam quemadmodum supra demonstravimus non omnia Diogeniæ per Boethum in Scholia fluxisse, sic hic quoque non video, quid obstet, quominus credamus ipsa lexica rhetorica Dionysii vel Pausaniae a Scholiasta adhibita esse. Mihi certe glossa apud Photium propter lemma κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ potius spectare videtur Demosthenis orationem in Midiam p. 577 itaque ad rhetorica lexica referenda esse, quam hunc Platonis locum, ubi legitur

κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν. Neque tamen hac ratione disputari posse hanc glossam in Scholia non fluxisse e Boetho, id satis perspicio; nam sit glossa apud Photium e lexico rhetorico desumta, fieri tamen potest, ut a Scholiasta e Boetho petita sit, qui lexica rhetorica adhibuerit; hoc tantum probare volui, quia glossa eadem vel similis in Photio et in Scholiis occurrat, non necessario inde sequi, apud utrumque e Boethi libellis provenisse. Iam si ceteras glossas consideramus, invenimus non dissimile veri esse duas, ἐπωβελίη et εὐθυνοί, e lexico rhetorico Atticistae a Scholiasta desumtas esse; tres, διαιτηταί, εἰσαγγελία, πρυτάνεις, fieri posse ut indidem provenerint; de duabus tantum, ἐπίσκηψις et κκκοτεχνιῶν δίκη, rem valde incertam esse, quod iisdem laborent apud Scholiastam et Photium corruptelis.

Sunt igitur inter has glossas, de quibus dubitare possis, qua via in Scholia pervenerint; eadem dubitatio in aliis quoque oritur, itaque omnia quae in Scholiis Dionysium vel Pausaniam auctorem habere videntur, singulari capite tractaturus sum, utrum glossa per Boethum in Scholia fluxerit necne in medio relinquens. De glossis ad ius Atticum pertinentibus modo dixi; nunc videndum de ceteris. Est apud Photium glossa σᾶ· περισπωμένως τὰ σᾶ· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ σᾶ ἢ πόλις ὅον σᾶ ἢ πόλις, quam Naberus Boethi esse contendit coll. Schol. Criti. 111 C σᾶ τὰ σᾶ μονοσυλλάβως· Φασὶν Ἀττικοί, καὶ τὸν σᾶν σᾶν· καὶ ἡ σᾶ σᾶ παρ' αὐτοῖς. Verum non cum ista glossa convenit Scholion, quod tamen Naberus satis accurate convenire

affirmat, sed cum altera glossa apud Photium σᾶ·
τὰ σῶα λέγουσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναϊροῦντες·
καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν· καὶ σῶοι σοῖ· παρὰ δὲ Θεουκυδίδῃ
δισυλλάβως σῶοι, quam Dionysii esse et sic apparet
et confirmabit Eustathius 959, 42: τὸ δὲ σῶς εὐρηταί
Φασι καὶ θηλυκῶς· Ἀριστοφάνης·

οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἔν εἴη.
λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ
σῶα. Εὐριπίδης ἐν Ἑψιπύλῃ·

εὐφῆμα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

Ἀριστοφάνης·

ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χῶ κάραβος.

Ἀλλίος δὲ Διονύσιος εἰπὼν τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει, ὅτι
καὶ σῶοι σοῖ καὶ σῶ δέ Φησι μονοσυλλάβως οἱ σῶοι καὶ
παρὰ Θεουκυδίδῃ.¹⁾ Hinc Mettauerus putat glossam a
Scholiasta ex ipso Dionysio petitam esse; quod quam-
quam fieri potuit, non tamen necessario factum est,
quia Photius aut utramque glossam σᾶ a Boetho potest
accepisse aut in priore nonnulla omisisse, quae in
altera legeret. Itaque haec glossa non conficiet ipsum
Dionysii lexicon a Scholiasta adhibitum esse. Similis
generis sunt gl. ἥ Schol. Sympos. 173 A et gl. ἥα
Schol. Rep. V: 449 A, quas utrum a Boetho an ab
ipso Dionysio mutuatus sit Scholiasta non magis con-
stabit. Itaque alias glossas in medium proferamus,
unde, si fieri potest, plus lucremur. In his prima,
quae nos advertit, est Schol. Rep. V: 470 D ἀλιτη-

1) Cf. Cobet Mnemos. IX p. 394. X p. 90. Naber Proleg. ad
Phot. pg. 33.

ριώδης· πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἀμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἀλικαρναστέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθισαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα, ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιοῦντων ἢ ἀμαρτανόντων λέγεσθαι. Per se haec glossa non multum demonstraret, quia Scholiasta ex ipso Aelio Dionysio sic excerpere potuit; sed legitur etiam in Milleri Mélanges de littérature grecque pg. 411, atque probabilius est eo immigravisse e Boetho quam e Scholiis; Zenodori certe, inter cuius reliquias ibi legitur, non esse docuit Fresenius in Dissertatione Philologica pg. 29. — Etiam maioris momenti est Photium et Scholiastam in glossa Aeliana tradenda aliquoties ad verbum inter se convenire, cum Eustathius nonnihil differat; quem consensum neque melius neque facilius explicare mihi possum nisi statuendo Scholiastam et Photium sua e Boetho habere, qui Dionysium adierit. cf. e. c. ἐπὶ κόρρης, λήκυθος. Neque hoc neglegendum in glossis, quae satis certo ad Boethum referantur, vestigia Dionysii non deesse. cf. gl. φαῦλος apud Photium ibiq. Naber. Haec habebam, quae de Dionysio praefarer. Nunc paucis de Pausania dicam.

Nusquam in Scholiis nominatim laudatur Pausanias¹⁾; attamen procul ullo dubio etiam ex eius lexico glossae desumptae sunt e. c. Schol. Charm. 154·B λευκή στάθμη,

1) Rindfleisch, qui l.l. pg. 21 affirmat scholiastam Platonicum semel Pausaniam nominatim laudare, fallitur.

Schol. Epp. XIII : 363 A ἀμοργίς ¹⁾. Haud temere quoque sex glossarum (ἄρτι, δόξα, πέλας, Ἀπόλλων πατρῷος, νευρορράφους, ἐξηγητής), quae in Scholiis et in Lexico rhetorico Bekkeri similes leguntur, una atque altera ei tribui possit. Diogeniani certe non sunt, quia Hesychius differt; neque Dionysii esse videntur, quippe non in serie occurrentes, quam e Dionysio petitam esse contendit Boysenus. Cui igitur probabilius reddemus quam Pausaniae? Non autem per Boethum in Scholia transiisse verisimile est propterea quod apud Photium desunt; vix enim credibile est glossas, quas bis legerit Photius, et in Boethi et in Atticistae lexico, apud eum periisse; multo praestat credere aut has glossas a Scholiasta ex ipso rhetorico lexico Pausaniae (vel Dionysii, incertum enim) desumptas esse — nam ampliora haec lexica fuisse quam hodie ex Photio auguraremur saepius docet Eustathius — aut ex alio fonte, quem ignoramus, provenisse.

Praeter glossas, quas iam recensui, in Scholiis hasce inveni, quarum auctor Dionysius vel Pausanias esse videtur.

Schol. Euthyphr. 4 C ἐξηγητοῦ τοῦ τοῦ νόμου ἐξηγουμένου.

Convenit lex. rhet. Bekk. 252, 4: ἐξηγητής ὁ τοῦ

1) Glossae κολλόπων et ταλασία (Schol. Legg. VII: 805 E), quas Mettauer pg. 93 Pausaniae vindicare mavult, mihi ex Diogeniani (s. Hesychii) lexico petita esse videntur. Illam supra pg. 11 inter

* glossas Diogenianeas retuli; de hac nunc moneo.

νόμους ἐξηγούμενος καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶγμα, quam glossam Boysenus l.l. p. 46 Dionysio, Mettauerus l.l. pg. 101 Pausaniae tribuit.

ibid. 6 C ἐπὶ σχολῆς· ἐπὶ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένης εὐκαιρίας.

Coniunge Schol. Phaedr. 227 E κατὰ σχολήν· ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ἢ ἐν εὐκαιρίᾳ. et Schol. Rep. III: 388 D σχολῇ· ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. cf. Schol. Rep. X: 610 E.

Glossa, unde haec excerpta sunt, legitur apud Photium: σχολή· οὐχὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἢ ἐν λόγοις (εὐμουσία) καὶ διατριβή, ἀλλ' ἦν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον· ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου σχολὴν ἄγειν λέγουσιν· ἢ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἐστὶν ὄνομα, τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινος εὐφροσύνης καὶ ἀρετῆς. καὶ (σχολῇ) ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Inter Dionysii reliquias iure recepisce videtur Schwartzius.

Schol. Apol. Socr. 24 C χαριεντίζεται· εὐτραπέλευται, σκώπτει.

Plenius Scholion legitur ad Remp. IV: 436 D χαριεντίζοιτο· εὐτραπέλευοιτο, σκώπτοι, ὥς Ἀριστοφάνης· χαριεντίζει καὶ καταπαίζει ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει.

Eadem Suidas ex Photio in v. χαριεντιζόμενοι, quod lemma apud Platonem non inveni. Vide Stallbaum. ad h. l. et cf. Apol. Socr. 27 A et D.

Schol. Theaet. 142 A ἄρτι· τοῦτο σημαίνει τὸ παρὸν καὶ ὑπόγουον καὶ τὸ παραυτίκx μέλλον γίνεσθαι.

Idem lex. rhet. Bekk. 210, 27. Aliter Hesych.

Ibid. 178 E ὃ μέλε· παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὥς τὸ ὃ τέλαν, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς

καὶ ὑπ' ἀνδρῶν, ὡς ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους καὶ ἐν
Μενάνδρου Συνερώσῃ.

ἄφες τὸν ἄνθρωπον· τί κόπτεις, ὦ μέλε;
σημαίνει· δὲ ὦ δείλαιε, ὦ πονηρέ. ἔνιαι δὲ, ὦ ἐπιμελείας
ἄξιε καὶ οἶον μεμελημένε.

Plane eadem Suidas, ubi post Ἀριστοφάνους addun-
tur verba: καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος. Inter Aelii Dio-
nysii reliquias retulit Schwartzius priorem partem
usque ad verbum σημαίνει. Per Boethum in Scholia
fluxisse crediderim; hoc quoque notandum, formam
Scholii simillimam esse Schol. Apol. Socr. 25 C ὦ τᾶν,
quod satis certo non Dionysii est, sed Boethi. Vide
infra. Loci laudati sunt Aristoph. Eqq. 676. Mein.
Com. IV: 204.

Schol. Sophist. 243 B ἦν· ἀντὶ τοῦ ἡμιν. Ἀττικῶς.

Coniunge Schol. Sympos. 173 A ἦ· Ἀττικὸν τοῦτο,
ἀπὸ τοῦ ἕα συνηρημένον. σημαίνει δὲ τὸ ἕα τὸ ὑπάρχον.
ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ διάλυσιν Ἰωνικὴν. Ὅμηρος·

εἰ τότε κοῦρος ἕα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει.

Ex lexicis rhetoricis fluxisse docebit Eustath. 1761,
51. cf. Naber. ad Phot. in v. ἦ et ἦν. Pro ἀπὸ τοῦ
ἦν lege ἀπὸ τοῦ ἦ. Homeri locus est Iliad. Δ: 321.

Schol. Phileb. 30 D [γενούσσης ὁ οἶον γεννήτης, ἢ
συγγενής, ἢ ἔγγονος, ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον,
ἢ ὁ οἶον γεννητικός.] γεννῆται δὲ οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ
ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συν-
νεμεμημένων εἰς τὰς Φρατρίας. οὗτοι δὲ εἰσι, καθάπερ οἱ
δημόται καὶ Φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ
γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ Φρατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῆς,
ὅτι τεσσάρων Φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἐκάστην διεῖλον μέρη,

τὰς μὲν Φυλὰς δ' κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ Φρατρίας καὶ τριττύας δυοκαίδεκα, οἷον μῆνας, τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἐκάστη Φρατρίᾳ, καθάπερ ἡμέρας τξ'. δωδεκάκις γὰρ λ' τξ'.

Cur Dionysio glossam tribuat Mettauer. pg. 95, eius rei rationem reddere omisit. Eadem atque Scholion habet Suidas, similia Lex. rhet. Bekk. 227, 9; haec ad Pausaniam refert Boysenus pg. 56. Cf. Eustathius 239, 140. Utrum rectius sit, non liquet. Cum Scholio allato comparari potest Schol. Axioch. 371 D γεννήτη· Ἀριστοτέλης Φησί, τοῦ ὅλου πλῆθους διηρημένου Ἀθῆνησιν εἰς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργοὺς, Φυλὰς αὐτῶν εἶναι τέσσαρας, τῶν δὲ Φυλῶν ἐκάστης μοίρας εἶναι τρεῖς, αἷς τριττύας τε καλοῦσι καὶ Φρατρίας, ἐκάστης δὲ τούτων τριάκοντα εἶναι γένη, τὸ δὲ γένος ἐκ τριάκοντα ἑκάστων ἀνδρῶν συνεστάναι. τούτους δὴ τοὺς εἰς τὰ γένη τεταγμένους γεννήτας καλοῦσιν.

ibid. 48 B πέλας· τοῦτο καὶ τοπικῶς τάσσεται καὶ χρονικῶς καὶ ἐπὶ συγγενείας. Θουκυδίδης γοῦν ἐπὶ Κερκυραίων εἶρηκε πέλας, διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι ἀλλήλοις τὰ ναυτικά.

Lex. rhetor. Bekk. 299, 10 πέλας· καὶ τοπικὸν καὶ χρονικόν, καὶ ἐπὶ συγγενείας. Post ἐπὶ Κερκυραίων inrenda sunt verba καὶ Ἀθηναίων. cf. Thuc. I: 32.

ibid. 61 D δόξα σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. τράπτεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς δοκίσεως, τουτέστιν ἀντὶ τῆς κατ' ἀρετὴν ὑπολήψεως. διαφέρει δὲ εὐκλείας, ἐπεὶ ἐκεῖνη ἐστὶ παρὰ τῶν ἀγαθῶν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος.

Suidas in v. pauca, sed Bekk. lex. rhet. 242, 29

ad verbum fere convenit. Hesychius δόξας· δοκῆσαι. cf. Schol. Gorg. 486 D.

Schol. Sympos. 186 A ὡς ἔπος εἰπεῖν· ὡς φαίνεται, ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ ὡς ἔπος φάναι, καὶ ὡς φάναι ἔπος. ἔτι δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφωνεῖται, οἷον ὡς φάναι καὶ ὡς εἰπεῖν· σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. οἱ δὲ φασιν ἀντὶ τοῦ ὡς φαίνεται κεῖσθαι ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν.

Duae glossae sunt, quarum prior est: ὡς ἔπος εἰπεῖν· ὡς φαίνεται καὶ ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν, altera: ὡς ἔπος εἰπεῖν· τοῦτο σχηματίζεται — τὸ αὐτό, atque ita habet Suidas. Priorem vide etiam Schol. Rep. I: 341 A. Alteram Aelio Dionysio tribuit Schwartzius.

ibid. 205 A τὸ τέλος οἱ Ἀττικοὶ τάττουσι καὶ ἀντὶ τάξεως καὶ τάγματος καὶ δαπάνης, ἔνθεν ὁ πολυτελής καὶ εὐτελής καὶ ὁ συντελής, καὶ τὸ εἰς γάμους ἀνάλωμα, ὅθεν τὰ προτέλει. λέγεται καὶ ἀντὶ ἀρχῆς. Θουκυδίδης· προσελθὼν δὲ τοῖς τέλεσιν, ὡς εἰ ἔφη τοῖς ἐν ἀρχῇ οὔσι. σημαίνει δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πραγμάτων. καὶ τὸ εἰσπραττόμενον ὑπὸ τῶν τελωνῶν χρέος τέλος καλεῖται.

Ex Aelio Dionysio per Boethum in Scholia migrasse contendit Naber. ad Photium in v. τέλος et Proleg. pg. 63. Hoc quidem non affirmaverim; sed ex rhetorico lexico provenisse docet Eustathius 789, 13 et 881, 27.

Schol. Phaedr. 234 E Φιλίου· τοῦ τὰ περὶ Φιλίας ἐπισκοποῦντος.

Cum testimoniis servavit Photius: Φίλιος Ζεύς· ὁ τὰ περὶ τὰς Φιλίας ἐπισκοπῶν· Μένανδρος Ἀνδρογύνος.

Μαρτύρομαι τὸν Φίλιον, ὦ Κράτων, Δία·
Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Τοῖς δὲ κριταῖς
τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω
μὴ 'πιρκεῖν μὴδ' ἀδίκως
κρίνειν ἢ νῦν τὸν Φίλιον
μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φερεκράτης λέξει πολὺ τοῦ-
του κακηγοριστότερον.

Mein. Com. IV. 85. II. 293. cf. Phrynichus Bekk. 71, 7
et Schol. Gorg. 500 B.

ibid. 242 A σταθερόν· τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς
ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. καὶ Ἀντίμαχος· θέρεος σταβεροῖο.
καὶ τὸ ἐστὸς δὲ καὶ ἡρεμοῦν σταθερόν λέγουσι.

Contractius eadem leguntur in Lex. rhetor. Bekk.
305, 7 σταθερόν· τὸ σφόδρα θερμόν σημαίνει, καὶ τὸ
ἡρεμοῦν καὶ τὸ ἐστός. Dubito tamen, num e lexico
Atticistae fluxerint. Hoc video in Boethi glossa apud
Photium v. σταθερόν non recte ad Scholion provocasse
Naberum.

Schol. Alcib. II: 147 D τὸ Φαῦλον ἐπὶ τεσσάρων ἐννοιῶν
τάσσεται, κατ' ἐναντιότητα παραλαμβανομένων. ἐπὶ ἀπλό-
τητος καὶ εὐθείας Δημοσθένης· οὐ γὰρ εἰ Φαύλοις ὑμεῖς
προστάταις χρῆσθε· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου Εὐριπίδης·

Φαῦλον, ἄκομφον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

ἐπὶ δὲ μεγέθους, Φαῦλον στόμα ἀντὶ τοῦ μέγα· ἐπὶ δὲ
μικρότητος εὐθέως ἐν ἀρχῇ τοῦ κατ' Ἀριστοκράτους. λέγουσι
δὲ καὶ τὴν Φαυλίαν ἐλαίαν μικρόκαρπον οὔσαν οὕτως ὀνομά-
ζεσθαι. ἐκνευίκηκε μέντοι τὴν παλαιὰν χρῆσιν ἢ εἰς τὸ κακὸν
μετάληψις· Φαῦλον γὰρ οἱ πλεῖστοι τὸ κακὸν ἐξακούουσι.

Similia inveniuntur in lexico Bachmanni I. 412:

Φαῦλον· τοῦτο τάσσεται ἐπὶ τεσσάρων σημασιῶν· ἐπὶ μὲν κακοηθείας· Δημοσθένους· οὐ γὰρ εἰ Φαύλοισι ἡμεῖς συμμάχοις χρῆσθαι. ἐπὶ δὲ ἀγαθοῦ· Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ·

Φαῦλον, ἄκομφον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

ἐπὶ δὲ μεγέθους· ὡς τὸ Φαῦλον στόμα. καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ· ὅθεν καὶ τὴν Φαύλην ἐλάϊαν, τὴν μικρόκαρπον. Πλάτωνι δὲ καὶ ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἀπλοῦν καὶ ῥᾶδιον. Haec si confero cum Eustathio 1356, 64, ubi ad verbum fere eadem traduntur et cum priore glossa Φαῦλον apud Photium, nullus dubito, quin Aelii Dionysii observationem contineant, quae per Boethum fortasse in Scholia pervenerit; non enim abicienda Naberi suspicio Boethum de voce Φαῦλον in utroque libello retulisse. Loci laudati sunt Demosth. de falsa legat. p. 350, Euripid. fr. 476 edit. Dindorf., Demosth. in Aristocrat. p. 621.

Schol. Charmid. 153 A καταντικρύ· ἀντικρὺ παρὰ μὲν Ὀμήρῳ ἐστὶ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ ἐξ ἐναντίας·

ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμνησε χιτῶνα

ἔγχος·

καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ ὁμοίως· οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἀντικρὺ διέξοδον εἰς τὸ ἔξω. παρὰ Δημοσθένει δὲ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους ἀντὶ τοῦ Φανερώς· γράψας, ὥσπερ νῦν ἐγὼ τοῖς ῥήμασιν, οὕτως ἀντικρὺ. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· σωφροσύνην λαβοῦσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν πραττομένων ἐσχάρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρὺ ἐλευθερίαν, τὴν Φανεράν λέγων. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ταχέως καὶ ὁλοσχερῶς. Ὀμηρος·

Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστάς

πληξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμὴν παρὰ καυλὸν ὀπισθεν,
ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε.

καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου·

ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

Haec ex Aelio Dionysio excerpta esse sententia est Naberii Proleg. ad Phot. pg. 36 et 65. Resectis testimoniis idem in Lex. rhet. Bekk. 198, 17 et in sexto lex. Bekk. 408, 27. Non concinunt cum testimoniis ceterorum grammaticorum, qui ἀντικρὺ et καταντικρὺ idem esse atque ἐξ ἐναντίας tradunt, ἀντικρὺς autem dici sive pro ἐπ' εὐθείας sive pro διαρρήδην, Φανερῶς cf. Ammonius ed. Valckenaer. pg. 17. Hesych. in v. Sextum lex. Bekk. 408, 29. Suid. v. ἄντικρυς. Schol. Venet. ad Il. Γ: 359. Etym. M. 114, 27. Thom. Mag. p. 83. Phrynichi Epitome pg. 443 ibique Lobeck. Loci laudati sunt Hom. Il. Γ: 359. Thuc. 2, 4 § 5; 8, 64 § 5. Demosth. de falsa legat. 389, 19 (nam hinc locus laudatus est, non ex oratione in Aristocratem, ubi tamen p. 629, 28 legitur ἄντικρυς καὶ σαφῶς) Hom. Il. Π, 114. Od. χ, 16. Apud Thuc. et Demosth. legitur l.l. ἄντικρυς, apud Demosth. ὥσπερ νῦν λέγω.

Schol. Lach. 197 A μῶρον· Ἀττικοὶ οὕτως τὸν μῶρον προπερισπωμένως.

Phot. μῶρον· οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσι κτλ. cf. v. μῶρος (pg. 433, 4 et 435, 15 ed. Naber.) Talia curabat Aelius Dionysius.

Schol. Euthyd. 302 C Ἀπόλλων πατρῶος· Φασί τινες Ἀθηναίους αὐτόχθονας Φῶναι, καὶ τούτῳ γονέας ἔχειν Γῆν καὶ Ἥλιον, ὅς ὁ αὐτός ἐστιν Ἀπόλλωνι. οἱ δὲ, ὅτι Κρεούση τῇ Ἐρεχθίδει μιγείας Ἀπόλλων Ἰῶνα ἐγέννησεν,

ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ποτὲ Ἴωνες κληθῆναι, καὶ διὰ ταῦτα πατρῶον αὐτοὺς Ἀπόλλωνα ἔχειν.

Iisdem fere verbis comparata sunt, quae leguntur in lex. rhet. Bekk. 291, 33, ubi tamen minus recte πάτριος legitur pro πατρῶος. Nam quamquam monet Porson. ad Euripidis Hecubam vs. 78 Atticos πάτριος et πατρῶος promiscue usurpare, Apollo tamen ubique, quantum novi, πατρῶος audit, non πάτριος. Cf. Schol. Arist. Av. 1527: πατρῶον δὲ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ Ἴων ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίων ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Εὐρύτου ἐγένετο et Harpocr. v. Ἀπόλλων πατρῶος ὁ Πύθιος. Creusam, Xutho nuptam, postquam ex Apolline Ionem filium peperit, in scenam producit Euripides in Ione. Ionem Xuthi filium simpliciter nominant Herodotus 7, 94; 8, 44; Philochorus apud Harpocr. v. βοηδρόμια.

Adscriptum est Scholion, de quo agimus, ad notissimum Platonis locum, ubi contendit philosophus Atheniensibus esse Apollinem πατρῶον et Jovem ἑρκείον, non autem Jovem πατρῶον. Sed cum apud ipsum Platonem Legg. IX: 881 et Xenophontem in Cyropaedia, apud tragicos saepius et Aristophanem Nub. 1468 Jupiter πατρῶος commemoretur, Albertius ad Hesych. v. πατρῶος Ζεὺς de Platonis testimonio dubitare videtur. Neque iure tamen; nam unde factum sit, ut apud tragicos, Aristophanem et Platonem Jupiter πατρῶος occurrat, expedire conatus est Porsonus ad Euripidis Med. 1314, dicens Platonem Jovis πατρῶου mentionem facere in legibus fictis, quas reipublicae suae fictae praescriberet, Aristophanis autem verum

parodiam esse Euripidei, et tragicos, quia aliae gentes Jovem πατρῶον colerent, hanc omissionem corrigere cupientes, Jovem πατρῶον saepe ingessisse; quae tamen postrema explicatio dubia redditur Lobeckii monito, tragicos hoc nomine semper uti, ubi agatur de herois, a Jove oriundis. cf. Lobeck, Aglaophamus pg. 770/1; Ellendt, lexicon Sophocleum II pg. 533; Schömann, Gr. Alterth. II. pg. 549. Xenophontis locum Cyrop. 8.45 huc non trahendum esse monet Heindorf ad hunc Platonis locum.

ibid. 302 D ἔρκιος· ἔρκη τοὺς οἴκους Ἀθηναῖοι Φασιν· ἐκ τούτου δὲ καὶ Ζεὺς ἔρκιος παρ' αὐτοῖς, ὃν ἱδρουν ἐν τούτοις Φυλακῆς χάριν.

Similia leguntur in lex. rhetor. Bekk. 256, 21; similia quoque Photius habet, ubi tamen non esse glossam Platonice ipsam lemma ἐρκείου Διός arguit. cf. Naber. Pro ἔρκιος in Scholio leg. ἔρκειος sive ἐρκείος.

Schol. Gorg. 469 D ὑπὸ μάλης· πάντες οἱ παλαιοὶ προφέρονται ἐνικῶς, τάττονται δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κρυφίως τι πράττειν, καὶ αἰεὶ μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον· ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ. πληθυντικῶς δὲ οὐ μάλας λέγουσιν ἀλλὰ μασχάλας, καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ· καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας. τὸ μέντοι ὑπὸ κόλπους, ταῦτόν καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ σημαίνόμενον ὑπάρχον, ἀμφοτέρως ἐχρήσαντο, ἐνικῶς Φημί καὶ πληθυντικῶς, καὶ αἰεὶ μετὰ τῆς προθέσεως, οἷον ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ κόλπους.

Glossam apud Photium, quae convenit, inter Aeliana

retulit Schwartzius. cf. Lex. rhet. Bekk. 313, 3 (et 194, 6). Phryn. Ecl. p. 84. Praeter Demosthenis in Aphob. § 12 et Lysiae testimonia aliud ex Lysia servavit Suidas: καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν· ἐπειδὴ πάντες κατέδραθον, ἐσκευασμένος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἶός τ' ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε ξίφος ἔχων. Pro κόμην in Lysiae loco κόρην legendum conicit Schwartz. Verba Scholii τὸ μέντοι ὑπὸ κτέ. usque ad finem ineptum scioli additamentum sunt.

ibid. 508 D ἐπὶ κόρρης· ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κροτάφου. κόρην γὰρ καὶ κόρσιν τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμά φασι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμβάνειν, ἀπτόμενον καὶ τοῦ κροτάφου.

Dionysii observationem per Boethum in Scholia venisse existimo, quia Suidas, lexicon Bachmanni, Etym. M. iisdem verbis servarunt, cum Eustathius, qui ipsum Dionysium expilabat, paullisper immutatis verbis utatur p. 947, 26: Ἡ δὲ κόρση ὅτι καὶ κόρρη λέγεται, ἱκανῶς ἔγνωσται ἀλλαχοῦ· ἂφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πληγὴ τυχὼν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόναν καὶ κροτάφον. κόρην δέ, Φησι, καὶ κόρσιν Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. Unde Dionysius sua partim certe acceperit, docebit Harpocration v. ἐπὶ κόρρης· — ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόρρης λέγεσθαι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα., — ubi βέλτιον δὲ ad Didymum nos relegat. Cf. Lex. rhet. Bekk. 255, 8 ἐπὶ κόρρης· ἅπαντες τὴν κατὰ τῆς κεφαλῆς πληγὴν ἐπὶ κόρρης παλαιοὶ φασί, κυρίως δὲ τὸν παρὰ τὰς γνάθους τόπον, quae in serie leguntur, quam Boyse-

nus e Dionysio fluxisse contendit. Collato Eustathio dubites fere glossam hancce Dionysio tribuere. Neque magis constat, unde Hesychius habeat ἐπὶ κόρρης· ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνώθου, ex Diogeniano an ex Boetho. Hic non gravabor exscribere glossam ex Didymo Milleri pg. 400, quam non male suspicatur Mettauier pg. 95 Boetho deberi; glossa autem haec est: ἐπὶ κόρρης· οἱ μὲν τὸ κατὰ κεφαλὴν τύπτεσθαι· τῶν γὰρ Ἰώνων, ὥς Φησιν Ἐρατοσθένης, τὴν κεφαλὴν κελούντων κόρτην, οἱ Ἀθηναῖοι καθάπερ μυρρίνην τὴν μυρσίνην καὶ τὰ ὅμοια, κόρτην τὴν κεφαλὴν ἀνόμασαν, ὥς Πλάτων ἐν Γοργίᾳ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (562,9)· οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρης ἐξηγουῦνται τὸ εἰς τὰς γνώθους τύπτεσθαι, ὥς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου· ῥαπίζειν αὐτὸν Ἰππόνικον κατὰ κόρρης, ἔπειτα καὶ Ἰππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους ἐρραπίσθη τὴν γνώθου. Καὶ Φερεκράτης·

Ὁ δ' Ἀχιλεὺς εὖ πως ἐπὶ κόρρης αὐτὸν

ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψεν ἐκ τῶν γνώθων.

Ad Pherecratis versus adnotavit Millerus: Ce fragment inédit est probablement tiré de la pièce de Phécrate intitulée Χείρων, où ce poète traite un sujet favori de l'ancienne comédie, c'est-à-dire le contraste des mœurs et de l'art antiques avec le dévergondage contemporain. Chiron, qui ne garda Achille que jusqu'à l'âge de neuf ans, lui aura fait peut-être une proposition déshonnête, et celui-ci lui aura donné un soufflet, ἐπὶ κόρρης. En lisant ἀπολάμψι τῶν γνώθων on aurait un excellent trimètre. A la rigueur on pourrait conserver ἐκ et lire ἀπολάμπ' ἐκ τῶν γν. Phécrate a peut-être écrit avec synérèse ἀπολάμφ' ἐκ τῶν γν. Le

Ms. donne ἐπέταξεν au lieu de ἐπάταξεν." Versus nondum recepit Theod. Kock in Comicorum Atticorum fragmentis. Etiam sic versus constitui posse me admonet vir clarissimus van Herwerden:

Ἀχιλεὺς δ' ἐπὶ κόρῃς αὐτὸν εὐθὺς <υκνικῶς>

ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψε τῶν γυνάων.

nam praepositionem ἐκ procul dubio rectius deleri.

Schol. Hipp. Min. 368 A. . . . λήκυθον δὲ ἀγγεῖόν τι φασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερουν τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαστρον. Ἄρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπεν Ἡρόδοτος.

Similia Photius. Aelium Dionysium de hac voce dixisse docet Eustathius p. 1161, 30. Cf. Naber Proleg. pg. 63 et supra pg. 17.

Schol. Rep. I: 344 A ὅσια· ὅσια τὰ βέβηλα, εἰς ἃ ἐστιν εἰσιέναι, ὡς Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

ὦ πότνι' εἰλείθуй ἐπίσχες τοῦ τόκου,

ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον.

καὶ ὅσια χρήματα τὰ μὴ ἱερά. λέγεται δὲ καὶ τὸ Διονύσιον ὅσιον.

Apud Phot. et Suid. eadem leguntur in v. ὅσιον χωρίον. Unde factum sit, ut Suidas idem istud Διονύσιον habeat, Photius recte δίκαιον, non auguror. Glossam Dionysii morem referre, nemo, opinor, negabit. Aristophanis locus est Lysistr. 743, ubi pro glossemate ἀπέλθω recte legitur μόλω ἦν.

ibid. III: 400 B ὑποκοριζόμενοι· διασύροντες, ὡς Ξενοφῶν, ἢ τὸ αἰσχροὺς εὐφρόμως ὀνομάζοντες, ὡς Δημοσθένης. [κολακεύοντες, ὑποκρινόμενοι.]

Glossa, quam recte Aelio Dionysio tribuunt, cum ipsis locis laudatis legitur apud Photium. Locisunt

Xen. Memor. II, 1 § 26. Demosth. de falsa legat. § 259. cf. Naber Proleg. ad Phot. pg. 36 et in v., Kühner ad Xen. Memor. l.l., Schwartz ad Ael. Dion. reliq. in v. Verba uncinis inclusa ex Hesychio Scholiasta intrusit.

ibid IV: 420 E ξυστίς ἐστι λεπτὸν ὕψωμα, περιβόλαιον, ἢ χιτῶν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῇ πόρπῃ προσκόσμημα ἢ λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν· πόρπη δὲ ἐστὶν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος σύνδεσις. οἱ δὲ ξυστίδα τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγωιδῶν ἔνδυμα.

Ex duabus glossis haec constant, quarum alteram Photius servavit, de qua infra dicetur, altera legitur in Lex. rhet. Bekk. 254, 31: ἐπιπόρπημα· κόσμημα ἢ λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν. ἢ ἱμάτιον διπλῶν. πόρπη δὲ ἐστὶν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος πρόσδεσις in serie, quam Boysenus Dionysio vindicat. Cf. Hesych. v. ἐπιπόρπωμα (-αμα· Schmidt. Recte).

ibid. IV: 421 A νευρορράφους εἶπε Λυκούργος τοὺς τὰ νεῦρα ῥάπτοντας ταῖς λύραις.

Utrum Lycurgus rhetor respiciatur, an alius quis, dubium est; sed glossa plenior legitur in Lex. rhet. Bekk. 282, 29: νευρορράφους· τοὺς τὰ νεῦρα ῥάπτοντας ταῖς λύραις καὶ ταῖς κιθάραις καὶ τοῖς τοιούτοις ὄργανοις. Nostro loco νευρορράφος significat sutor.

ibid. V: 449 A ἥα δυσλλάβως τὸ ἐπορευόμεν. σὺν τῷ ἰῶτα γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἥϊα λέγουσι, καὶ ἥϊσαν τὸ ἥεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀνυγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντες ἥϊσαν εἰς αὐτόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἥεσαν καὶ ἥϊσαν.

Photius idem addito loco ex Aristophanis Ὀλκάστιν,

quod quomodo scribendum sit docuit Cobetus Mnem.

IV pg. 388: Ἡμεῖς διςυλλάβως τὸ ἐπορευόμενον σὺν τῷ ι γράφεται. οἱ γοῦν Ἴωνες ἥϊα λέγουσι. καὶ ἦσαν τὸ ἥσαν. καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀνγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν εἰς αὐτόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἦσαν. cf. Cobet. Var. Lect. pg. 33, Naber. ad Phot. in v., Schwartz Ael. Dion. reliq., Schol. Apol. Socr. 21 E. Locus Thucydides est I: 1.

ibid. VI: 488 A εἰκάζω τὸ ὁμοῖον, καὶ τὸ εἰκονίζω τὸ αὐτὸ δηλοῖ. χρῆται δὲ τῇ λέξει ὅ τε Ξενοφῶν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι.

Ex Aelio Dionysio fluxisse suspicor, qui Diogenianum adhibebat. Hesychius: εἰκάζομεν· ὁμοιοῦμεν.

Schol. Criti. 112 B. ξυσσίτια τὰ δεῖπνα ἃ κοινῇ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι. καλεῖται δὲ καὶ Φιλίτια, ἐπεὶ Φιλίας συνπαγωγὰ ἐστίν.

Idem apud Phot. et similia in lex. rhet. Bekk. 303, 21.

Schol. Legg. VII: 813 D. πελταστικῆς· πέλτη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ἥτις ἴτυν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἐστὶν ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοδὲ ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη, καὶ ἡ ταύτη χρωμένη τέχνη πελταστική, καὶ πελτασταὶ οἱ μετιόντες αὐτήν.

Ad verbum fere cum hac glossa conveniunt ea, quae Photius et Lex. rhetor. Bekk. 297, 8 exhibent.

Phot. πελτασταί· οἱ Lex. rhet. Bekk. πελ-
πέλτας ἔχοντες στρατιῶται· τασταί· στρατιῶται· τινες
πέλτη δὲ εἶδος ἀσπίδος οὐκ πέλτην ἔχοντες. ὁ δὲ πέλτης
ἐχούσης ἴτυν, οὐδ' ἐπίχαλκον, εἶδος ἐστὶν ὄπλου, οἷον ἀσπίς,
οὐδὲ βοδὲ ἀλλ' αἰγὸς δέρματι ἴτυν οὐκ ἔχουσα, οὐδὲ βοδὲ
περιτεταμένη. ἀλλ' αἰγὸς ἢ ὕδς (l. ὄιος)
δέρματι περιτεταμένη.

Nemo non videt glossam Photii et Scholiastae eandem esse et indidem desumptam; tum constat fere glössam lex. rhet. Bekk. aut Diogeniani esse aut Atticistae (Dionysii vel Pausaniae). Iam variae sententiae proferri possunt; mihi autem haec verisimillima videtur: glossam apud Bekkerum Atticistae esse, qui Diogenianum adhibuerit; — legimus enim apud Hesychium: *πέλτη· εἶδος ὀπλου et πέλτη· ἀσπίς ἵτυν οὐκ ἔχουσα* —, Atticista autem Boethum usum esse atque hinc eandem glossam apud Photium et in Scholiis legi.

ibid. VII: 814 A *ἀπώμοτον· ἀπηγορευμένον, Φευκτόν.*

Glossa plenius legitur in sexto lex. Bekk. 441, 14 *ἀπώμοτον· ἀπηγορευμένον, Φευκτόν καὶ ἀποίητον.*

τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρῶγμ' ἀπώμοτον;

Εὐπολις ἐν ταῖς Πύλῃσιν. Idem Suidas. Cf. Schwartz, Aelii Dionys. reliq. in v. Mein. Com. II. 517.

ibid. VIII: 828 D *μηνὶ τῷ δωδεκάτῳ· ὁ Σκιροφοριῶν οὗτος ἀνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηναῖς, καὶ Σκίρα ἐορτὴ Ἀθήνησιν.*

Prior pars Scholii exstat apud Phot. v. *σκιροφοριῶν*, brevius in lex. rhet. Bekk. 304,22. Verba *καὶ Σκ. ἐ. Ἀθην.* leguntur et apud Phot. v. *Σκίρον* et apud Hesych.

ibid. VIII: 849 B *τῇ νέᾳ· ἔνη καὶ νέᾳ· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἐκλήθη δὲ ἔνη καὶ νέᾳ, ὅτι τὸ μὲν τι μέρος ἔχει τοῦ παρωχημένου μηνός, ὅπερ ἔνη ἐστὶ· καὶ γὰρ ἔνον τὸ παλαιὸν Φάσι, νέον δὲ τὸ νῦν ἐπιλαβὼν τοῦ εἰσεληλυθότος, ὃ διὰ τοῦ νέᾳ δηλοῦσι. κατὰ γὰρ σελήνην ἦγον τοὺς μῆνας. ὁ δὲ τῆς σελήνης μὴν ἐστὶν εἰκοσιεννέχ τετάρτον ἡμερῶν.*

Multo brevius est lex. rhet. Bekk. 250, 18 *ἔνη καὶ*

νέα· ἡ τριχρόστῃ τοῦ μηνὸς ἡμέρᾳ ἔνη καὶ νέα καλεῖται, quam glossam ex altero utro Atticista desumtam esse credit Mettauer, quod in eadem serie apud Bekkerum legatur gl. ἑνδεκα, quae cum fonte Eustathii 1595, 41 conveniat. Non habeo quod addam. Res ipsa, quae in Scholio traditur, satis nota est.

ibid. IX: 854 B ἀλιτηριώδεις ἀπὸ τῶν ἀλιτηρίων. οὗτοι δὲ λέγονται ἐκ τοῦδε. λιμός ποτε κατέλαβε τοὺς Ἀθηναίους· τῶν δὲ ἀλούντων ἐπιτηροῦντες οἱ πένητες ἀλούμενα τὰ ἄλευρα διήρπάζον, κἀντεῦθεν οἱ τοῦτο δρῶντες αὐτῶν ἐκλήθησαν ἀλιτήριοι. παρέτεινε τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων λέγεσθαι. παράγεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλιτρεύειν, ὃ ἐστὶν ἀμαρτάνειν.

Dionysium Halicarnassensem hoc dixisse diserte affirmat Schol. Republ. V: 470 D. Non igitur Schwartzius hanc glossam tanquam incertam uncinis includere debuerat. Suidas et sextum lex. Bekk. 377,11 eadem vel similia servarunt.

ibid. IX: 855 C ἀτιμός οὐ μόνον ὁ ἀπεστερημένος τῆς ἐπιτιμίας, ὥστε μὴ βουλεύειν μήτε δικάζειν μήτε ἄρχειν μήτε πολιτεύεσθαι μήτ' ἄλλο τι τῶν κοινῶν ποιεῖν, ἀλλὰ (καὶ) τὸν ἀτιμώρητον.

Ad verbum fere convenit lex. rhet. Bekk. 198,26. Etiam Mettauer ad Atticistas glossam refert. Alibi nusquam legitur, quantum novi.

Schol. Epp. XIII: 363 A ἀμοργίς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα ἢ ἀμοργίδια λεγόμενα· οἱ δὲ τὰ παραπλήσια βύσσον. ἔστι δὲ ἀμοργίς καὶ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη καὶ ἡ τρυβίς τοῦ οἴνου.

Eadem fere habet Suidas: ἀμοργίς· κυρίως ἡ λινο-

καλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα· ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη καὶ ἡ τρυξ τοῦ οἴνου, quae quin ex Pausania fluxerint fieri non potest, ut quis dubitet; legimus enim apud Eustathium in Commentario ad Dionysium Periegetam vs. 525: Πausanίας δὲ οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικόν, ἄλλο τι ἐμφαίνει λέγων, ἀμοργὸς ὅμοιον βύσσῳ, καὶ ὅτι ἀμοργίς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα Ἀμοργίδια λεγόμενα, ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. Ad hanc glossam adnotat Rindfleisch: „Cum et Aristophanes (Lys. v. 150) et Suidas, qui descripsit explanationem vocis ἀμοργίς, praebeant ἀμόργινα pro ἀμοργίδια, recte id restituit Pausaniae Meierus. Ceterum, quae Suidas addit, puto equidem e Pausania esse sumpta, exstitisse autem apud doctissimum nostrum Atticistam non s. v. ἀμοργίς, ἰδος (linum amorginum) sed s.v. ἄμοργις, εως (olei sedimentum) et a Suida illa esse confusa. Praeterea descripsit nostrum Schol. Platon.” Non possum haec ab omni parte probare, sed mihi consensus Schol. et Suidae (qui a Photio glossam accepit) ad Boethum ducere videtur, qui Atticistas adhibebat; neque, quia et Eustath. et Schol. ἀμοργίδια habent, hoc removerim. Utrum verba Scholii: οἱ δὲ τὰ παραπλήσια βύσσῳ Boethi sint an Scholiastae dubium est, sed conferri possunt Suidas: ἀμόργινον· ὅμοιον βύσσῳ καὶ πολυτελές et Lex. rhetor. Bekk. 210: 29 ἀμοργίς τί ἐστι· τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον· ἔοικε δὲ βύσσῳ. ὅθεν ἀμόργινα ἱμάτια (cf. Etym. M. 129,20). Nusquam invenitur ἄμοργις, εως, sed apud Eustathium l.l. legitur: τὸ δὲ ἀμόργινος προπαροξυτόνως χιτῶνος ἐπίθετον ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου

τινός· ἀμόργη γὰρ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, ὃ ἐστὶν ὁ
 τρυγίας et apud Etym. M: ἀμόργη· -- σημαίνει δὲ δύο,
 τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου, καὶ τὴν τρύγα τοῦ οἴνου.
 Fierine igitur potest, ut aut Pausanias aut, quod
 malim credere, Boethus errorem commiserit?

Schol. Axioch. 368 D ποππυσθείη· κολακευθείη, ἐκ με-
 ταφορᾶς τῶν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ποππυσμάτων ἐν τῷ δαμάζεσθαι.

Apud Eustath. 565,18 legitur: καὶ ὅτι κολακεύειν τι
 ἐστὶ τὸ ποππύζειν καὶ πόππυσμα κολακεία ἵππων
 ἀδαμάστων. cf. Photius in voce ποππύσματα. Utrum
 ex Dionysio dubium.

Haec igitur e Scholiis colligere potui, quae veri-
 simile est fluxisse e lexicis rhetoricis Dionysii vel
 Pausaniae. Non omnia, facile concedo, adeo magni
 momenti sunt; neque tamen minutiora neglegere fas
 mihi esse duxi, illius recte dicti haud immemor, „si
 minutias neglexeris, fore ut ne tum quidem res tibi
 procedat, ubi ad difficiliora et abstrusa veneris.” Plura
 dicere in fine huius capitis non necesse est, nam ea,
 quae utiliter moneri potuerunt, initio memoravi. Itaque
 utrumque, Dionysium et Pausaniam, iubeamus valere
 et videamus de aliis glossis, quae in Scholiis insunt.

DE GLOSSIS LEXICORUM PLATONICORUM BOETHI.

Venio nunc ad Boethum, quem antehac saepius
 iam nominavi. Exstiterunt eius duo lexica Platonica,

quorum Photius in Bibliothecae cod. 151 in hunc modum meminit: 'Ανεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει (Timaei scil.) καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον πολλῶ τῆς Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντιν τινὶ τὸ συνταγματικόν. Συνετάγη δ' αὐτῷ καὶ ἕτερόν τι 'Αθηναγόρῃ προσφωνούμενον σπουδασματικόν ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφει· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι συνεντάσσειν καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοιτο τὴν ἀφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν. Hanc utilissimam operam ipsum Photium praestitisse summo iure contendit Cobetus Mnem. IX pg. 399 sqq. (a^o 1860) demonstrato in Photiana λέξεων συναγωγῇ praeter leves et exiles Timaei observationes alia Platonica inesse egregia et praeclara, laudato deinde hoc loco e Bibliotheca, unde appareat, Photium Boethi λέξεις Πλατωνικὰς novisse earumque bonitatem perspectam habuisse. Itaque fidenter vir summus affirmat: Nemo punctum temporis dubitare potest, quin Photius, qui ipse monuisset Platonis lectoribus utilissimum fore, si quis Boethi λέξεις ex utroque libro coniungeret in unum iisque λέξεις Timaei suo quamque loco adiungeret, quin, inquam, Photius ipse λέξεις συνάγων Timaei observatiunculas colligeret, Boethi egregias observationes non colligeret. Ea res tam manifesta est, atque evidens, ut plura dicere nihil sit opus" ¹⁾). Et nescio

1) Non a Cobeto et Nabero primum, sed dudum ab aliis veluti Meinekio Ritschelio et semetipso demonstratum esse Photium in

quidem, unde manifestius appareret illa a Cobeto recte disputata esse, nisi si alicunde glossa posset excitari, hoc demonstrationis genere Boetho reddita, cui ipsum Boethi nomen adscriptum esset. Quod forte fortuna fieri potest. Nam inter eas glossas apud Photium, quas Cobetus Boetho tribuit, est glossa ἡ δ' ὅς, cui similis legitur in opusculo Didymi *περὶ τῶν ἀπορουμενῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων*, quod edidit E. Miller, in *Mélanges de littérature grecque*. Paris 1868. In illa glossa leguntur verba ὡς Φησι Βοηθὸς ὁ Σταϊνίδης Φιλόσοφος. Iam vides, quid sequatur ¹⁾.

Sed praeter Photium etiam Scholiasta Platonis nobis e Boethi libellis glossas servavit. Saepe hae glossae cum Photianis ad verbum conspirant; nonnunquam exiliores sunt, quod ipsius Scholiastae culpa factum esse credo; nam quemadmodum hic saepe egregias Boethi observationes aut plane neglexit e. c. Ζάλμοξις,

unum corpus conflasse cum aliis glossis Dionysium et Pausaniam Atticistas, Boethum et Timaeum Platonicos, monet Schmidtus Quaest. Hesych. p. xci. Iam vero ante hos omnes Ruhnkenius suspicatus erat nobis hodie apud Photium et Suidam glossas e Boetho superesse; audi ipsum in adnotatione ad Timaei lexicon i. v. *περιαγειρόμενοι*: Hunc Platonis locum [Rep. X. p. 521 f.] laudat Suidas v. "Ὅσπερ οἱ νικηφόροι et v. *περιαγειρόμενοι*, quae posterior glossa, singulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in Photii Lex. MS. et Apostolii Proverb. xv. 97, atque omnino vel ex Boethi, vel ex alterius Lexico Platonico derivata videtur" et i. v. *πέλαντοι*: Mirum, ni Suidas h. v. Boethi vel alterius Lexicon Platicum, magno bonarum literarum damno deperditum, compilavit."

1) Hunc Boethum non diversum esse ab auctore lexicorum Platoniorum recte contendunt viri docti contra Millerum.

ὀργεῶνες, al. (cf. Phot. in his vv.), aut minus docta glossa aliunde petita mutavit (cf. Schol. Phaedr. 65 B ἢ δ' ὅς, Symp. 193 A λίσπαι, Phaedr. 236 B Κυψελιδῶν ἀνάθημα, ibid. 242 A σταθερόν, Alcib. I: 120 A ὀρυγοτρόφον cum Photio), sic in hac illave glossa Boethi ipse χρήσεις reseculisse putandus est. Cf. Schol. Parmen. 127 B παιδικά, Phileb. 56 E τευταζόντων. Interdum autem ampliores esse nil mirum; nam ut apud Photium observationes ex lexicis rhetoricis truncatae et mutilatae et contractae sunt, sic idem Boethi observationibus hic illic accidisse credibile est. cf. Schol. Phaedr. 72 C ὁμοῦ, Sophist. 220 A ἄττα, Hipparch. 229 D τέως, Theag. 127 C ἔμβραχυ cum Photio (Suida) in iisdem vv.

Iam antequam ad ipsas Boethi glossas, quae in Scholiis occurrunt, accedam, paucis dicendum est de earum origine atque natura. Scilicet his glossis, ut Naberi verbis utar, „ipsa historia attingitur et mores veterum, proverbia imprimis, docte ornantur et multis scriptorum auctoritatibus muniuntur.” Esse tamen satis multas, quae in mera verborum interpretatione versentur, qui volet videbit. Summis laudibus observationum harum auctorem effert Cobetus, neque id iniuria; sed in eo vir summus falsus esse videtur, quod non scriptorem, sed descriptorem, doctum sane et elegantem, descriptorem tamen, laudaverit. Non enim Boethus harum observationum pater atque auctor est, sed Pamphilus; vel potius ne Pamphilus quidem, sed illi, quos Pamphilus sequebatur et in lexico suo condendo adhibebat, Didymus imprimis, Artemidorus, Heracleo, alii. Vide supra pg. 5. Hoc multis et lucu-

lentis exemplis docuit Naberus in Proleg. ad Phot. pg. 65, 66, quibuscum conferantur, quae idem vir clar. adnotavit ad singulas glossas ἡ δ' ὅς, Κυψελιδῶν ἀνάθημα, παιδικά, τευτάζειν, περιχωριρόμενοι, alias. Saepe Boethus nil aliud praestitit quam quod glossae aliunde acceptae unum pluresve locos e Platone adscripsit, idque plus quam semel ipso philosophi nomine omisso e. c. in glossis τευτάζειν, ὀργεῶνες, περιχωριρόμενοι, πλημμελεῖν, ὀρτυγοκόπος ubi est: λέγει οὖν (scil. Πλάτων) ἐν Ἀλκιβιάδῃ, κερασβόλα, in qua legitur ὅταν οὖν λέγῃ (sc. Πλάτων). Hinc non dubitabimus, opinor, alias glossas, ubi idem observamus, eodem referre, velut βλᾶνα, λυγιζόμενος, ἄδην, εὐθύναι, Φιτύσαι, νυκτερίδος αἶνος. Non semper autem Platonis locos adscripsisse Boethum, sed hic illic apud ipsum Pamphilum invenisse patet ex gl. ἐγχυτρίστριαι, quam Suidas et Schol. Min. 315 C e Boetho, Schol. Arist. Vesp. 289 e Didymi lexico comico servavisse videntur. Leguntur autem verba Μίνως ἡ περὶ νόμου et apud Suidam et apud Scholiastam Aristophanis. In diiudicanda glossa utrum e Boethi libellis fluxerit necne, etiam hoc nos adiuvare poterit, quod in his glossis interdum accuratius explanatur, in quo nexu sententiarum locus e scriptore quodam laudatus apud hunc ipsum occurrat. Cf. Cobetus Mnemos. IX pg. 430 de gl. παιδικά, γλυκὺς ἀγκών, ὁμοῦ, quibus adde gl. τέως. Hoc autem Pamphilo vel eius fontibus deberi, non Boetho, mihi persuasi.

De nonnullis glossis amplioribus qua via in Scholia pervenerint dubium est propter singularem quandam

causam. Ex Pamphili enim thesauro Suetonius quoque Tranquillus hausit in componendis duobus libellis, altero *περὶ βλασφημιῶν*, altero *περὶ τῶν παρ' Ἑλληνιστῶν παιδιῶν* inscripto. Ex utroque libello satis larga excerpta supersunt apud Eustathium in *Παρεμβολαῖς*, quae ad verbum fere cum scholiis ad Theaet. 146 A, Lysid. 206 E, Gorg. 497 A, Legg. VII: 820 C conveniunt. Iam quaeritur, unde hae glossae fluxerint; dissentiunt viri docti; atque ipsa haec dissensio fecit, ut inter eas glossas referre ausus sim, quae verisimiliter e Boethi lexicis petitae sunt; verum nihil affirmo et iudicium penes quemque sit; neque adeo multum refert scire, per quos rivulos glossa ad nos pervenerit, cum de primario fonte, Pamphilo, dubium esse non possit.

Vidimus supra Boethum duo lexica Platonica composuisse. Fieri non potest, ut statuamus ex utro libello quaeque glossa desumta sit. cf. Naber. Proleg. pg. 55. Utrumque libellum adhibuisse Photium demonstravit Naberus patere e glossis duplicibus; Scholiastam quoque utroque libello usum esse per se quidem verisimile est, minime autem conficitur iis, quae attulit Mettauerus pg. 91, neque omnino demonstrari potest. Mittamus igitur de ea re quaerere. Cur autem proverbia, quae e Boethi libellis sat magno numero in Scholia fluxisse videntur, omiserim, supra pg. 4 significavi. Itaque nunc ceteras glossas, quae ex eius libellis petitae in Scholiis inveniuntur, deinceps consideremus.

Schol. Apol. Socr. 25 C. ὦ τᾶν· ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε· ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τῶν γυναικῶν λέγεται

μόνων, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλῆθους Φασὶ τὸ ὦ τάν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βαρύνουσι, καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὐρεθῆναι δύο ἔχουσιν περισπωμένῃς. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναι Φησιν ὦ ἔταν, ἀγνοῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστίν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν.

Eadem Suidas ex Photio, qui sua Boetho debebat, Boethus fortasse Pamphilo. Exilia servavit Hesychius. De Didymi errore vide Schmidt Didym. pg. 403, de plurali significatione observationem Aelii Dionysii apud Suidam: ὦ τάν· οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τάν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ὦ τάν, ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ.

καὶ Κρατῖνος·

ἄρα γε ὦ τάν ἐβλήσεται;

Κτησιφῶντι in Νικοφῶντι mutandum esse monet Ruhnkennius ad Timaei lexic. pg. 281/2. Tum praestare videtur ὡς ἄρα τοῦ ἔτης, quod est apud Suidam.

Schol. Phaed. 60 B ἄτοπον τὸ θαυμαστόν, ὡς καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Φησίν· οὐδὲν γ' ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν· ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου· Εὐπολῖς Μαρινᾷ·

καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ

ἀτόπως καθίζων, κοῦδὲ γινώσκειν δοκῶν.

καὶ τὸ ἀδόκητον καὶ ἀνυπολόγητον. οἱ δὲ ἄλογον.

Ex eodem fonte fluxerunt, quae habet Thomas Magister: ἄτοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστόν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδῳ· ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰσὶν τι εἶναι τοῦτο. καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ· καὶ

οὐδέν γε ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον, εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν, quem fontem Boethi libellum fuisse suspicor. Platonis locus est Theaet. 142 B. cf. Crit. 44 B, Alcib. I: 106 A, et Rep. III: 405 D, ubi Scholiasta adscripsit: ἄτοπα νῦν, ἃ μὴ ἔστι τοπάζσαι, ὃ ἔστιν ὑπονοῆσαι, σημαίνει δὲ καὶ κακὸν καὶ ἄλογον καὶ θαυμάσιον; quae plenius leguntur in sexto lex. Bekk. 460, 8: ἄτοπον· ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακόν, μοχθηρόν, καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ ἀνυπονόητον, οἷον ὃ μὴ ἔστι τοπάζσαι. καὶ ἀτόπως τὸ ἀσυνήθως καὶ ἀνεπιφάτως

ἀτόπως καθίζων κοῦδὲ γινώσκειν δοκῶν

Φησὶ Φερεκράτης. Hunc versum memoriae errore Pherecrati tribuere Grammaticum putat Meinekios Com. II. 500, qui Bergkio auctore in praecedenti versiculo scribit ἔμαθον pro ἀγάθ'. In posteriore Scholio verba ἃ ἔστιν ὑπονοῆσαι ex Hesychio intrusa sunt.

ibid. 72 C ὁμοῦ πάντα· ὁμοῦ σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἐγγύς, ὥς δημοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας· καί-τοι τὸν μὲν ἀνδριάντα τοῦτον οὕτω πεντήκοντα ἔτη φασὶν ἀνακεῖσθαι Σαλαμῖνιοι, ἀπὸ Σόλωνος δ' ἔστιν ὁμοῦ σ' ἔτη καὶ μ'. καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος· εἰσὶν ὁμοῦ πάντες δισμύριοι Ἀθηναῖοι. καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐαυτὸν τιμωρο-μένω·

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονῆς γεγονὼς ἔτη

τοσαῦθ'; ὁμοῦ γὰρ ἔστιν ἐξήκοντά σοι.

καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι· ἡ γὰρ τὸν Τριφάλῃτα τίκ-τουςα Φησὶ

λάβεσθε· καὶ γὰρ ἔσθ' ὁμοῦ.

δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ταύτῃ· Ὅμηρος·

ἀλλ' ὁμοῦ ὥς ἐτράφημεν ἐφ' ὁμετέροισι δόμοισι.

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· οὐκοῦν εἰ μὲν τι ἐάσομεν τούτων συμβάντων ὑμᾶς, οὐ καθαροῖς ὁμοῦ διατρίψομεν. ἔστι καὶ χρονικόν. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι·

πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,

ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

ἔχει καὶ δύναμιν συλλεκτικὴν, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Τδρίᾳ· οἱ Θρᾶκες Λιβύτρως καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ.

Boethi glossa est. cf. Cobet. Mnemos. IX pg. 430, Naber. Proleg. pg. 108. Propter formam Boethum a Pamphilo mutuatum esse crediderim. cf. supra pg. 67; vide etiam Hesychium et Harpocracionem in voce. Fieri tamen potest, ut quaedam ex Dionysio admisuerit. cf. Naber. Proleg. pg. 36, Eustath. ad Iliad. p. 878, Lex. rhet. Bekk. 285, 1: ὁμοῦ· οὐ μόνον τὸ κοινῇ τι πράττειν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔγγους, καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου. Demosthenis loci emendatius leguntur de falsa legat. § 251, in Aristog. I § 51, in Aristocr. § 43. Menandri locum imitando expressit Terentius Heautontim. 1, 1, 10: Nam proh deum atque hominum fidem, quid vis tibi? quid quaeris? annos sexaginta natus es, aut plus, ut conicio. cf. Mein. Com. IV. 110. Aristophanis fragm. est apud Dindorf. Poet. Sc. Gr. fragm. 458. Iliad. Ψ, 84 legitur ἐν ὑμετέροισι. Ad Menandri locum ex Hydria adnotat Mein. Com. IV. 208: Num forte scribendum:

οἱ Θρᾶκες Λιβύ-

τρως καλοῦνται· πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ.

nomine Λιβύτρως de consilio inter duos versus partito? Sed possis etiam Λιβύτρως οἱ Θρᾶκες καλοῦνται κτέ."

Veram lectionem dudum restituit Cobetus optime dividens Λίβυ (servi nomen in vocativo), Τρῶες κτέ.

Schol. Theaet. 146 A ἐν τῇ διὰ σφαίρας (παιδιᾶ . . . ἡ μὲν οὐρανία, ἡ δὲ ἀπόρραξις, ἡ δὲ ἐπίσκυρος, ἡ δὲ Φαινίνδα. καὶ οὐρανία μὲν ἐστὶν ἡ εἰς οὐρανὸν τῆς σφαίρας ἀναβολή, ἣν ὁ ποιητὴς ἐμφαίνειν δοκεῖ ἐν οἷς Φησὶν·

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο
πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα
ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερεθεὶς
ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.

ἀπόρραξις δὲ ἐστὶν ὅταν τὴν σφαῖραν μὴ πρὸς τοῖχον ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος σκληρῶς ῥίπτωσιν, ὥστε ἀποκρουμένην ἀλλεσθαι πάλιν. τὴν δὲ ἐπίσκυρον καὶ ἐφηβικὴν καὶ ἐπίκοινον ἔλεγον· ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ κατὰ πλήθῃ· ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ παίζοντες ἐπὶ λατύπῃς ἐστῶτες, ἣν σκῦρον προσαγόρευουσι, βολὴν σφαίρας ἀλλήλους ἐκδιώκουσιν. Φαινίνδα δὲ ἐστὶν ὅταν ἐτέρῳ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες ἐτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσι. τῶν οὖν παιζόντων ταῦτα τοὺς μὲν νικῶντας βασιλεῖς ἐκάλουν, καὶ ὅ τι ἂν προσέτασσον τοῖς ἄλλοις ὑπῆκουον, τοὺς δ' ἡττωμένους ὄνους. Κρατῖνος δὲ Χείρῳσι χριέντως ὁμοῦ ἐγκυκλιόμηναι καὶ τὴν ὄνος λύρην παροιμίαν ἐπλεξε τὸν λόγον οὕτως·

ὥς ὄνος ἀπωτέρω κἀθηνται τῆς λύρας·

τοὺς γὰρ ἡττωμένους, ὥς ἔφαμεν, ὄνους κληθῆναι ἔλεγον, βασιλεῖς δὲ τοὺς νικῶντας.

Ad verbum fere haec conveniunt cum Eustathio ad Odys. 1601, 31, ubi locus noster e Platone laudatur. Adhibebat Eustathius Suetonii libellum περὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι παιδιῶν, Suetonius autem Pamphilum exscri-

bebat. cf. Cohn, de Aristophane Byzantio et Suetonio Tranquillo Eustathi auctoribus pg. 341 seqq. Hinc nemo pro certo affirmare poterit, qua via haec in Scholia fluxerint, utrum per Boethum, quae est sententia Naberi ad Phot. v. *Φαινίνδα* (II pg. 260) et Cohnii l.l. pg. 356, 361, an ex ipso Suetonii libro, quod putant Mettauerus, de Platonis Scholiorum fontibus pg. 119 et C. Robert, Griechische Kinderspiele auf Vasen, Archaeolog. Zeit. 1879 pg. 80 not. Loci laudati sunt Hom. Odyss. θ: 372—6, Mein. Com. II. 150. cf. Naber. ad Phot. v. *ἄνος λύρας*.

Schol. Sophist. 220 A *ἄττα*· τοῦτο ψιλούμενον μὲν τινὰ σημαίνει, δασυνόμενον δὲ ἄτινα, ὡς Δημοσθένης δηλοῖ ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας· ὁ δὲ πρεσβεύων Αἰσχίνης οὕτως ἐλθὼν πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη; ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται, ὡς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτης· τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προστιθείς, ἔφη, ἄττα πεντήκοντα. οὐδὲν γὰρ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἄττα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων.

Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτὸ Φησι παραλαμβάνεσθαι·

πυθοῦ χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

καὶ πάλιν·

ὀπηνίκ' ἄτθ' ὅμεις κοπιᾷτ' ὀρχούμενοι.

Haec Boethum debuisse Pamphilo, Pamphilum Didymo, qui Eratosthenem usurpabat, non est veri dissimile. Contracte eadem leguntur in sexto lex. Bekk. 461, 5 et apud Suidam: *ἄττα*· ἐν δὲ τῷ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου.

Similia atque Scholiasta habet Etymol. M. 167, 43. cf. Eustathium ad Iliad. 148 extr., quae referat κατὰ τοὺς παλαιούς. Vide quoque Naber. Proleg. pg. 36. Demosthenis locus emendatior legitur de falsa legat. § 304. Pherecratis versuum reliquias non male Meinekio iudice Com. II. 339 ita digessit Runkelius: „τοῖς δέκα ταλάντοις προστιθεῖς | ἄλλ’ ἅττα πεντήκοντα.” Aristophanis locus est Nub. 630. De duobus ultimis versibus cf. Dindorf. ad Aristoph. fr. 499. Aptissime conferunt cum priore horum versuum initium Thesmophoriazuserum: ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἄρ’ ὅτε φανήσεται; cf. Interpr. ad Harpocrat. i. v.

Schol. Politic. 307 C βλακικὰ· εὐήθη, μωρά, ἀνόητα, ἀπὸ ἰχθύος καλουμένου βλακός, ὁμοίου σιλούρφ, ἀχρήστου τοσοῦτον ὡς μηδὲ κυνὶ βρώσιμον εἶναι. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν Κύμῃ χωρίου, τῆς Βλακειᾶς.

Integrius servavit haec Suidas: βλακικὰ· αἰτιατική, τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς ὁμοίου σιλούρφ, ἀχρήστου δὲ οὕτως ὡς μηδὲ κύνι αὐτῷ χρῆσθαι. Πολιτείας δ’· βλακικόν τε (leg. γε) ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγοι τις πνευμονίαν, ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζώου ἔντος ἀνκισθήτου. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου, τῆς Βλακειᾶς, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς.

Glossam Platoniam Boetho iure tribuit Cobetus Mnem. IX. p. 431. Boethum adhibuit Photius, unde Suidas glossam accepit, quod confirmabit Etymol. M. 199, 5, qui eadem atque Suidas tradit ex lexico rhetorico: εἰς δὲ τὸ λεξικὸν τὸ ρητορικὸν εὗρον ἐγὼ εἰρήσθαι

τὴν λέξιν κτέ. Esse autem hoc λεξικὸν ῥητορικόν nihil aliud quam Photii λέξεων συναγωγὴν docuit Naberus Proleg. ad Phot. pg. 169 seqq. Prior glossae pars servata est in Anecdotis Bachmanni I pg. 180, 4. cf. Hesych., Eustath. ad Hom. 1405, 34, Apostol. Proverb. 59. Copiose de hac voce egit Ruhnken. ad Timaei lex. i. v., qui locos e Platone collegit. Locus in glossa laudatus est Rep. IV: 432 D. De tributo, quod dicebatur βλακηνόμιον vide Friedländer, Sittengeschichte Roms I pg. 346, de etymologia vocis βλάξ Schol. Gorg. 488 B, Buttmann Lexilog. I, 211. II, 262.

Schol. Parmenid. 127 B παιδικά· καὶ ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἐπὶ ἀρρένων ἐρωμένων ἡ λέξις εὔρηται, κατὰ μεταφορὰν δὲ τὴν ἀπὸ τούτων καὶ ἐπὶ πάντων τῶν σπουδάζομένων πάνυ· ὡς καὶ ἐν Φαίδρῳ λέγεται· ἐσπουδακας, ᾧ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν, ἐρεσχηλῶν σε. ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων.

A Scholiasta excerpta sunt ex docta observatione, quam e Boetho servasse Photium docuit Cobetus Mnemos. IX, pg. 429. Legitur apud Photium παιδικά· ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις· παραδείγματα δὲ τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι (ἐστὶ) πολλά· καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δ' ἐρασταῖς δῆλον ὡς οὕτως ἐξείληπται· ἐπιδόντων γὰρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν, Φησὶν δὲ Φοῖνιξ·

παπαὶ τὰ παιδίχ' ὡς ὀρᾶς ἀπάλεσας.

καὶ Κρατῖνος Πανόπταις·

μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν.

Ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας Εὐπολῖς· Φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις·

ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.
καὶ Κρατῖνος δὲ Ὡραῖς τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ
Διονύσου ἐρώσης, Φησὶν ἐπ' αὐτοῦ·

μακάριος τῶν παιδικῶν.

Οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ
πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάννυ, κατὰ μεταφρὰν τὴν ἀπ'
ἐκείνων. Πλάτων Φαῖδρῳ· ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου
τῶν παιδικῶν ἐλαβόμεν ἔρεσχελήσων σε. λέγεται δὲ παιδικὸν
καὶ τὸ παιδαριῶδες οἷον τὸ ἀρμόζον παιδί· ἡ δὲ λέξις ὥς
ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀτελῶς ἐρωμένων.

Boethum haec ex Pamphilo habere observavit Na-
berus. cf. Proleg. ad Phot. pg. 66 et adnot. ad vocem.
Sophoclis versus est fragm. 165 apud Dindorf. Bachm.
in Anecd. I, 324 edidit: ὥς ὄρῳ σ' ἀπώλεσαν, quod
Dindorfio e conjectura fecisse videtur. Observandum
tamen iam antea Montefalconium edidisse: ὥς ὄρῳσ'
ἀπώλεσας. Comicorum locos vide apud Meinek. Com.
II, 105, 561, 166. Kock, Com. p. 345 coniecit ἐγὼ
δ' ἔχαιρον πρόσθε, Herwerden ἐγὼ δὲ χαίρω, Πρῶτε,
τοῖς σοῖς παιδικοῖς. Platonis locus est Phaedr. 236 B,
quem Phot., Suid., Bachm. vitiosum exhibent, Scho-
liasta integrum.

Schol. Phileb. 56 E. τευτάζοντων· πραγματευομένων,
ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων, ἢ ἐπι-
στρεφῶς τι πραττόντων, ἢ ἐνεργούντων, ἢ σπουδαζόντων·
ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδέξασθαι· σημαίνει
δὲ καὶ τὸ ἡσυχάζοντων, καὶ ἔτι τὸ σκευωρούμενων, ἢ στραγ-
γευομένων, ὃ ἔστι σκολιῶς διακειμένων, πρὸς τούτοις καὶ ταυ-
τολογούντων ἢ Φλυαρούντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἦδε.

Quod in superiore glossa factum esse vidimus, hic

quoque Scholiasta utilissimas χρήσεις omisit, nil nisi nuda interpretamenta apponens. Integram glossam servavit Photius: τευτάζειν· πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι ἢ στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτως καὶ Δίδυμος, προσθεῖς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονά Φησιν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν· καὶ Ἀρτεμίδωρος τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσταις·

μάστιγα δ' ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται.

Πλάτων Ξαντρίαις·

ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων.

ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Καὶ ἐν Τιμαίῳ· τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότη· οἷον διατετριφότη. Γράφεται καὶ τεταυτακότη. Τηλεκλείδης·

πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι.

ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης·

ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι.

Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'· καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, Φλυαρῶν. Cf. Naber. ad hanc gl., qui originem perspicue indicat: „Photius accepit a Boetho, Boethus a Pamphilo. Pamphilum laudasse novimus Didymum, Artemidorum, et Heracleonem; Didymus usurpabat Lycophronem.” Cf. Proleg. ad Phot. pg. 66, Ruhnken. ad Timaei. lex. in v., Schmidt, Didymi fragm. pg. 46. Phrynichi locum vide apud Meinek. Com. II. 594, Platonis II. 646, Teleclidis II. 375, Pherecratis II. 354. Platonis loci sunt Timae. 90 B, Rep. VII: 521 E, Phileb. 56 E.

ibid. 60 D οἱ περισπωμένως ἑαυτῷ, ὡς ἐνταῦθα· ὁξυτόνως δὲ οἵτινες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὅποι.

Convenit Photius in v. οἷ· περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ, δξυτόνως δὲ τὸ οὔτοι. Συμποσίῳ· οἷ μὲν γὰρ εὐθὺς παιδᾶ τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Πολιτεία· πλὴν οὗ. Laudantur Symp. 174 E, Rep. X: 617 E. Praecedit hanc gl. apud Phot. οἷ· ὅπου, quod corrige ex Scholio.

Schol. Hipparch. 229 D τέως· δηλοῖ τὸ πρὸ τοῦ. Δημοσθένης· ὁ τέως προσκυνῶν τὴν θόλον. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

ἃ γὰρ μόλις

στεφανηπλοκοῦσ' ἔβασκον ἐν ταῖς μυρρίναις,
τέως μὲν οὐκ ἄν...

Ζωῖλος ἐν τῷ εἰς Πολύφημον ἐγκωμίῳ· οὕτω γὰρ ὁμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως ὁ σωζόμενος καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος περιώφθη μετὰ τὴν ἄρᾶν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσιν (l. Τελμησσεῦσιν) ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται·

οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἐν τοσοῦτῳ κέχρηται, περὶ Ὑπερβόλου λέγων·

ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὔρηται ἀντὶ τοῦ ἕως· λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν τὸν κύνθαρον

ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίω
τέως ἕως αὐτὸν λάθης διαρραγεῖς.

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ ἕως· ἀντὶ δὲ τοῦ Εὐβοίαν ἀποδοθῆναι περὶ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς

Πανάκτω χώρᾳ μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα, τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς, οὐδέποτε ἐποιήσαμεν. παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοῦνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέως, κείμενον εὖρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ τέως. ὁ γὰρ Ἀθάμας, Φησίν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρᾳς, εὐρὼν Ἄρεα καὶ τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέφῃ, ἤρετο ταύτην τί ποιεῖς; ἡ δὲ εἶπε· τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὖρον. ἀφ' οὗ ἀνακινηθεὶς τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ὥς, καὶ μέχρι τούτου, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται δὲ τῷ τέως τὸ ἐν ὅτῳ.

Doctam et copiosam Boethi adnotationem laudat Naberus ad exilia excerpta apud Photium: τέως· ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ, πρὶν, ἕως τινός, ἐπὶ τοσοῦτον ἕως. Hinc in Scholio supplendum esse videtur καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὐρῆται ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἕως. Haud dubie indidem atque Scholion originem ducunt, quae leguntur in lex. rhet. Bekk. 309, 23. Loci laudati sunt Demosth. de falsa legat. § 314. Arist. Thesmoph. 447 seqq., ubi est: τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἡμικάπως ἐβοσκόμην. Aristophanis fragm. 446, Pac. 686, 687. et 31, 32. Demosth. de falsa leg. § 326. De Zoili fragmento vide Lehrs, de Aristarchi Studiis Homericis pg. 205.

Schol. Theag. 127 C ἔμβραχυν· ὅπερ ἂν εἴποι τις εὐχερῶς εἰπαῖν ἐθέλων ἢ ἀπλῶς, τοῦτο ἔμβραχυν λέγεται. ἔμβραχυν οὖν συντόμως καὶ ἀπλῶς. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοφάνους· οἶδε γὰρ αὐτῷ δεδομένην ἄδειαν καὶ πράττειν καὶ γράφειν ὅ τι ἂν ἔμβραχυν βούληται. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούταις·

ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπου περ ἔμβραχυν
εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγωδικοὶ χοροί;

Κρατῖνος "Ωραις·

ἔδει παρέχειν ὃ τί τις εὔξαιτ' ἔμβραχυν.

Apud Suidam: ἔμβραχυν· ἀπλῶς, ὅλως, συντόμως addito eodem loco e Thesmophoriazasis. Idem Bachmanni lexicon sed sine testimonio. Cf. lex. rhet. Bekk. 187, 32; 258, 22; Schol. Gorg. 457 A. Fortasse glossa e Boethi libello fluxit. Loci sunt: Hyperid. fr. 45. Aristoph. Thesmoph. 390/1, ubi Dindorf. in edit. 5^a Poet. Sc. Gr. καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί, sed male adnotat: „πῶς Schol. Plat. (ad Theag. 127 C) pg. 88 edit. Ruhnck.", nam in illa quoque Scholiorum editione ποῦ legitur. Ad Cratini versus Meinek. Com. II. 167 laudat Elmsleium, qui constituit: ἔδει σε παρέχειν ὃ τι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυν. Praeterea, addit Meineke, rectius scribitur ἔμβραχύν.

Schol. Charmid. 153 D ἄδην· ἄλις, εἰς κόρον, ἱκανῶς, θαυσιλῶς, ἀρκούντως.

Idem Photius in v., ubi locus hicce Platonis laudatur. cf. Euthydem. 11 E, Rep. I: 341 C, VII: 541 B, Politic. 272 C, Criti. 115 A, Epist. III: 315 E.

Schol. Lys. 206 E ἀστραγαλίζειν τὸ ἀστραγάλοις παίζειν, ὅπερ καὶ ἀστρίζειν ἔλεγον, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἀστραγάλους ἄστριας ἐκάλουν. Καλλίμαχος·

Ζορκός τοι, Φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω

... νεοσμῆκτους ἄστριας.

ἔνιοι δὲ ἀστρίχους Φασίν. παίζεται δὲ ἀστραγάλοις τέσσαρσιν, καὶ εἷς ἕκαστος ἀστράγαλος πτώσεις ἔχει τέσσαρας ἔξ ἑβδομάδος κατὰ ἀντίθετον συγκειμένους ὥσπερ ὁ κύβος· ἔχει δὲ ἀντικείμενα μονάδα καὶ ἐξάδα, εἴτα τριάδα καὶ τετράδα· ἡ γὰρ δυὰς καὶ πεντὰς ἐπὶ τῶν κύβων μόνων παραλαμβάνεται διὰ τὸ ἐκείνους ἐπιΦανείας ἔχειν ἔξ. εἰσὶ δὲ αἱ

σύμπασαι τῶν ἀστραγάλων πτώσεις ὁμοῦ τεσσάρων παρα-
λαμβανομένων πέντε καὶ τριάκοντα. τούτων δὲ αἱ μὲν θεῶν
εἰσὶν ἐπάνωμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ βασιλέων, αἱ δὲ ἐνδόξων
ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἐταιρίδων· αἱ δὲ ἀπὸ τινων συμβεβηκότων
ἦτοι τιμῆς ἕνεκα ἢ χλεῦς προσηγόρευνται. λέγεται δὲ τις
ἐν αὐταῖς Στησίχορος καὶ ἑτέρα Εὐριπίδης, Στησίχορος μὲν
ὁ σημαίνων τὴν ὀκτάδα, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἰέρῃ τοῦ μελοποιῦ τάφος
ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο, Εὐριπίδης δὲ ὁ τὸν τεσσαράκοντα·
εἷς γὰρ Εὐριπίδης τῶν τεσσαράκοντα Ἀθήνησι προστατῶν
τῶν μετὰ τὴν τῶν λ' τυράννων κατασταθέντων κατάλυσιν.
τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἐξ δυνάμενος Κῶος καὶ ἐξίτης ἐλέ-
γετο, Χίος δὲ ὁ τὸ ἐν καὶ κύων. λέγεται δὲ τις καὶ παροι-
μία ἀπὸ τούτου, οἷον Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ ἐάσω· ἄφ'
οὔ καὶ Στράττις Λιμνοπέδαις·

Χίος παραστὰς Κῶον οὐκ ἐᾷ λέγειν.

ἐπαιζον δὲ ἀστραγάλοις καὶ πολλοῖς καθάπερ καρύοις καὶ ὀλί-
γοις, τοῦ δὲ εἶδους τῶν πολλῶν τὸ μὲν ἀρτιασμὸν ἔλεγον, τὸ δὲ
τρόπα, τὸ δὲ ὠμιλλαν. ἀρτιασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ τὸ δραξάμενον
ἀστραγάλων ἢ τινων ἄλλων ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα, πότε-
ρον ἀρτίους ἢ περισσοὺς κατέχει, ὥς καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν.

τρόπα δ' ἐστὶν ἡ εἰς βόθυνον ἐκ διαστήματος βολή. Κρητί-
νος Πυλαίῃ·

ἢ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' ἀνέμενοι τρόπα.

ἡ δὲ ὠμιλλὰ ἐστὶν ὅταν περιγράψαντες κύκλον ἐπιρρίπτωσιν
ἀστραγάλους ἢ τι ἄλλο, ὥς τῇ μὲν ἐντὸς βολῇ νικούντων
τῇ δὲ ἐκτὸς ἡττωμένων. Εὐπολις Χρυσῷ γένει μεταφέρων
ἐπὶ τὴν ἐκ Κυκλώπων (l. cum Meinekio τὴν ἐν κύκλῳ)
κατάκλισιν τοῦνομα οὕτως Φησὶν· ἔπειτ' εἴσεμι ἐνθάδε μείνας
εἰς ὠμιλλαν καὶ μὴ μετήν.

De huius Scholii origine non aliter iudicabunt viri docti atque supra de Schol. ad Theaet. 146 A. Admodum similia sunt, quae Eustathius ad Iliad. 1289, 53 e Suetonii libello περὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι παιδιῶν excerpfit, ita tamen ut Scholion locupletius sit; nam apud Eustath. omittuntur tria genera τοῦ ἀστραγαλίζειν (ἀρτιασμός, τρόπα, ὤμιλλα), quae tamen a Suetonio commemorata fuisse (est observatio Cohnii, De Aristophane Byz. et Suetonio Tranq. Eust. auctoribus, pg. 357) verba demonstrant, quibus Eustath. p. 1290, 3 disputationis finem facit: ὡς δὲ καὶ πολλοῖς ἀστραγάλοις ἔπαιζον καθὰ καρύοις, ζητητέον ἐν τῷ Πλούτῳ τοῦ κωμικοῦ, quibus respondet Schol. Plat. . . . ἔπαιζον δὲ ἀστραγάλοις καὶ πολλοῖς καθάπερ καρύοις, ubi paulo post Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (816) laudatur." Cf. Phot. v. τρόπα, Suid. vv. ἀρτιασμός, ὤμιλλα et Pollux IX. 94—103, qui de Stesichoro haec: καὶ μὴν καὶ Στησίχορος ἐκαλεῖτό τις παρὰ τοῖς ἀστραγαλίζουσιν ἀριθμὸς δὲ ἐδήλου τὰ ὀκτώ· τὸν γὰρ ἐν Ἰμέρῳ τοῦ ποιητοῦ τάφον, ἐξ ὀκτὼ πάντων συντεθέντα, πεποιημέναι τὴν Πάντ' ὀκτὼ, φασὶ παροιμίαν. De hoc proverbio vide Phot. v. πάντα ὀκτώ, Zenob. V. 78, O. Crusius, *Analecta critica ad Paroemiographos Graecos*. Lipsiae, 1883, qui pg. 50: Mihi a talorum ludo proverbium originem duxisse videtur, ut spectet, „ad rem, quae forte fortuna bene cadat" (Erasm.) Quamquam cur Stesichorus appellatus sit iactus ille, qui effici non poterat nisi „unione et ternione geminatis" (Klein, *Stesichori fr.* pg. 28), haud satis liquet; nam vix probabilia sunt veterum commenta aut recentiorum nuper composita et refutata a Flachio „*Gesch. d. Gr.*

Lyrik" pg. 332 seqq., qui suam ipsius opinionem cum veterum testimoniis (Dion. Halic. de comp. verb. XIX) pugnantiorem vereor ut cuiquam probet." De talorum ludo scripsit L. Becq de Fouquières, Les jeux des Anciens, leur description, leur origine, leurs rapports avec la religion, l'histoire, les arts et les mœurs. Paris 1873 (de quo libro consuli potest Naberus in „Gids" 1875 mense Martio pg. 542 seqq.). Ad hunc (pg. 325 seqq.) refero de explicatione iactus „Euripidis." Callimachi versus est fragmentum 239; Strattidis versus (Mein. Com. II. 771) spectat ad Theramenem Atheniensem. cf. Cohn l. l. pg. 360; Cratini versum corruptum sic emendare conatur Mein. II. 113:

οἱ (εἰ) Διονυσίοις

ἀκύλοις ἀεὶ παίζουσ' ἀνειμένοι τρόπα.

De Eupolidis versu vide Mein. II. 539.

Schol. Gorg. 451 E σκόλιον λέγεται ἡ παροίνος ᾠδή, ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον, (τὸ δὲ) καὶ ἕνα ἐξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει· ὃ δὲ καλεῖσθαι σκόλιον. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φύλλιος ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἢ δάφνας, ἥδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν, καὶ τοῦτω καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς κατακλίσεις παραβύστους γίνεσθαι. οὐ διὰ τὴν μελοποιίαν οὖν, διὰ δὲ τὴν τῆς μυρρίνης σκολιὰν διάδοσιν, ταύτη καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι.

Boethus adnotationem Pamphilo debebat, Pamphilus Didymo. cf. Naber. ad Phot. in v. Prior Scholii pars

usque ad τῶν κλινῶν est apud Phot. et Schol. Aristoph. Ran. 1337, eadem lacuna ante verba καθ' ἑνα ἐξῆς, quam ex Athenaeo XV. 694 in hunc modum expleri voluit Siebenkeesius: τὸ δὲ ὑπὸ πάντων μὲν, οὐδ' ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ' ἑνα ἐξῆς. Dobraeus coniecit, quod in textu est. Pro σύντονι legitur in Schol. recensione Dübneri (ed. Didot) [οἱ] συμπότοι, pro σύνθεσιν apud Phot. et Schol. Arist. θέσιν. Quae in solis Scholiis leguntur inde ab ἐπὶ οἰκημάτων, in iis sunt, quae non prorsus intellegam.

ibid. 494 B χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει. εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὥς λόγος, οἱ ἑκτεριῶντες ῥᾶον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προΐκη ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες.

καὶ μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνᾷ;

ὥς Φησιν Ἰππῶναξ.

Eadem apud Suidam, quae vix licet dubitare, quin Boetho debeantur. cf. Arist. Aves 268 ibique Scholia et quae adnotavit Kock. Ruhnk. ad Tim. lex. in v. In Hipponactis versu (fr. 52) Siebenkees in Schol. edit. et Ruhnk. in adnot. ad Tim. lex. legunt περνᾷς, sed hic in sua edit. Schol. rectius περνᾷς. Pro καλύπτει Ruhnken. suadet καλύπτεις, quod tamen nec necessarium est, nec receptum.

ibid. 497 A τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαι φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὥς ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ θοῖμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἷς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην ὥς ἐτέρᾳ προσλαλεῖν γυναικί. μέμνηται ταύτης Ἑρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς καὶ Ἀμφίς ἐν τῷ

ὁμωνύμων αὐτῆς δράματι. ἀκκίζει οὖν Φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀνοη-
ταίνεις οἷα γυνή, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος.

Indidem fluxerunt, quae e Suetonii opusculo περὶ
βλασφημιῶν excerpta leguntur apud Millerum Mélanges
pg. 422: Ἀκκῶ· ἐπὶ τῆς εὐήθους γυναικός· καὶ ἀκκίζεσθαι
τὸ μωραίνειν· ταύτην δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ καθελομένην
θοῖμάτιον ἀμφιέσασθαι Φασιν ἡμίεργον, εἷς τε τὸ κάτοπτρον
ἀποβλέπουσαν ἑαυτῇ λαλεῖν ὡς ἐτέρᾳ. Suetonium autem
Pamphili lexico usum esse docet Cohn l.l. pg. 344 seqq.
Boethum quoque Pamphilum trivisse novimus. Hinc
non absurdum erit credere haec ex eius libello in
Scholia fluxisse, quamquam apud Suidam cett. desunt.
De Hermippo cf. Meinek. Com. II. 383.

Schol. Hipp. Mai. 295 A ἃ περισπασθὲν δηλοῖ εἶθε·
Καλλιμαχος·

ἃ πάντως ἵνα γῆρας.

καὶ τὸ ᾧ τὸ κλητικόν. Ὅμηρος·

ἃ δειλοί, τί κκῶν.

σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα, παρ' Ἀρχιλόχῳ·

ἃ ἔαδ' εἷς τε ταύρους.

τό τε ἐν ἴσῳ τῷ νηί, καὶ εἶθε. καὶ ἔτι σχετικιστικὸν ἀντὶ
τοῦ Φεῦ ἐπιρρήματος, ὡς ἐνταῦθα. βραχέως δὲ καὶ δασέως
τὸ ἥτιν, ὡς παρ' Ἱπποκράτει. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ Ἰδιᾷ.
παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἑαυτοῦ·

τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

καὶ ἀντὶ τοῦ ᾧν τέτταται, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ·

πράξας ἃ μελλῶ, καὶ τυχοῦς ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

αἰτεῖς ἃ τεύξει.

εἰ δὲ φιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὐκλου

τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι. βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν.

Paullo ampliora haec sunt, quam quae Photius servavit e Boetho. Apud Hesychium similia leguntur. Callimachi fragmentum (323) etiam apud Hesych. corruptum est: ἄ πάντα συνάγειρα. Apud Hom. Odyss. υ, 351: Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; (cf. Odyss. ξ, 361. Il. κ, 816. P, 201). Archilochi fragm. conclamatum est. In Odyss. β, 258 editur: οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδνάντο ἐὰ πρὸς δάμαθ' ἔκαστος. Eurip. Med. 758. Soph. Oed. Col. 1106. De Euclo Cyprio vate cf. Pausan. Perieg. Hell. 10, 12, 11. 14, 6. Verba τὸ τε ἐν ἴσῳ τῷ ναί, καὶ εἴθε delenda esse videntur.

Schol. Hipp. Min. 368 C στλεγγίς ἢ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενοι οἱ ἀποξυόμενοι, [ὅ ἐστι κτενιζόμενοι. στλεγγίς γὰρ τὸ κτένιον]. ὡς Ἀριστοφάνης Γήρα·

εἰ παιδαρίοις ἀκολοθεῖν δεῖ, σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.
καὶ Δαιταλεῦσιν·

οὐδ' ἔστιν αὐτοῖς στλεγγίς οὐδὲ λήκυθος
καλεῖται δὲ στλεγγίς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ
τῶν γυναικῶν.

Eadem habet Photius, eadem quoque Schol. Aristoph. Eqq. 577, hic ex lexico comico Didymi, ille ex Boetho, ut videtur. cf. Naber. Prol. ad Phot. pg. 66 et adnot. ad Phot. in v. Schwartzius glossam inter Dionysii reliquias retulit. Uncinis inclusa Schol. addidit; alibi desunt. Loci laudati sunt fr. 189 et 14 Aristophanis in Din-dorfii Poët. Sc. Gr. ed. 5^a. Vide Schol. Charm. 161 E supra pg. 32.

Schol. Io. 538 C Πράμνειος οἶνος ἦτοι ὁ ἀπὸ τῆς

Πραμνείας ἀμπέλου, ἥ ὁ πραῦνων τὸ μένος. τινὲς δὲ, ἐπεὶ δὴ ἐν Πράμνῃ πρῶτον ἐφυτεύθη ἀμπελος τῇ ἐν Ἰκάρῳ.

Excerpta esse e glossa Boethi recte statuit Naberus. cf. Proleg. ad Phot. pg. 15. Photius in v. Πράμνειος οἶνος· Ἀρίσταρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνειον ἔλεγεν· τινὲς τὸν ὦνιον οἶνον ἢ παραμόνιον· τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου Πραμνείας ὀνομαζομένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραῦνonta τὸ μένος· Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ ἔφη καὶ Πράμνον πέτραι εἶναι ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Pro ὦνιον Naberus mavult μόνιον. Idem ex corrupta Codicis lectione ἐν τρίτῳ ἐν ἧ καὶ ὁ πράγμων πέτραι dedit, quod est in textu; praestat fortasse pro ἐν ἧ καὶ ὁ legere ἐν Ἰκάρῳ, cui favent Suid. et Schol.

Schol. Rep. I: 329 B ὕμνοῦσιν· ἀντὶ τοῦ ὀδύρονται, λαιδοροῦσι, μέμφονται, κατ' εὐφημισμὸν.

Idem docemur Schol. Legg. IX: 871 A; Photius convenit, ubi hic locus e Rep. laudatur.

ibid. III: 405 C λυγίζόμενος· στρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων· λύγος δὲ ἐστὶ φυτὸν ἱμαντῶδες. τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν Φασί· καὶ αἱ μάστιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται λύγοι καλοῦνται.

Apud Photium in eadem glossa laudantur hic locus Platonis et Hom. II. K, 105.

ibid. III: 411 A μινυρίζων· θρηνῶν, ἢ ἡρέμα ἄδων.

Phot. in v. μινυρίζω eandem glossam cum eodem loco Platonis exhibet.

ibid. IV: 423 C φαῦλον· τὸ βῆδιον ὡς νῦν. εὕρηται δὲ σημαῖνον καὶ τὸ ἀπλοῦν καὶ μοχθηρὸν καὶ τυχὸν καὶ μέγα.

Boethi adnotationem, unde haec excerpta sunt, Pho-

tius servavit: Φαῦλον· τὸ ἀπλοῦν· καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Δικουμνίῳ·

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

ἀπλοῦν καὶ ἀπόνηρον λέγων· ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· Φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, Κέβης ζητεῖς· τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος οἷον Φαῦλον πρᾶγμα ἔσται τὸ τυχὸν πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς τεθείη ἂν πρὸς [τῷ] οὐ τὸ τυχόν· Πλάτων· πρᾶγμα δ' ἔσται ὡς ἔοικεν οὐ Φαῦλον οὐδὲ μικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς· τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ ὅταν ἀντιδιαστέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον, ὡς Πλάτων· δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐδέποτε ἂν γένοιτο φίλοι οὐδ' ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγενόμενοι Φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι· τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν·

Εἰ μικρὸς ἂν τὰ Φαῦλα νικήσας ἔχω·

καὶ ἐπὶ τοῦ βῆδίου· Πολιτείας δ'· καὶ Φαῦλόν γε, ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν· καὶ τούτου δ' ἐγὼ ἔτι Φαυλότερον· τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου, ὡς Δημοσθένους· καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ὡς Ἰσκιῶς ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων· καὶ ἐπὶ πένητος· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνότητος. cf. Naber. ad hanc gl., Cobet. Mnem. IX pg. 432. Loci laudati sunt Eurip. fr. 476, Sophocles. fr. 39 ibiq. Dindorf. Plat. Phaed. 95 E, Legg. XI: 918 C, VI: 756 E, Rep. IV: 423 C.

ibid. V: 475 E παίδων αἰνίγματι· Κλεάρχου γρίφος·

αἰνός τις ἔστιν ὡς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ

ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοῦκ ἰδών,

ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην

λίθῳ τε κοῦ λίθῳ βάλοι τε κοῦ βάλοι.

Ἄλλως·

ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
 ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
 ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην
 λίθῳ βαλὼν τε κοῦ λίθῳ διώλεσεν.

νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισήρει.

Boethum de hoc aenigmate monuisse docebit Phot.
 in v. νυκτερίδος αἶνος· αἰνιγματωδῶς δηλοῖ (sc. ὁ Πλάτων)
 περὶ νυκτερίδος, ὅπερ ἔκκεται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα. cf. Suid.
 in v. αἶνος.

Schol. Criti. 116 C Φιτῦσαι ἐπὶ τοῦ πατρός, ἐπὶ δὲ
 μητρὸς γεννῆσαι. καὶ Φιτύων ὁ γεννῶν, καὶ τὸ γέννημα Φῖτυ,
 ὡς Εὐπολις Αὐτολύκῳ· ἀτὰρ ἡγαγες καινὸν (τὸ) Φῖτυ τῶν
 βοῶν.

Phot. Φιτῦσαι· ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν (sc. ὁ Πλάτων)
 καὶ Paullo brevius Schol. Aristoph. Pac. 1164. Τό,
 quod etiam apud Phot. deerat, inseruit Porson. De
 hoc verbo Cobetus Mnemos. IX pg. 82: Iones et Attici
 veteres dicebant Φῖτυ, Φιτύω, Φίτυμα prima longa pro
 φυτεύω et Φύτευμα prima correpta, et sedulo Graeculi
 iugulato metro vetus Φιτύω, Φιτύσας et sim. apud Tra-
 gicos in φυτεύω, et φυτεύσας corrumpunt." Meinek.
 Com. II. 442.

Schol. Min. 315 C ἐγχυτρίστριας· τὰς χοὰς τοῖς
 τετελευτηκόσιν ἐπιφερούσας, ὡς ἐπὶ τοῦδε. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ
 βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς Ἀριστοφάνης. λέγονται δὲ κα
 ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι τοῦ ἱερείου.
 ἔτι δὲ καὶ αἱ θρηνήτραι, καὶ δὴ καὶ αἱ μαῖαι αἱ ἐκτιθεῖσαι
 ἐν χύτραις τὰ βρέφη.

Eadem ex Photio servavit Suidas; eadem Schol.
 Aristoph. Vesp. 289, qui tamen ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης.

Recte; nam h. l. apud Aristophanem legitur verbum ἐγχυτρίζειν.

Schol. Legg. VII: 800 E Καρικῇ Μούσῃ· τῇ θρηνῶδει· δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνῶδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν. τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσχεεῖ, ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι.

Photius idem v. Καρικῇ Μούσῃ. Fidenter refero ad Boethum.

ibid. 820 C πεττεία ἐστὶ παιδιὰ τις διὰ πεσσῶν γινόμενη. πεσσοὶ δὲ εἰσι κύβοι, παρὰ τὸ πίπτειν αὐτοὺς οὕτω λεγόμενοι. πεσσὸς δὲ ἢ τε γραμμὴ καὶ ἢ ψήφος, ὁμωνύμως· Ἀρίσταρχος δὲ πεσσοὺς καλεῖ τὰς ψήφους, ἐν αἷς ἔπαιζον. ἦσαν δὲ αὗται πέντε. φαίνονται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σκεῦος οὕτω λέγοντες, ἐφ' οὗ ἔπαιζον. ἔχει δὲ πέντε γραμμάς, ὧν ἡ μέση γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο. καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ψήφον ἐσχάτην ἐκίνουν, καὶ αὐτὴν ἱερὰν καλοῦντες. ὅθεν ἐκ τοῦδε καὶ παροιμία, κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς, ἐπὶ τῶν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων λεγομένη.

Adnotationem ipsam nusquam in lexicis reperimus; disiecta membra ubique. cf. Hesych. v. πεττεία, πεσσοῖσι, πεσσός, Suid. v. πεσσούς. Ultima pars in singulis convenit cum Eustath. 633,56 et Poll. IX. 97, 98. Eustathius sua e Suetonii libello περὶ τῶν παρ' Ἑλληνιστῶν παιδιῶν petiit, qui Pamphilum expilabat. Hinc nostram adnotationem ausim referre ad ea, quae ex Pamphilo fluxisse videntur; atque Aristarchi mentio huc bene quadrat. Utrum tamen per Boethum in Scholia pervenerit adnotatio, discerni non potest. De proverbio κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς cf. Schol. Legg. V: 739 A, Phot. v. τὸν ἀφ' ἱερᾶς, Hesych. v. ἀφ' ἱερᾶς.

ibid. IX: 853 D κερασβόλους· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ὁσπρίοις συμφυομένων σκληρῶν κόκκων τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀπειθεῖς τοῖς νόμοις καὶ σκληροὺς ταῖς γνώμαις Φησίν. οὗτοι οὖν οἱ κόκκοι σκληροὶ τ' εἰσὶ καὶ μέλανες, στρογγύλοι, ἰσομεγέθεις κέγχροις, οἳ συνεψόμενοι τοῖς ὁσπρίοις οὐ τήκονται. εἴρηνται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλήσθαι καὶ ἀντιτίπτειν, καὶ διὰ τοῦτο κερατβόλα κληθῆναι.

Plane similia vel in mendo Photius, sed verborum ordine paullum immutato. Mendum iam sanavit Kusterus scribens: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν σπορὰν καὶ τὸν ἄροτρον. Non abs re erit hic exscribere, quae leguntur apud Didymum Milleri pg. 404: κερασβόλον· τὸ κερασβόλον ἐστὶ μὲν τῶν ἄπαξ εἰρημένων τῷ Πλάτῳ, ἐστὶ δὲ ἐπὶ τῶν σπερμάτων ταχτόμενον, τῶν οὔτε ἐκφερόντων καρπὸν οὔθ' ὕδατι καὶ πυρὶ τηκομένων. Ταῦτα δὲ εἰναι Φασι τὰ ὑπὸ τῶν σπορέων κατὰ τῶν κερᾶτων βληθέντων τῶν βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ τοῦνομα ἔσχε· παραδέδοται γὰρ τοιοῦτός τις περὶ αὐτῶν λόγος, ὡς ἀτεράμνων ὄντων τῶν οὕτως εἰς τὴν γῆν καταπεσόντων σπερμάτων. Τοὺς οὖν ὑπὸ ἀπαιδευσίας ἀπειθεῖς τοῖς νόμοις κερασβόλους προσηγόρευε· διὸ καὶ Φησιν — sequitur Platonis locus, sed misere corruptus.

ibid. XII: 962 C τοπάζειν· στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν, καὶ ὑποτοπεῖν δέ.

De hac glossa vide supra pg. 23.

Haec sunt, quae si non omnia, pleraque tamen e Boethi libellis fluxisse mihi videntur. Nam in nonnullis res admodum dubia est, ut supra pg. 68 significavi. Neque nunc haberem, quod huic capiti adderem, nisi his ipsis diebus ad notitiam meam pervenisset commen-

tatio Leopoldi Cohn, Untersuchungen über die Quellen der Plato-Scholien, Leipzig, 1884, cuius sententiam de glossis hoc capite a me tractatis subiciam. E Boetho desumtas esse contendit gl. ἄδην, λυγιζόμενος, μινυρίζω, τευτάζειν, τοπάζειν, ὕμνεῖν, Φυῶλον, Φιτῦσαι, ἄτοπον, ἐγχυ-
 τρίστριαι, βλαῖκα, fortasse ἄ et πεττεία, contra e lexico quodam rhetorico fluxisse ὁμοῦ, ἄττα, τέως, ἔμβραχυ.
 Atque ut verum fatear, ipse quoque de his quatuor glossis aliquamdiu dubitavi, sed tandem Cobetum et Naberum Boetho tribuentes secutus sum, neque nunc poenitet. Glossas ὦ τᾶν, χαραδριός, στλεγγίς, παιδικά putat Cohn λέξεις καμικάς esse, quae non e Boetho in nostros fontes transierint; illud non negaverim, hoc autem nobis non persuasit. (Vide supra pg. 66, 67). De ceteris sic statuit: gl. Πράμνειος οἶνος, Καρικῇ Μούσῃ et κερασβόλους antiqua Scholia esse, in Photium cet. illata, quod minime probo; gl. σκόλειν Pausaniam, gl. ἀκκίξε-
 σθαι Tarrhaeum auctorem esse, gl. οἶ (Schol. Phileb. 60 D) non esse Boethi, cui tamen gl. οἶ apud Phot. tribuit; hic quoque dubitare possis. Verum facile concedimus Cohnio, qui et ipse sententiam suam mutavit (vide de Aristoph. Byz. et Suet. Tranq. Eust. auctor. pg. 360, 361), Schol. Theaet. 146 A ἐν τῇ διὰ σφαίρας παιδιᾷ et Schol. Lysid. 206 E ἀστραγαλίζειν e Suetonii libro περὶ παιδιῶν in Scholia pervenisse, praeterea gl. ἐπὶ κόρρης et κερασβόλον apud Didymum Milleri (supra pg. 56, 91) Platonicas esse Boethi. — Etiam de ceteris glossis Scholiorum Cohnii sententia digna est, quae cognoscatur; itaque in fine capitis sequentis, qui erit huius commentationis ultimus, quid ei videatur, dicam.

Qui autem his studiis operam dant, eos moneo ut ipsi libellum, docte atque eleganter scriptum, perlegant. Est operae pretium.

In ultimum hoc caput omnes glossas retuli, quae quacunque de causa in superioribus capitibus locum non habebant. De plerisque alii aliter iudicant; mihi saepius, quid credere praestet, non constat, quod in tanta sententiarum diversitate nemini mirum erit. Illustravi glossas, quantum potui, sed saepe coactus sum contentus esse Photio laudato; hic iterum moneo, omnes glossas, quas Photius (Suid. cet.) et Schol. similes habeant, Naberum Boetho tribuere. Quae autem glossae praeter eas, de quibus supra iam dixi, in Scholiis leguntur, hae sunt:

Schol. Euthyphr. 4 A ἡ τοῦ ἴσως, σχεδόν.

Idem legitur in Schol. ad Politic. 285 D, idem apud Photium.

ibid. 4 C πελάτης· ὁ ἀντὶ τροφῶν [καὶ] ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων ἀπὸ τοῦ πέλας ἥτοι ἐγγύς ἐκαλεῖτο· ὁ δὲ ἐνδείκνυται προσίων, μίσθιος δὲ ὑπηρετῶν.

Ἄλλως· πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι, καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἐκτῆμοροι, ἐπεὶ τῷ ἑκτῷ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν.

De priore glossa dubitare possis unde sit. Verba ὁ ἀντὶ — προσπελάζων sunt e Timaei lexico; quae secuntur conveniunt cum gl. apud Photium: πελάται· οἱ μισθῶ δουλεύοντες, ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· ὅσον ἐγγιστα διὰ πενίαν προσιώντες. Ἀριστοτέλης, neque multum discrepat Hesych. πελάται· οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν μισθῶ δουλεύοντες, † τρεῖς μίσθαροι. ἀπὸ τοῦ πέλας.

Alteram glossam, quam servavit etiam Photius, Boetho tribuit Naberus. Cf. Proleg. pg. 56 de verbis ἔκτω μέρει. Phot. ἐπειδὴ ἔκτω, quod correxit Naberus ἐπεὶ ἐπὶ ἔκτω, atque ita Schol. corrigendum.

Schol. Apol. Socr. 19 E προῖκα· [κατὰ] δωρεάν, ἄνευ μισθοῦ.

Convenit Suid. omisso κατὰ. cf. Schol. Legg. XI: 921 A, quod ex Hesychio desumptum duco.

Schol. Phaed. 64 B γελασεῖοντα· γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα.

Eiusdem generis glossam legimus Schol. Gorg. 494 C κνησιῶντα· ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι, [ὅ ἐστι κνήθεσθαι. Additum ex Hesychio.] Utraque superest, haec apud Photium, illa apud Suidam. Ex Boetho fluxisse persuadere possit gl. apud Didymum Milleri: ὄρνυσθαι· λαμβάνειν ἢ ἀντικαταλλάττεσθαι. ἐστὶ δέ τινα καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν λέξει διακειμένα, παρηλλαγμένως παρὰ Πλάτωνι, οἷον τὸ γελασεῖν καὶ τὸ κνηστεῖν, ἀντὶ τοῦ γελαστικῶς ἔχειν καὶ κνηστικῶς. ἐν γὰρ τῷ περὶ ψυχῆς... sequitur uterque locus ex Phaedone et ex Gorgia, sed misere corruptus; ceterum Aelius Dionysius talia ita explicabat. cf. Phot. in v. πολεμησεῖν. Goslings, observ. ad Schol. in Thuc. pg. 43. Κνηστεῖν est forma improbanda.

ibid. 99 B. καρδόπῳ· τῇ μάκτρᾳ τοῦ ἀλεύρου.

Idem Phot. in v. κάρδοπος cf. Hesych., Arist. Nub. 669 sqq. ibiq. Schol., Ran. 1159: χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ibid. 111 E αἰώραν· ὕψωσιν, ἔπαρσιν.

Suid. αἰώρα· ἀγρόνη, ὕψωσις, ἔπαρσις. Vocabulo primus usus est Plato.

Schol. Cratyl. 407 D ἄρρατον· ἀσφαλὲς ἢ ἀκράματον, οἱ δὲ ἰσχυρόν, ἔνιοι μικρόν, οἱ δὲ μέγα, οἱ δὲ τὸ σκληρόν καὶ ἀμετάστροφον.

Coni. Schol. Rep. VII: 536 B ἄρρατον· ἰσχυρόν, στερεόν, ἢ δυσκίνητον.

Collatis lexicis Timaei, Etym. M., Bekk. et Didymi apud Miller. e Boetho esse possis suspicari, quae leguntur in sexto lex. Bekk. 442, 20: ἄρρατον· ἰσχυρόν ἢ δυσκίνητον. ἢ σκληρόν καὶ ἀμετάστροφον. Duo ultima verba ipsius Platonis interpretatio sunt, quae si in solis Scholiis legerentur, non dubitarem dicere Scholiastam adscripsisse; nunc autem, quia in Bekk. lex., e Platone grammaticus sumpsit. Neque ἰσχυρόν in gl. ex Timaei lexico esse docebit huius integra glossa, quae est in eodem lex. Bekk. 446, 15.

ibid. 428 D θαμά· πυκνῶς, συχνῶς.

Adde Schol. Rep. I: 328 C θαμίξεις· συχνάζεις.

Paullo plenius Phot. θαμά· συνεχῶς, πυκνῶς, διηλεκῶς et θαμίξεις· πυκνάζεις, συχνάζεις. Schmidtus refert ad Diogenianum (sive Hesych.), Naberus rectius fortasse ad glossas Platonicas, i. e. ad Boethum. Et habet Didymus Milleri θαμά· πυκνῶς καὶ θαμίξιν τὸ πυκνάζειν.

Schol. Theaet. 166 D πολλοῦ δέω· πόρρω λίαν εἰμί, οὐ βούλομαι λέγειν, σιωπῶ.

Idem Phot. Brevius Schol. Phaedr. 228 (in Cod. M.S. Venet.) et Apol. Socrat. 30 D.

ibid. 176 C βάνυσοι· οἱ ἐδραῖοι τεχνῖται καὶ παρὰ βάνω, ὃ ἐστι κκμίνω, τὶ ἔργον διατιθέμενοι. οἱ δὲ βάνυσον τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ὑπερήφανον. ἔνιοι δὲ βανύσου χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς ἢ τεχνικῆς. δηλοῖ δὲ τοὺς χειροτέχνους καὶ δημιουργούς.

Primo haec retuleram ad lexica rhetorica Atticistarum, sed postea sententiam mutavi et malim nunc cogitare de Diogeniano. Quae in lex. rhetor. Bekk. 222, 20 leguntur βάνουσοι· κυρίως οἱ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι χρυσοχόοι, χαλκεῖς καὶ οἱ τοιοῦτοι, ἀπὸ τοῦ τού βαύνου ἐναύειν. βαῦνοι δὲ λέγονται αἱ κάμιναι. καὶ κλίβανοι, ἔνθα καὶ οἱ τῶν κριθῶν βαῦνοι. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. ἔνιοι δὲ χειρὸς τῆς ὑβριστικῆς, conferantur cum Hesych. vv. βανουσία et βαῦνος. Cf. Schol. Rep. VI: 495 E.

Schol. Sophist. 259 D ἀμυγέπη· ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως, καὶ ἀμόθεν (γέ ποθεν), καὶ ἀμουγέπου, καὶ ἀμοιγέποι, [καὶ ἀμόσσει].

Coni. Schol. Phaedr. 228 C. ἀμωσγέπως· ὁπωσδήποτε, ἐν γέ τινι, καθ' ὅντιναοῦν τρόπον.

Utraque gl. apud Suidam et in sexto lex. Bekk. 387, 16, 389, 28. In priore verba καὶ ἀμόσσει delenda sunt; in posteriore restituere ex Suida ἐνί γέ τινι τρόπον. cf. Ruhnk. ad Timaei lex. pg. 26, 29, Pierson. ad Moer., Elmsley ad Arist. Acharn. 608, Bremi ad Lysiam de invalid. 20. Schmidtius secundam gl. (Phaedr. 228 C.) ex Diogeniano a Scholiasta petitam putat.

Schol. Politic. 298 D κύρβεσι· τρίγωνοι πίνακες οἱ κύρβεις, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ πολιτικοί· ἄξονες δὲ τετράγωνοι, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν· τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτα φασίν.

Exceptis verbis τινὲς — φασίν Photius eadem; similia Diogenianus. cf. Lex. rhet. Bekk. 274, 24 cum Hes.

ibid. 310 E εὐήτριον· ἰμάτιον εὐυφές. ἡτριον δὲ ἔνδυμα ὑμενωδες.

Coni. Schol. Phaedr. 268 A ἡτρίον τὸ εὐϋφὲς ἱμάτιον καὶ ἀραιόν.

Idem habet Phot., ubi vide Naber. Schmidtus haec, minus recte ut videtur, ex Diogeniano fluxisse statuit. Apud. Hes. est ἡτρίον· ὕφος λεπτόν.

Schol. Parmen. 126 E Μελίτη· δῆμος Κεκροπίδος.

Phot. idem.

ibid. 127 A ἡ τῶν Παναθηναίων ἑορτὴ καὶ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαιστού καὶ τῆς Ἀθήνης, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δῆμους εἰς ἄστυ. ἄγεται δὲ ὁ ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν. καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια οὐ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνὴρ· τῷ δὲ νικῶντι διδόνσιν ἔλαιον ἐν ἀμφορεύσι καὶ στεφανοῦσιν αὐτὸν ἐλαίᾳ πλεκτῇ.

Eadem glossa legitur apud Photium, Suidam et in Excerptis ex Eudemi codice Parisino (vide Boysen, de Harpocrat. lex. font. pg. 102). Graves corruptelae apud Photium partim e Suida emendari possunt. Sub Ἴσθμια (Schol. Suid. Eud.) vel Ἴσθμικοῦ (Phot.) latere annorum numerum patet: quid autem reponendum sit, non liquet. De Erichtonio Vulcani et Minervae filio cf. Naber. Proleg. pg. 60.

Schol. Phileb. 30 D γενοῦστης ὁ οἶον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἑγγονος, ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδέχασθαι ἄμεινον [ἢ ὁ οἶον γεννητικός].

Uncinis inclusa ex Hesychio sunt; cetera ex Boetho esse putat Mettauerus; eadem habet Suidas. Formam γενοῦστης alii defendunt, alii ex γένους τοῦ (nempe apud Platonem legitur: Τῇ δὲ γ' ἐμῇ ζητήσει πεπορικῶς ἀπόκρισιν, ὅτι νοῦς ἐστὶ γένους τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέν-

τος τῶν τεττάρων, ὧν ἦν ἡμῖν ἐν τοῦτο. κτέ.) ortam esse rectissime credunt.

ibid. 56 B προσαγώγιον τεκτονικόν ἐστι ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα.

Photius: προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Hesychius: προσαγώγιον· διαβήτης, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. Naberus gl. Boetho tribuit, Schmidtus Diogeniano. cf. Proleg. ad Phot. pg. 61, Quaest. Hes. pg. xcii.

Schol. Sympos. 184 A βασανίζειν· δοκιμάζειν, διακρίνειν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῆς Λυδῆς λίθου, δι' ἧς ὁ χρυσὸς βασανίζεται, τοῦτέστι δοκιμάζεται.

Cf. Schol. Gorg. 486 D ἴστέον ὅτι τὴν λίθον δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν, οἱ μὲν ἰδίως βάσανον, οἱ δὲ Λυδῖαν καλοῦσιν.

Similia in antiquis lexicis traduntur. cf. Hesych. v. βασανίτης λίθος = lex. rhet. Bekk. 225, 19. Harpocrat. v. βάσανος λίθος. Phot. et Hesych. v. Λυδία λίθος.

ibid. 215 A Σιληνοὶ Διονύσου χορευταί, παρὰ τὸ σιλλαίνειν, ὃ ἐστὶ σκάπτειν, λεγόμενοι, παρὰ τοὺς πότους.

Vide Eustath. 204, 25, Naber. ad Phot. v. σιλλαίνειν.

ibid. 221 C προτροπάδην· προθύμως, ἀμεταστρεπτί, μετὰ προτροπῆς, ἢ εἰς τοῦμπροσθεν.

Ad Homericas glossas Diogeniani refert Mettauer pg. 77. Iniuria ut videtur. Hesych. nil nisi προτροπάδην· εἰς τοῦμπροσθεν τετραμμένοι, ubi Schmidt praeter Hom. Il. II, 303 etiam laudat Xen. Memor. 1, 3 § 13. Idem atque Schol. habet Suidas exceptis verbis μετὰ προτροπῆς.

Schol. Phaedr. 229 D Ἀρείου πάγου· δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει οὕτω καλούμενον, πάγος μὲν ὅτι ἐν τόπῳ ὑψηλῷ τοῦτο, Ἀρείος δὲ παρ' ὅσον οἱ φόνοι ἐκεῖσε ἐκρίνοντο, ὁ δὲ Ἀρης τούτων ἑφορος ἦν. ἢ ὅτι τὸ δόρυ ἔπηξεν ἐκεῖσε, ὅποτε δίκην ἔλαχε πρὸς Ποσειδῶνα, τὸν τούτου υἱὸν Ἀλirroθιον ἀνελάν, ὃς Ἀλκίππην ἐβιάσατο τὴν Ἀρεος αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατέρα.

Similia Suidas, apud quem additur ὡς Φησιν Ἑλλά-
νικος ἐν α'.

ibid. 230 B ἄγνος φυτὸν τι θαμνωδες, ἢ ἐστὶν ἡ λύγος.

Hesych. ἄγνος· φυτὸν οὕτω καλούμενον et λύγος· ῥάβδος ἀπαλή. ἄγνος. ἢ δενδρύφιον θαμνωδες, ἱμαντῶδες φυτὸν, atque hinc Scholion fluxerit. Contra Aelius Dionysius apud Suidam (cf. Eustath. 1638, 10): ἄγνος· ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι· καὶ ἀρρενικῶς. Vide Ruhnk. ad Timaei lex. in v. Heindorf ad hunc Platonis locum adnotat: Ἀγνος, vitex, saepe iuncta et permutata cum eiusdem generis arbuscula λύγος, Atticis usurpata ἀρσενικῶς".

ibid. 257 C λογογράφον· λογογράφους γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ μισθῷ λόγους γράφοντας καὶ πιπράσκοντας αὐτοὺς εἰς δικαστήρια, ῥήτορας δὲ τοὺς δι' ἑαυτῶν λέγοντας.

Laudat Heindorf ad hunc locum Platonis Demosthenem de falsa leg. p. 417 λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστάς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος.

Schol. Alcibiad. I: 118 E τὸ Περικλέους υἱέε· Ἐάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοί, οὗς καὶ βλιττομάμας ἐκάλουν. βλίτται γὰρ καὶ βλίττανες οἱ εὐήθεις, μάμ-

ματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμῶν
ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμματος, ὁ ἐσθίων
εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμματος ὁ συκοφάγος.

Scholiastam hic vocis μαμμῶν explicationem a Boetho,
Boethum a Dionysio accepisse putat Naberus Proleg.
pg. 63, adnot. ad Phot. v. μαμμῶν. Si recte omnia
perpendas, nolis credere. Quae enim Photius habet:
μαμμῶν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν. οὕτω Καλλίας, non a Boetho
accepit; cur enim hic vocem explicaret apud Platonem
nusquam occurrentem. Quodsi opponas totum Scho-
lion Boethi esse, ego quidem hoc nego, quia neque
eius morem refert, neque apud Photium (Suid. al.)
legitur. Sed res aperta est. Postquam vel ipse adscrip-
sit Scholiasta vel adscriptum invenit Periclis filios dic-
tos esse βλιττομάμματος, hoc vocabulum ex Diogeniano
suo interpretatus est, in cuius lexico hodieque legi-
mus: βλίτας· καὶ βλίτωνα· τοὺς εὐήθεις.

μάμματα· βρώματα.

μαμμῶν· ἐπὶ τῆς παιδικῆς Φωνῆς. ἐσθίειν.

ibid. 121 C γενέθλια ἔστιν ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα
τοῦ τεχθέντος ἑορτή, γενέσις δὲ ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοι-
τῶσα τοῦ τεθνεῶτος μνήμη.

Idem Suid., Bachm. lex., Etymol. M. Apud Etymol.
M. praecedit glossa γενέθλη· ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα
τοῦ τεχθέντος ἡμέρα. Unde glossa fluxerit, non liquet;
aliis verbis utitur Diogenianus (cf. Lex. rhetor. Bekk.
231, 17 et 19 cum Hes.), quem Atticistae adhibebant.

ibid. 123 C πλέθρον δὲ ἔστι μέρος ἕκτον σταδίου· τοῦτο
δὲ πήχεις ἔχει τετρακοσίους, ὧν τὸ ἕκτον πήχεις ἐξήκοντα
ἐξ δίμοιρον, ὃ ἔστι τὸ πλέθρον.

Convenit Photius, ubi vide Naber. Cf. Schol. Criti. 115 D.

Schol. Lysid. 203 A Ἀκαδημίας· Ἀθήνησι προάστειον γυμνάσιον ἀλσῶδες, ἀπό τινος Ἀκαδήμου ἥρωος ὀνομασθέν.

Idem Suidas. cf. Hesych. in v., Bekk. lex. rhet. 212, 18.

Schol. Protagor. 338 A βαβδοῦχοι· ἄνδρες τῆς τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελούμενοι.

„Similia habet Schol. Arist. Pac. 733, qui tamen addit: ἡ βαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσυνήτας εἶπεν. Ac profecto de ludorum praesidibus hic cogitandum, quos constat a scipione, quem gestabant, ita appellatos esse. Nam ubi apparitores intellexeris, parum apte epistates et prytanis commemorari videantur necesse est.” Stallbaum. ad hunc Platonis locum. Cf. Suidas i. v.

Schol. Protagor. 340 E εἰς κκίρόν· εὐκαίρως.

Bachm. lex. idem. Suidas: ἐγκαίρως.

Schol. Gorg. 469 A εὐφήμει· σιώπα, μὴ ἀκκιρολόγει.

Conveniunt Suid. et Bachm. lex.

ibid. 484 D συμβόλαια παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαὶ καὶ συνθήκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλοις ἐνεμον.

Hesychius: συμβόλαιον· συνάλλαγμα, συγγραφή, ἀσφάλεια, γραμματεῖον. Photius: συμβόλαια· τὰ συνάλλαγματα· οὕτως Μένανδρος (fragm. 391).

ibid. 486 E ἔρμειον· ἀπροσδόκητον κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ἰδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὀδοιπόροι κατεστήουσιν.

Alienis immixtis eadem leguntur Schol. Phaed. 107 C, Sympos. 217 A. Photius idem habet.

ibid. 489 C. *συρφετός*· ἀγυρτώδης ὄχλος, ὡς νῦν, ἢ λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος· καὶ Φρυγανώδης.

Duplex est in Scholiis glossa *συρφετός*, quarum hanc, quam etiam Phot. servavit, possis referre ad Boethum, alteram Schol. Theaet. 152 C ex Hesychio desumptam esse putamus.

Schol. Io. 530 A *ῥαψωδός* Φασι τοὺς τὰ Ὀμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους κατέχοντες δαφύνας ἀπήγγελλον. *ῥαψωδῆται* λέγεται καὶ τὸ Φλυκῆσαι, ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

Photius et lex. rhet. Bekk. 300, 3 conveniunt. cf. Hes. Schmidtius Q. Hes. pg. xcii glossam Diogeniano tribuit.

Schol. Clitoph. 406 A *διατριβάς*· τὰς φιλοσόφους διαλέξεις σημαίνει, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ εἰσί, καὶ τὴν περί τι χρόνιον διάθεσιν.

Similia Suidas tradit v. *διατριβή*.

Schol. Rep. I: 340 D *συκοφάντης* λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινος κατηγορῶν· κεκληθῆναι δ' οὕτω παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὐρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς, καὶ διὰ τοῦτο καλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα. τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων, συνέβη καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντάς τινων φιλαπεχθημόνως οὕτω προσχαραυθῆναι.

Photius convenit s. v. *συκοφαντεῖν*. Paullum differt lex. rhet. Bekk. 304, 30.

ibid. III: 387 C *ἐνέρους* τοὺς νεκρούς, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρῃ, ὅ ἐστι γῇ, κεῖσθαι.

Interpretamentum ὅ ἐστι γῇ, ex Hes. intrusum, deest apud Suid., qui idem habet v. *ἐνέροις*.

ibid. 391 A. ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους.

Phot. et sext. lex. Bekk. 332,25 idem.

ibid. 403 C. ἀκροσφαλεῖς· ἄκρως σφαλλομένους.

Suid. ἄκρως ἐσφαλμένους. Bekk. sext. lex. 367,17
ἀκροσφαλισμένους. cf. ἀκρόχολοι· ἄκρως χολούμενοι infra
411 C.

ibid. IV: 420 E ξυστίς ἐστὶ λεπτὸν ὕφασμα, περι-
βόλαιον, ἢ χιτῶν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα
ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρημα [ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῇ πόρπῃ
προσκόσμημα ἢ λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν· πόρπη δὲ
ἐστὶν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος σύνδεσις]. οἱ δὲ ξυστίδα τὸ
λεπτόν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγωδῶν ἔνδυμα.

De iis, quae uncinis inclusi, supra pg. 58 dictum
est. Cetera consistunt ex duabus glossis, coniunctis
voce ἦ, quae apud Photium leguntur vv. ξυστίδα et ξυστίς.
Si quaerimus, unde hae glossae provenerint, invenimus
glossam ξυστίς legi in lex. rhet. Bekk. 284, 14, et
nullus dubito, quin in hoc lexion fluxerit ex Dioge-
niano; habet enim Hesychius ξυστίς· τραγικὸν ἔνδυμα.
τινὲς δὲ χιτῶνα ποδήρη γυναικεῖον. ἄλλοι τὸ λεπτόν, παρὰ
τὸ ξύεσθαι. Etiam glossam ξυστίδα ad Diogenianum
retulerim propter Hesych. ξυστίδα· τὸ λεπτὸν ὕφασμα.
Unum obstat, quominus cum Schmidtio omnes glossas
ex ipso Diogeniani lexico sumtas esse putemus, quod
apud Phot. et Schol. ἐξύσθαι legitur, apud Hesych. et
in lex. rhet. Bekk. ξύεσθαι. Naberus gl. Boetho tribuit.
Cf. Ruhnck. ad Timaei lex. v. ξυστίδες.

ibid. 421 D χυτρεύς· κερκμεύς, ἀφ' ἑνὸς εἶδους τῶν
κερκμευομένων, τῆς χύτρας.

Convenit Suidas, qui hunc Platonis locum respicit.

ibid. 431 E ἐπιεικῶς τὸ ἱκανῶς, ὥς νῦν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πάνυ, καὶ παραδόξως, καὶ παρ' ἐλπίδα, καὶ μετὰ χρηστότητος, καὶ μετρίως ἢ συγκρίτως.

Idem Suidas. Mettauer Boetho tribuit.

ibid. V: 465 C οἰκέτας τοὺς οἰκίους, οὐχὶ δὲ τοὺς δούλους μόνον, ὥς ἡ νῦν συνήθεια. ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἢ χρῆσις.

Schweighaeuser in lexico Herodoteo v. οἰκέτης dicit: Οἰκέτι, οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ καὶ τέκνα, ut ait Thomas Mag. citans illud Herodoti, ἦν κομισάμενος τοὺς οἰκέτας οἰκὴν ἐκείνη, ex VIII: 106 a. m., ubi τοὺς οἰκέτας paulo post ipse Scriptor interpretatur τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναικα. Idem fere atque Thom. Mag. habet Suidas.

ibid. VII: 526 D ἡδύς· εὐήθης· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομαρούς.

Idem Phot. Vide Schol. Parmen. 131 B.

ibid. VIII: 561 A ἐκβακχευθῆ· ἐκμανῆ.

Suid. ἐκβακχευθεῖς· ἐκμανεῖς·

ibid. 568 A. οὐκ ἐτός· ὅτε μὲν οὐ μάτην, ὅτε δὲ οὐκ ἀλόγως· παρὰ τὸ ἐτάσιον, ὃ ἔστι τὸ μάτχιον, οἱ δὲ οὐκ εἰκότως.

Convenit Phot., ex quo corrige εἰκότως — idem vitium habet Suidas — in ἀπεικότως. cf. Ruhnken. ad Timaei lex. Schmidt. refert gl. ad Diogenianum.

ibid. X: 605 A ἀντίστροφον· ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον.

Suid. et Bekk. sext. lex. 408,25. idem.

ibid. 606 D βωμολοχία ἔστι προσεδρεία τις περὶ τοὺς βωμοὺς ὑπὲρ τοῦ τι παρὰ τῶν θυόντων λαβεῖν. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἡ παραπλησίως ταύτῃ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολα-

κεία, καὶ βωμολόχος ὁ κατ' αὐτὴν διακείμενος, ἢ ὁ εὐτραπέλειος καὶ γελωτοποιός· τινὲς δὲ τὸν μετὰ τινος εὐτραπελείας κόλακα, ἢ τὸν πανοῦργον καὶ συκοφάντην. καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα ὡς Ἀπολλόδαμος ὁ Κυρηναῖος.

Suidas s. v. βωμολόχος idem fere tradit, quocum convenit Bachm. lex. cf. Lex. rhet. Bekk. 185,7, 221,12, 222,12. Hes. v. βωμακεύμασι.

ibid. 609 A ἐρυσίβην· θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γιγνόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπὸν. τινὲς δὲ νόσον ἐκ τοῦ περιέχοντος ἐπιγιγνομένην τοῖς σπέρμασιν.

Idem habet Photius. Hesych. ἐρυσίβη· νόσος τις ἐξ ἀέρος ἐπιγιγνομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς.

Schol. Tim. 52 E πλοκάνων· πλόχανόν ἐστι πλέγμα, ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται.

Hanc glossam apud Photium solum invenimus, nec non quae sequitur

Schol. Criti. 115 B μεταδόρπια· ἐπίδειπνα.

Schol. Min. 321 D Φλαῦρον· κακόν, ὡς νῦν, ἢ Φαῦλον, ἢ κοῦφον κακόν. τινὲς δὲ Φλαῦρον μὲν τὸ μικρὸν κακόν, Φαῦλον δὲ τὸ μέγα.

Apud Phot. legitur Φλαῦρον· ἢ κοῦφον κακόν. διαφέρει γὰρ Φλαῦρον καὶ Φαῦλον· Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν, Φαῦλον δὲ τὸ μέγα, quae eadem observatio est in lex. Bachm., sed ibi male ante ἢ κοῦφον κακόν additur Φαῦλον. Idem fere atque Phot. habet Herennius Philo. cf. Hes.

Schol. Legg. I: 630 E κληρός ἐστὶ κτημάτων οὐσία τις ἢ λαχμός ἢ μέτρον τι γῆς, ὅθεν καὶ κληροῦχοι οἱ ταῦτα κατέχοντες [ἢ τὸ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν σύστημα]· ἐπίκληρος δὲ ἐστὶν ἢ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμένη παῖς, ὀρφανή

πατρός καὶ μητρός, ἀδελφῶν τε οὕσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον καλοῦσιν.

Prior Scholii pars usque ad ἐπίκληρος convenit cum Photio in v. Verba ἡ τὸ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν σύστημα recte ab editoribus Scholiorum uncinis inclusa; similem quidem interpretationem Photius habet in gl.: λέγεται κληρος καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, sed quin haec ipsi Photio, illa Scholiastae debeantur, non dubito.

Cum altera parte conferatur Schol. Aristoph. Vesp. 581 = Suid. v. ἐπίκληρος.

Vide quoque Lex. rhetor. Bekk. 256,8. Bachm. lex. 230,12. Aristophanes Byzantius singulari capite egit περὶ συγγενικῶν ὀνομάτων atque huius doctrinae permulta specimina in lexica vetera et scholiorum veterum collectiones transiisse monet Cohn l. l. pg. 318 cf. Schol. Rep. V: 460 C, ibid. I: 343 A de voce τίτθῃ. ibid. V: 465 C de voce οἰκέται.

ibid. III: 678 C πορεῖά ἐστι τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα.

Idem Phot.

ibid 681 A αἰμασιώδεις· αἰμασιὰ τοῖχοι κυρίως ἡκανθωμένοι.

Suidas: αἰμασιαῖς· τοῖς Φραγμοῖς, κυρίως τοῖς ἡκανθωμένοις. Bekk. sextum lex. 362. 26 (= lex. Bachm. 52, 1): αἰμασιώδεις· Πλάτων εἶπε περιβόλους αἰμασιώδεις τινάς, ἡ τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλῶν κατεσκευασμένους, ἡ τοὺς ἀπὸ ἀκκμηθῶν πεφραγμένους.

ibid. VI: 775 D ἐξομοργνύμενον· ἀποματτόμενον.

Suidas ἐξομόργνυνται· ἀπομάττονται, ἀφοσιοῦνται = Bachm. 225,11.

ibid. VII: 800 C ὅτταν· Φήμην, μαντεῖαν διὰ κλη-
δόνας, καὶ ὀττεύεσθαι τὸ μαντεύεσθαι.

Phot. idem v. ὅττα.

ibid. 819 D. ὕηνῶν· χοιρείων, ἢ σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν.

Altera explicatio plenius legitur apud Photium et
in lex. Bachm: ὕηνῶν· σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὕηνία·
σκαϊότης καὶ ἀμαθία· οὕτως Καλλίας. Naberus hanc
glossam Platonice esse contendit, Cohnius λέξιν κωμι-
κὴν, recte observans ad illum locum Platonis explica-
tionem χοιρείων solam bene se habere. Callias, quem
Naberus (Proleg. pg. 60) fatetur se nescire quis sit,
a Meinekio (Com. II. 735) et, ut patet, a Cohnio
habetur pro Comico poeta.

ibid. VIII: 834 C ἀβόλοις· ἄβολος νέος, οὐδέπω γνώ-
μονα ἔχων. γνώμονα δ' ἔλεγον τὸν βυλλόμενον ὀδόντα, δι'
οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρυκὸτα
ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ
λειπογνόμωνας τοὺς ἀπογεγραμμένους, ἐν οἷς ἐλελοίπει τὸ
γνώρισμα.

Observatio fluxit ex Aristophane Byzantio, per
Boethum fortasse. Partim tamen, qualem hic legimus
corrupta est vel potius errore premitur, quem iam
olim commissum esse consensus Scholii et Suidae
arguunt, nec non testantur similes errores apud alios
grammaticos. Nam legimus apud Hesychium ἄβολος·
νέος, οὐδέπω ῥίψας ὀδόντα (...) τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατη-
ρυκὸτα ἔλεγον, apud Phrynichum Bekk. 49,33 λειπο-
γνώμων· σημαίνει τὸν μηδέπω τὸν ὀδόντα βεβληκὸτα, δι'
οὗ ἡ ἡλικία τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων τετραπόδων γνωρίζεται,
in sexto lex. Bekk. 322,2 ἄβολος· οὐδέπω ἔχων τι ἐπὶ

τῶν ὀδόντων γνῶρισμα. Verum non hoc docuerat Aristophanes Byz., cuius disertum testimonium servavit Eustathius p. 1404,59 τὰ τέλεια ἐπὶ πλείστων γενῶν καὶ κατηρτυκῶτα λειπογνώμονα καλεῖται, διὰ τὸ μηκέτι ἔχειν ὀδόντας τοῦς γνῶμονας καλουμένους, οἷς ἐπιγιγνώσκουσιν οἱ ἔμπειροι τοῦς πρωτοβόλους. ὁ δὲ τοῦτο γράψας Ἀριστοφάνης λέγει καὶ Ἀττίκην τινὰ δαδεκῆδα θύεσθαι λεγομένην λειπογνώμονα, οἷον τελείαν. καὶ ὅτι ἔνιοι τὸν ῥηθέντα ὀδόντα οὐ γνῶμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γνῶμα, οἷον· νέχ δ' ἔτ' ἐστίν· οὐχ' ὄρε; καὶ γνῶμ' ἔχει. καὶ πάλιν· γνῶμα γούν βέβληκεν ὥς οὔσ' ἐπτέτις et p. 1405,19 καὶ ὁ ἄβολος ἵππος ὁ μηδέπω, Φασίν, ἐκβεβληκῶς πῶλος τὸν εἰρημένον γνῶμονα ὀδόντα. Dicebatur igitur λειπογνώμων (vel potius λιπογνώμων) s. κατηρτυκῶς equus, qui iam abiecerat γνῶμονα, ἄβολος autem, qui nondum. cf. Phot. et Hes. v. λιπογνώμων. In Hesychio v. ἄβολος Schmidtius lacunam indicavit; fieri tamen potest, ut error grammatico, sive is Diogenianus fuerit sive alius quis, tribuendus sit, non scribae. Operae pretium est inspicere Polluc. Onomast. I: 181, Cohn, de Arist. B. et Suet. Tr. Eust. auct. pg. 304,308.

ibid. IX: 854 B ἀποδιοπομπήσεις· τὰς ἀποστροφὰς τὰς γιγνομένης ὑπὸ τοῦ ἀποτροπκίου Διός, διὰ τὸ καθαίρεσθαι τὰ δεινὰ· ἢ τὰς ἀποπομπὰς τὰς πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἷονεὶ καθάρσεις καὶ ἰλασμούς.

Prior pars Scholii falsa docet, et corrigi potest ex Schol. Cratyl. 396 E ἀποδιοπομπεῖσθαι Φασι τὸ ἀποτρέπεσθαι τὸν προστρόπαιον Δία καὶ οἷονεὶ καθαίρεσθαι τὰ δεινὰ, i. e. avertere sive depellere a se Iovem ultorem sive Iovis ultoris iram. Nam προστρόπαιος est ultor.

cf. Polluc. Onom. 5: 131, Phot. in v. et in v. *παλαμναῖος*. Phavorinus habet idem atque Schol. Cratyl., contra Hesych. ἀποδιοπομπεῖσθαι· ἀποστρέφεσθαι, τὸν ἀποτρόπαιον ἐκπέμπεσθαι μακρὰν, quae tum demum recte habent, si ἀποτρόπαιος, quod vulgo significat averruncum, accipitur pro funesto s. pernicioso. cf. Passovii lexic. in v., Alberti ad Hesych., Kuhnus ad Polluc. 1: 38, qui sic vertit: averruncare, impiatorum ultorem procul ablegare, lustrare.

Cum secunda parte Scholii convenit Suidas ἀποδιοπομπεῖσθαι· ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἷονεὶ καθίρεσθαι ἢ ἰλάσκεσθαι. Idem sextum lex. Bekk. 427,5, Etym. M. 125,34, 128,20. cf. Ruhnck. ad Tim. lex. pg. 40, Moeris ed. Pierson. in v., Hes. et Suid. v. διοπομπεῖσθαι.

ibid. 854 B ἀποτροπαίων· τῶν ἀποτρεπόντων τὰ κακά. λαμβάνεσθαι δὲ ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν Φευκτῶν καὶ μισεῖσθαι ἀξίων ἀνθρώπων.

Idem Suid. Hinc corrige apud Hes. Φευκταῖος in Φευκτός.

ibid. 855 C ἀριστίνδην· κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων.

Idem Suid. et sext. lex. Bekk. 444,28. Est glossa Platonica, nam additur in lexicis laudatis νόμων θ'.

ibid. 866 B προστρεπομένου· ἀποπεμπομένου, τρεπομένου ἕφ' ἑαυτόν.

Idem Phot. v. προστρέπεσθαι, eodem errore, quem correxit Naberus scribens ἕφ' ἑαυτοῦ.

ibid. 871 E ἀνατί· ἀβλαβῶς καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας.

Suid. et sext. lex. Bekk. 392,33 idem. Schmidt. ad Diogenianum refert; nescio quo iure, nam est apud Hes. ἀνατί· ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης.

ibid. X: 899 D ἡκιστά γε· οὐδαμῶς, ἢ οὐχ ἦττον. Λιβάνιος δέ Φησιν· εἴ τινα ἄλλον τρόπον, ὃν ἡκιστα ᾤφθη μετελθῶν ἐν τῷ βίῳ ὃ ἐπὶ τῇ Φιάλῃ ἔμπορος. ἀντὶ τοῦ (οὐ) πάνυ.

Pro ᾤφθη correxit Naberus apud Phot. in v. „ὥφθη.” Glossam Boethi esse contendit Naberus; cui opinioni adversatur Mettauer pg. 97. Res incerta est nec magni momenti.

ibid. XI: 932 A κωφή· ἀσθενής, ἀμβλεῖα, ὥς νῦν, ἢ ἄηχος.

Photius idem.

ibid. XII: 942 A ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἀλούς.

Glossa bis in Scholiis explicatur. cf. Schol. Apol. Socr. 22 B, quod ex Hesychio fluxit. Phot. convenit cum hac glossa, quam Naberus et Mettauer Boetho tribuunt.

Schol. Epinom. 974 A παιδικῆς· οἶμαι, ἰλαρᾶς. ἐξ οὗ καὶ παιδικώτερον τὸ ἰλαρώτερον.

Apud. Phot. παιδικώτερον similiter explicatur.

ibid. 980 B προσπαῖσαντι· προσπαῖξαντι· ἀντὶ τοῦ ξ τὸ σ οἱ Ἀττικοί.

Hesych: παῖσαι· ὃ ἡμεῖς παῖξι. Moeris: παῖσαι. Ἀττικῶς. παῖξι, Ἑλληνικῶς. Cf. Phrynich. Eclog. in v. παῖσαι ibique Nunnesium.

Schol. Epp. VII: 345 D ἀναμετρήσαιμι· διαπεράσαιμι.

Suid. et Bachm. lex.: διεκπεράσαιμι.

Schol. Axioch. 364 B μορμολυττομένους· μορμολυ-
κεῖά Φασι τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἃ Δωριεῖς γόργεια
καλοῦσιν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐκφοβῆσαι μορμολύξασθαι καὶ
μορμολυττομένους τοὺς ἐκφοβοῦντας λέγουσιν.

Coni. Schol. Gorg. 473 D μορμολύττει· φοβεῖς.
παρῆκται δὲ τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῶν προσωπείων τῶν ἐν ταῖς
τραγωδαῖς ὑποκριτῶν, ἃ ἐκάλουν μορμολυκεῖα, Δωριεῖς δὲ
γόργια. τοιοῦτοις δὲ καὶ xί γυναῖκες τὰ παιδιά φοβοῦσιν.

Similia leguntur apud Phot., Suid., Hesych. Cum
Schmidtio referam ad Diogenianum.

ibid. 396 A συγκλύδωνος· ἐπιμίκτου, ἐπιγλύτου.

Corrupta forma συγκλύδωνος, pro qua legatur σύγκλυ-
δος, quod est in textu Platonis.

ibid. 371 D ἀγιστείας· ἀγιωσύνας, καθαρότητας,
λατρείας.

Glossa legitur apud Suidam et in sexto lex. Bekk.
328,4.

Disputationis finem facere hic possem, nisi id, quod
supra pollicitus sum, nunc solvendum mihi esset: ut
dicam, quid Cohnius, cuius opinionem de nonnullis
glossis Scholiorum iam novimus, de ceteris sentiat.
Quod breviter exponam. Ad Aelium Dionysium refe-
rendas esse putat gl. ἀλιτηριώδης (Schol. Rep. V: 470 D),
ἦα, σᾶ, Φαῦλον (Schol. Alcib. II: 147 D), ὕμνῶν, for-
tasse τέλος, ad Pausaniam gl. ἀμοργίς, fortasse γεννήται
(Schol. Phileb. 30 D), ἀμφιδρόμια, κύρβεις, Παναθήναια,
Ἄρειος πάγος, Εἴλωτες, Ἀκαδημία, βασανιζόμενον, βαμο-
λοχία, ἐπίκληρος, ἄβολος, ad lexicon quoddam rheto-
ricum gl. λίσπαι, πελάται², ὅσια. Glossae ᾧ μέλε et

ἀπώμοτον ei λέξεις κωμικαὶ esse videntur, glossa λήκυθος e lexico Atticistae provenisse. Vides haec satis incerta esse. Tum omnes glossas — sunt circiter centum —, quae in Scholiis, apud Photium et in Bachm. lexico eadem legantur, ex hoc lexico Bachm. fluxisse contendit e. c. χαριεντίζεται, παιδικά, ἐπὶ κόρης, ὑποκορίζμενοι, ἀλιτηριώδεις, κατεχειροτόνησαν al. E lexico rhetorico Iuliani cuiusdam, quod communis fons fuerit Photii, Scholiorum et quinti rhetorici lexici Bekk., putat Cohn Scholiastam omnes glossas (exceptis Diogenianeis) sumsisse, quae insint in Scholiis, vo lex. Bekk. et Photio e. c. τέως, ἔμβραχυ, ἄττα, ἄρτι, ἔρκιος al. In glossis Diogenianeis saepe cum Cohnio convenio. Sed doctrinam, quam profert de Scholiis antiquis, neque supra probavi, neque nunc probo; putat scilicet aliquot glossas esse Scholia antiqua, quae partim in lexica Diogeniani, Photii al. transierint, partim in Scholiis, qualia hodie habemus, insint e. c. διωλύγιος, ἄγνος, ὅττα, δακρίβας (quam gl. Diogeniano dedi), ἀνυθέσθαι, πύππαξ, τίσρα, σίσυρα, μεταδόρπις, πορεῖα, χυτρεύς, κερασβόλους al. In aliis quoque quaestionibus nondum possumus Cohnio adsentire, ut, Diogenianum usum esse Boethi libellis. De his autem fortasse aliquando certius constabit; nam, si usquam, in his rebus dies diem docet.

Iam in fine commentationis id, quod praestare conatus sum, paucis repetere liceat. Demonstrasse mihi videor ipsum Scholiastam Diogeniani sive Hesy-

chii lexico usum esse neque omnia Diogeniæ per Boethum in Scholia fluxisse. Complures glossas cur Dionysio, Pausaniæ, Boetho tribuerim indicavi, easque pro viribus illustravi. Verum de multorum Scholiorum origine nihil certi explorare mihi contigit; de quibus si Cohnii opinio stare potest, me felicior fuit. Tibi autem, benevole lector, illis Ciceronis verbis valedicimus: nos, qui sequimur probabilia, nec ultra id, quod veri simile occurrerit, progredi possumus, et refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati sumus.

THESES.

I.

Aelius Dionysius usus est Diogeniani lexico, quod inscriptum erat Περιεργοπένητες.

II.

Photii lexicon a Suida cum pulvisculo in suam farraginem receptum est.

III.

Sophocl. Oed. Tyr. vs. 938:

τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;

Pro ποίαν legendum est ποῖον.

IV.

Id. Aiac. vs. 1357:

νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἔχθρας πολύ.

Corrigendum esse censeo γε τὴν ἔχθραν.

V.

Herodot. I c. 147: ἀλλὰ γὰρ περιέχονται τοῦ οὐνόματος μᾶλλον τι τῶν ἄλλων Ἰώνων, ἔστωσαν δὲ καὶ οἱ καθαρῶς γεγονότες Ἴωνες· εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὀρθήν.

Herodotus scripsisse videtur: Ἴωνες, οἳ ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι· εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι Ἀπατούρια ἄγουσι ὀρθήν.

VI.

Id. IX c. 54: Καὶ οἱ μὲν παρηγορέοντο Ἀμομφάρετον, μοῦνον Λακεδαιμονίων τε καὶ Τεγεετῶν λελειμμένον.

Expungenda sunt verba μοῦνον — λελειμμένον.

VII.

Thuc. I c. 112: καὶ κρατήσαντες τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ παρέδωκαν Δελφοῖς.

Pro παρέδωκαν legendum ἀπέδωκαν.

VIII.

Plato Lysid. cap. VIII: οἶμαι δὲ, νῆ τὸν κύνα, μᾶλλον ἢ τὸ Δαρεῖον χρυσίου κτήσασθαι δεξαίμεν ἢ πολὺ πρότερον ἐταῖρον μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρεῖον.

Verba μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρεῖον dittographia nata esse videntur.

IX.

Hom. Odys. XV vs. 36:

αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκημι

Corrigendum est ἐπὶ πρῶτον.

X.

Cicero de Divinatione I c. 3 § 5: Philosophorum vero exquisita quaedam argumenta, cur esset vera divinatio, collecta sunt: e quibus, ut de antiquissimis loquar, Colophonius Xenophanes, unus, qui deos esse diceret, divinationem funditus sustulit.

Legendum esse censeo cum C. Hartfeldero unum qui deum esse diceret.

XI.

Tacitus Dialog. de Orator. c. 36: Magna eloquentia sicut flamma materia alitur et motibus excitatur et urendo clarescit: eadem ratio in nostra quoque civitate antiquorum eloquentiam provexit; nam etsi horum quoque temporum oratores ea consecuti sunt, quae composita et quieta et beata republica tribui fas erat, tamen illa perturbatione ac licentia plura sibi assequi videbantur, cum mixtis omnibus et moderatore uno carentibus tantum quisque orator saperet, quantum erranti populo persuadere poterat.

Pro saperet praestare videtur caperet.

XII.

Horatius Sat. I. 3 vs. 69 sqq.

Amicus dulcis, ut aequumst,
Cum mea compenset vitiis bona, pluribus hisce,
Si modo plura mihi bona sunt, inclinet, amari
Si volet: hac lege in trutina ponetur eadem.

Locum sic lege:

Amicus dulcis, ut aequumst,
Cum mea compenset vitiis bona, pluribus hisce,
Si modo plura mihi bona sunt, inclinet. Amare
Si volet hac lege, in trutina ponetur eadem.

XIII.

Id. Sat. I. 9 vs. 14 seqq.

misere cupis, inquit, abire,
Iam dudum video, sed nil agis, usque tenebo,
Prosequar hinc quo nunc iter est tibi.

Improbo huius loci interpretationem, quam proposuit E. Goebel (Neue Jahrbücher für Philologie und Paedagogik, 1872, Erstes Heft pg. 63/4): Du hast schreckliche Eile, aber um meinetwillen brauchst du dir keinen Zwang anzuthun: ich werde schon immer voransteuern und werde dir das Geleit geben bis dahin wohin du jetzt von hier zu gehen hast." Locum cum aliis sic lego:

misere cupis, inquit, abire,
Iamdudum video; sed nil agis: usque tenebo;
Prosequar. Hinc quo nunc iter est tibi?

XIV.

Iuvenalis Sat. III versus 249—253 spurios esse duco.

XV.

Id. Sat. XII vs. 97/8:

coturnix

nulla unquam pro patre cadet.

Locum perperam accepit Weidner adnotans: pro patre, geschweige für einen Fremden." Pro patre significat pro eo, qui liberos habet.

XVI.

Assentior Mommseno Plebeios suffragia tulisse in comitiis curiatis.

XVII.

A Dictatore rei gerundae causa nunquam provocationem ad populum fuisse contendo.

XVIII.

In coloniis iuris Italici veteres quoque incolae, qui antea erant peregrini, huius iuris participes fuerunt.

XIX.

Leges comitiis tributis iussae probe distinguendae sunt a plebiscitis.

XX.

Magistratus plebei nunquam ius auspiorum habuerunt.

XXI.

Nomen logographi, quo significarentur historiarum scriptores ante Herodotum vel Thucydidem, apud veteres non in usu fuit.

XXII.

Recte indicat Mahaffy (Social Life in Greece pg. 143) Thucydidis opus esse „a great but defective history.”

XXIII.

Magistratus, cui nomen *ταμίης τῆς κοινῆς προσόδου*, ante Euclidem archontem (a^o a. Chr. n. 403) Athenis nullus fuit.

XXIV.

Zenonis placitum summum bonum esse τὸ δμολογουμένως ζῆν ab eius discipulis corruptum est addito vocabulo φύσει.

XXV.

Praeclare Niebuhr de legendis scriptoribus classicis: Lies sie nicht, um ästhetische Reflexionen über sie zu machen, sondern um Dich in sie hineinzulesen, und Deine Seele mit ihren Gedanken zu erfüllen, um durch die Lectüre zu gewinnen, wie Du durch das ehrerbietige Zuhören bei der Rede grosser Männer gewinnen würdest. Das ist die Philologie, die der Seele Heil bringt.” (Brief an einen jungen Philologen).

